

A woman in a red traditional Chinese robe stands in a field of red spider lilies. She is looking up at a large flower. The scene is misty and atmospheric.

TRẦN SẮC

dtv ebook.com

vong xuyn

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 1

CHƯƠNG 1

By Kì

Thiên Hoàng vẫn cấn răng đứng trong góc phòng, không hề nhúc nhích, mặt nạ màu đồng che khuất nét bi thương trên mặt.

Máu tươi nhuộm khắp trên tường dưới đất, khiến cho đại điện xa hoa được phủ lên một lớp màu đỏ nhàn nhạt.

Thiếu niên ngồi giữa đại điện, suối tóc đen huyền giờ đã rơi xõa, người còn trẻ mà dung nhan tái nhợt, bạch y trên người đều đã bị nhuộm đỏ. Một người cầm kiếm đứng ngoài ba bước, kiếm quang lạnh lẽo, một nửa đã đâm vào trước ngực thiếu niên.

Kiếm ảnh lóe lên, trường kiếm rút ra, toàn thân thiếu niên không khỏi co rút một hồi, máu theo thanh kiếm ồ ồ chảy xuống, y lại khe khẽ nở nụ cười: “Đại ca... cũng không nguyện tin ta một chút sao?”

Cánh tay của người cầm kiếm run lên, thanh kiếm rơi xuống đất, hấn lui lại một bước: “Người dung túng cho giáo chúng ma giáo tàn sát chính đạo, ta có thể tin là do người bất lực, người khác nói người vong ân phụ nghĩa, ta cũng có thể làm như toàn bộ đều không hay không biết, nhưng đại tẩu của người... nàng, nàng không lí nào lại vu oan cho người!”

Thiếu niên hơi rủ mắt, ánh mắt dần có điểm rã rời, nét cười nơi khóe miệng lại làm cho dung nhan bình thường vẫn ảm đạm phủ lên một tầng ánh sáng áp đảo người khác: “Như vậy... cứ như vậy đi. Lấy một mạng của ta, để đền cho nàng một mạng, từ nay về sau,

đại ca hãy quên nhị đệ, cứ coi như hai ta chưa từng quen biết”. Thanh âm cực nhẹ, lại lộ ra nét mệt mỏi vô cùng. “So với chết trong tay Trương lão, như thế này vẫn... có phần cam tâm... Khụ khụ!” Con ho khan dữ dội cắt ngang lời y, y há mồm thở hổn hển, máu tươi theo nụ cười yếu ớt không ngừng chảy ra nơi khóe môi khiến người kinh tâm.

Ánh mắt người cầm kiếm chợt lóe lên: “Người nói cái gì?”

Thiếu niên khó nhọc lắc đầu, dường như không còn chống đỡ được nữa, tay bắt giắc bụng lấy ngực, ngã gục về phía trước.

Người cầm kiếm cảnh giác lại lui thêm một bước, đến lúc phản ứng trở lại, người lập tức cương tại chỗ: “Nhị...” Một chữ sau chung quy giữ lại bên môi, không nói ra.

Trong ánh mắt đã tản mát của thiếu niên phủ lên một mặt tịnh mịch thâm lương: “Ngay cả gọi một tiếng... cũng không chịu sao? Thôi, như vậy, cũng đã đủ... cũng đã đủ...” Y khẽ lẩm bẩm, dần dần không còn thanh âm, nằm yên bất động giữa đại điện, bạch y đầm máu, tựa như một con rối bị nghiền nát.

Người cầm kiếm đứng yên thật lâu, cuối cùng không chịu nổi mà gọi to một câu, trong thanh âm có một tia ghen ngạo: “Nhị đệ”.

Thiếu niên không trả lời, cũng không còn trả lời được nữa.

Thiên Hoàng từ đầu đến cuối đều chỉ đứng trong góc phòng, lúc này đã có điểm chết lặng.

Bên trong tòa điện phủ to như vậy, ba người đều không có thanh âm, cũng không di chuyển một chút.

Không biết qua bao lâu, người cầm kiếm mới chậm rãi nhìn qua Thiên Hoàng: “Tả ngự tọa muốn giết ta để báo thù cho Giáo chủ của các người sao?”

Thiên Hoàng cười nhẹ một tiếng, mặt nạ che đi toàn bộ biểu tình của y, chỉ nghe y chậm rãi nói: “Không cần, hối hận suốt phần đời còn lại, chính là sự trừng phạt của người”.

Trong mắt người cầm kiếm nổi lên một mặt mờ mịt. Rồi hắn nghe thấy thanh âm lạnh lẽo như sương của Thiên Hoàng tiếp tục vang lên: “Cả đời này, người duy nhất y phụ, chỉ có chính bản thân y. Vì bảo hộ cho ma giáo, y bị các người trách là vong ân phụ nghĩa, các người chẳng qua cũng chỉ nuôi y lớn lên, lại đã từng đối đãi tốt với y? Vì bảo hộ cho những cái mà các người gọi là chính đạo, y nhiều lần vi phạm ý nguyện của giáo chúng, cho đến khi Trưởng lão hộ giáo đứng ra phế Giáo chủ, xử y tử hình... Các người lại có ai thật sự nghe qua một lời giải thích của y?”

Người cầm kiếm thất thần lui lại hai bước, gắt gao nhìn thi thể của thiếu niên trên mặt đất, không nhìn được phải lắc đầu, dường như đang cố gắng không tin.

Thiên Hoàng âm thầm cười, thân thủ tháo mặt nạ trên mặt xuống, vút trên mặt đất, khom người cẩn thận ôm lấy thân thể của thiếu niên, giống như đang ôm một bảo vật vô cùng quý giá, không nhìn lại người kia một lần: “Người tin hay không, đều đã không còn ý nghĩa nữa rồi”.

Bởi vì người đã chết, tin hay không, đều không quan trọng.

Người cầm kiếm đứng yên rất lâu, cuối cùng chậm rãi phủ phục xuống, trong cổ họng truyền ra một trận nức nở: “Chẳng lẽ... ta thật sự đã sai lầm rồi sao...”

Thiên Hoàng vốn đã đi ra ngoài, nghe hắn nói một câu như vậy, chỉ mỉm cười thê lương: “Không, sai chính là ta”.

Người cầm kiếm khó hiểu ngẩng đầu, lại chỉ thấy Thiên Hoàng phát phát tay, ống tay áo hạ xuống, trong điện liền dấy lên ngọn lửa đỏ rực quỷ dị, hắn cả kinh, đến khi bình tĩnh nhìn lại thì đã không còn trông thấy Thiên Hoàng đâu nữa.

Bên ngoài đại điện, hành lang dài trăm bước, không một bóng người.

Chỉ nhớ là ngoại trừ ánh lửa, tựa hồ có hiện ra một khuôn mặt, tao nhã tuyệt diệu, lại ẩn chứa nét bi thương không thể xua tan.

Nại hà kiều, lộ đồ điều, nhất bộ tam lí nhâm tiêu điều;

Vong xuyên hà, thiên niên xá, nhân diện bất thức đồ nại hà.

(Cầu Nại Hà, lộ trình xa xôi, một bước tiêu dao đến ba dặm;

Sông Vong Xuyên, ngàn năm thí xả, mỗi người chẳng biết làm sao qua.)

Nước sông Vong Xuyên huyết hoàng yên ả tưởng chừng đã ngừng lại, sương mù dày đặc phủ trên mặt sông tựa như một màn khói, những đóa mạn châu sa hoa đỏ rực lan ra khắp đường, Thiên Hoàng đạp lên biển hoa trùng trùng điệp điệp mà chạy, linh đăng lần lượt phát ra ánh sáng bàng bạc u ám, những đóa hoa đỏ tươi như máu rơi xuống phía sau y đang dần hóa thành sương.

Y giương mắt tìm kiếm phía xa, một thân ảnh đơn bạc đang theo hồn phách đã mất đi ý thức chậm rãi bước lên cầu.

Không còn là thiếu niên ngây thơ được y ôm vào trong lòng nữa, dung nhan tái nhợt, chỉ có đôi mắt buồn xuống cùng khuôn mặt vẫn còn có thể tìm được chút bóng dáng của thiếu niên, không hề xuất chúng, lại mang theo nét bình tĩnh khiến cho người ta cảm thấy thư thái.

Muốn mở miệng gọi, lại gọi không ra tiếng, người nọ đi lên đầu cầu, đứng giữa một đám cô hồn mà trông qua đây, nhưng chỉ liếc qua một cái liền thu tầm mắt, vẻ khinh miệt trong đôi mắt lại làm cho Thiên Hoàng như ngã vào giữa hồ băng.

“Xin thượng tiên dừng lại”. Đang muốn đuổi theo, không biết từ đâu xuất hiện hai tên quý tử tốt vận bạch y trắng toát, một tả một hữu chặn đường Thiên Hoàng, mặt không chút biểu tình.

Thiên Hoàng cương lại tại chỗ, nhìn người trên cầu mỗi lúc mỗi đi xa, qua cầu Nại Hà, lên Vọng Hương đài mà chưa hề quay đầu nhìn lại, vươn tay uống xong chén canh Mạnh Bà không màu, trong nháy mắt lại rơi vào luân hồi.

Y cuối cùng mất hết sức lực mà quỳ rạp xuống đất, hai tên quý tử áo trắng đã biến mất không chút tiếng động, chỉ để lại mình y bên sông Vong Xuyên, chầm chậm cúi người.

“Khai Dương...” Thanh âm thấp như đang nói mớ, mang theo nghẹn ngào không cách nào kiềm chế, y ôm vai, liệu mình cắn chặt răng, không ngừng run rẩy.

Không biết qua bao lâu, bên cạnh truyền đến tiếng nước, kể đó còn có thể nghe được tiếng khua mái chèo, cuối cùng dừng ngay cạnh bên Thiên Hoàng, lại im lặng.

Cảm giác được ánh mắt dừng trên người mình, Thiên Hoàng có chút ngớ ngàng mà ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên sông Vong Xuyên có một người bạch y như tuyết, dung nhan vô sắc, nhưng chỉ riêng đôi mắt, hết như ngôi sao sáng rực giữa bầu trời đêm, đặc biệt áp đảo người. Y phiêu dật đứng trên một chiếc thuyền nhỏ, tay nâng mái chèo, nhìn thẳng vào mình, trong ánh mắt nhu hòa không hề che đậy vẻ tò mò.

Thấy Thiên Hoàng ngẩng đầu, người kia dường như có chút hoang mang mà mỉm cười, hơi cúi đầu, khẽ hỏi: “Người làm sao vậy?”

Một tiếng bình thản, lại như dòng suối trong mát chảy qua, Thiên Hoàng từ từ buông lỏng khớp hàm đang cắn chặt, mở miệng định nói, lại nghẹn ngào chẳng thốt nên lời.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 2

CHƯƠNG 2

By Kì

Người nọ kiên nhẫn đợi thật lâu, mới như là nhớ ra chuyện gì, khẽ hô lên một tiếng: “Ta nhớ rõ ngươi”.

Thiên Hoàng không hiểu, chỉ ngây ngốc nhìn người trước mắt, gương mặt kia bình thường đến mức khiến người ta nhìn qua liền quên ngay, nhưng không rõ vì sao đột nhiên lại làm cho y cảm thấy có chút quen thuộc. “Ngươi...”

Người kia giống không nghe thấy lời y, chỉ chậm rãi lẩm bẩm một mình: “Ta nhớ rõ ngươi... Cứ cách một thời gian ngươi sẽ trở lại địa phủ, luôn muốn bước lên cầu, lại luôn bị ngăn cản...”

Thiên Hoàng ánh mắt buồn bã, một tiếng bị nghẹn tại yết hầu rồi cuộc không thể áp chế đã lộ ra, y hốt hoảng che mắt, thật lâu sau, nước mắt theo khe hở giữa mấy ngón tay chậm rãi rơi xuống, tiếng khóc nức nở trầm trầm liên tục, hòa cùng tiếng nước chảy thong thả trên sông Vong Xuyên, liền sinh thêm ba phần thê lương.

“Tại sao lại phải khóc?” Qua không biết bao lâu, y nghe được người kia hỏi, “Ngươi muốn lên cầu như vậy sao?”

Thiên Hoàng chỉ bưng mặt, không muốn đáp lại.

Người kia ngược lại cũng không sinh khí, từ trên chiếc thuyền con nhảy lên bờ, đứng trước mặt Thiên Hoàng, nửa ngồi xổm, duỗi

tay kéo tay Thiên Hoàng, cảm giác lạnh lẽo thấu xương khiến Thiên Hoàng phát run phải rung mình một cái.

“Người không ở trong vòng luân hồi, vậy nên cầu kia không thể đi qua”. Thanh âm của người kia vốn nhẹ nhàng, lúc này thì trầm nói, liền giống như đang an ủi tiểu hài tử, Thiên Hoàng nghe xong trong lòng lại ghen ngào.

Thấy Thiên Hoàng thủy chung không nói lời nào, người kia rất cuộc cúi đầu thở dài, buông tay, chỉ ngồi xổm trước mặt Thiên Hoàng, im lặng nhìn y.

Qua một hồi, tâm tình dần bình phục lại, Thiên Hoàng mới ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt người nọ, nhưng y chỉ ngượng ngừng cười cười mà không nói gì.

“Người biết ta?”

Người nọ lắc đầu: “Nhưng ta còn nhớ người, người luôn từ chỗ này chạy qua”.

Thiên Hoàng sửng sốt một chút, lại một phen quan sát người nọ, bình thản lạ thường, y phục đơn giản, so với những cô hồn đi lên cầu Nại Hà cũng không có gì khác biệt. Ánh mắt dừng lại trên chiếc thuyền con phía sau y, Thiên Hoàng rốt cuộc hỏi: “Người là ai?”

Người nọ hoang mang cười cười, y đứng dậy, có chút bất đắc dĩ mà gãi đầu: “Ta không biết”.

Thiên Hoàng nhíu mày: “Không biết?” Y vươn tay, đầu ngón tay điểm tới ấn đường người nọ, một luồng sáng màu trắng lóe lên, lại biến mất trong nháy mắt, biểu tình của Thiên Hoàng càng kỳ quái, “Người... không có quá khứ?” Chỉ điểm qua một lần, cũng đủ để chạm đến hết thấy những việc đã qua, nhưng quá khứ của người trước mắt này lại chỉ có dòng sông Vong Xuyên.

Người nọ vẫn nhìn y, vẻ mù mờ: “Ta không biết”.

Thiên Hoàng thấy vẻ mặt của y càng lúc càng mờ mịt, trong mắt giống như bị một tầng hơi nước nhàn nhạt bao phủ, bấy giờ mới phục hồi tinh thần, miễn cưỡng xốc lại vẻ tươi cười: “Ta chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, người đừng để ý”. Sau cùng thấy người nọ vẫn không nhúc nhích mà giương mắt nhìn mình, liền thuận miệng hỏi luôn, “Vậy tên thì sao, có chứ?”

“Vong Xuyên”. Người nọ ngược lại trả lời cực nhanh, Thiên Hoàng sửng sốt một chút, mới hiểu được đây là tên của y, lại nghe y thông thả nói tiếp, “Bọn họ nói, hơi nước trong sông này quá nặng, mới khiến ta không nhớ thứ gì lâu được, vì ta ở đây đưa đồ nên gọi luôn là Vong Xuyên, như vậy sẽ không còn quên nữa”.

Thiên Hoàng chỉ gật đầu, không nói nữa, Vong Xuyên cũng im lặng ngồi ngay bên cạnh y, Thiên Hoàng không cự tuyệt, chỉ mỉm cười nhìn qua dòng sông tắm tối trước mắt, từ từ xuất thần, không biết là đang nghĩ gì.

“Thượng tiên”. Không biết qua bao lâu, phía sau hai người bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh băng. Thiên Hoàng vội vàng đứng dậy quay đầu lại, nhìn thấy một quỷ tốt áo trắng đang cung kính đứng ở đằng kia, chờ cho y chuyển qua, liền tiến lên một bước, đưa ra một tờ giấy trắng, vẻ mặt vô cảm nói: “Đây là Phán quan đại nhân đưa cho ngài, ông ấy còn bảo tiểu nhân chuyển cáo cho thượng tiên một câu”.

Thiên Hoàng có hơi sửng sốt: “Nói?”

“Ngàn vạn lần chớ nên cưỡng cầu”.

Thân thể Thiên Hoàng hơi chấn động, một hồi lâu mới gật đầu, cúi mắt mỉm cười, thản nhiên nói: “Quay về cảm tạ Phán quan đại nhân của các người giúp ta”.

Quỷ tốt đáp ứng, trong nháy mắt đã tiêu thất trước mặt hai người, Thiên Hoàng cúi đầu, trên mảnh giấy vẫn là bút tích quen thuộc, viết một địa điểm, một thân phận, một cái tên.

Tịnh Nguyên triều, Thanh Văn đế, Nguyên Ương.

Vong Xuyên thấy Thiên Hoàng nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong tay hồi lâu bỗng nhiên bất động, bèn khe khẽ kéo tay áo y.

Thiên Hoàng quay đầu, thấy Vong Xuyên chỉ im lặng nhìn mình, trong đôi mắt chẳng có buồn vui, không hiểu tại sao lại khiến cho y đau xót trong tâm, không khỏi nhắm mắt theo bản năng, miễn cưỡng cười nói: “Ta phải tới nhân gian”.

“Còn phải đi nữa sao?”

Thiên Hoàng ngẩn người, hai người chẳng qua chỉ mới quen, thậm chí không thể nói là bằng hữu, chẳng qua là ngẫu nhiên tương ngộ một lần bên sông Vong Xuyên mà thôi, Vong Xuyên đột nhiên hỏi như vậy khiến y nhất thời không trả lời được.

Nhưng Vong Xuyên dường như không hề sốt ruột, chỉ im lặng chờ, Thiên Hoàng hồi lâu mới hồi phục tinh thần, cười khổ nói: “Vẫn phải đi. Nếu gặp lại...” Gặp lại thì có thể làm gì đây?

Thấy y không nói lời nào, Vong Xuyên tự nhiên tiếp lời: “Nếu gặp lại, vậy đầu tiên hãy nói cho ta biết tên của người”.

Thiên Hoàng không khỏi bật cười: “Nhớ được sao?”

Vong Xuyên ngẩn người, sau một lúc lâu mới mở to mắt, nhìn thẳng vào Thiên Hoàng thật lâu, thốt ra một câu: “Có lẽ...”

Thiên Hoàng nhìn dáng vẻ đó của y, liền không nhịn nổi buồn cười, nét u buồn vẫn quanh quẩn trên mặt cũng tán đi hơn phân nửa, chỉ để lại một mảnh trong sáng: “Thiên Hoàng, tên của ta.” Vừa dứt lời, chính y lại đương trường sửng sờ, ngay cả vẻ tươi cười trên mặt cũng không kịp cởi ra.

Nhiều năm trước, dường như cũng từng nói với người kia như vậy. Khi đó...

“Thiên, Hoàng, ta nhớ rồi”. Vong Xuyên không lưu ý biến hóa trên mặt y, chỉ cẩn thận lặp lại cái tên, nhoẻn miệng cười.

Câu trả lời giống như đã từng gặp qua khiến cho Thiên Hoàng bất chợt ngẩn người, hồi lâu mới quay người sang chỗ khác, không hề nhìn Vong Xuyên: “Đến đây phải chia tay thôi”.

Vong Xuyên cũng chỉ gật đầu, nhìn Thiên Hoàng đi thẳng một mạch, trong lòng vô cớ xẹt qua một tia ưu tư, y vỗ nhẹ lên ngực mình theo bản năng, đứng yên thật lâu, mới chậm rãi quay người trở về thuyền con.

Khua nhẹ một chút, chiếc thuyền con liền nhẹ nhàng rẽ nước mà đi, tiếng nước nhỏ nhoi chốc lát liền biến mất trong đám hơi nước vô tận.

.

Nhân gian một tháng, minh giới một năm.

Rất nhiều chuyện, tựa như thuyền nhẹ rẽ sóng, thuyền vừa đi xa, vệt nước kia đã không còn ở lại trong làn sương mù mịt, khó lòng tìm lại được.

Vong Xuyên thỉnh thoảng cũng mù mờ hướng lên bờ nhìn xung quanh, nhưng cũng chỉ là một hồi thất thần, lại tiếp tục rẽ nước đi, giống như hết thủy đều chưa từng phát sinh.

Ngày hôm đó đưa đồ quay về, để thuyền tựa vào ven bờ, vừa được một lúc liền thấy chiếc thuyền con hơi trầm xuống một chút, Vong Xuyên thoáng kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một thiếu niên đứng ở đầu kia, toàn thân cẩm bào thương hồng, gương mặt trương ra vẻ kiêu ngạo, nhưng nụ cười lại hòa nhã dịu dàng, y đứng tại đó, hoàn toàn không phù hợp với sự u ám khắp bốn phía.

Tựa hồ có điểm quen thuộc, rồi lại rõ ràng là xa lạ, Vong Xuyên nhìn y một hồi, cuối cùng mới nhớ ra là phải hỏi y: “Người là ai?”

Thiếu niên nọ thở dài, đến gần một chút, thuyền con khẽ lắc lư, khiến cho mái chèo kéo kẹt vang lên, y đứng trước mặt Vong Xuyên, vén vạt áo đĩnh đạc ngồi xuống: “Khung Quang, Khung của thượng thiên, Quang của minh tích, là bằng hữu của người”.

Vong Xuyên lại nhìn một hồi: “Bằng hữu của ta?”

Khung Quang mang theo vẻ mặt “quả nhiên như thế”, xót xa kêu lên: “Người quả nhiên lại quên mất! Ta chẳng qua mới ba trăm năm không đến mà người lại quên mất! Người như thế không phải làm ta thất vọng a!”

Vong Xuyên nhìn vẻ khoa trương trên mặt y, nét cười đang giấu diếm giữa mi lại rõ ràng chói mắt, càng tăng lên sự khác biệt với chung quanh, nghĩ tới sắc điệu trắng đen u ám nhìn thấy ở mình phủ, càng tỏ ra không tin: “Ta làm sao lại có bằng hữu như người?”

Khung Quang chỉ vào y mà rống lên: “Người người người! Người làm sao nhớ được! Ta nói, người có phải là bảo bối gì, đáng để cho ta phải giả mạo sao?”

Vong Xuyên nghe y nói có vẻ giận dữ như vậy, bất giác có chút ân hận, lại nghĩ đến những điều Khung Quang nói ngược lại cũng là đạo lý, cả cười: “Đúng là như vậy”.

Khung Quang càng tức giận đến nghiến răng, nhưng Vong Xuyên vẫn chỉ ôn hòa nhìn y, áp chế cơn giận một lúc mới thuận miệng hỏi: “Vừa rồi đàn ra làm gì?”

Vong Xuyên chần chờ một chút, ngẫm nghĩ: “Ta đã từng nói với người chưa nhỉ, ta thường nhìn thấy một người từ bờ sông chạy qua?”

Khung Quang nhú mày lắc đầu.

Vong Xuyên vẻ mặt hứng khởi: “Người kia ấy, y cực kỳ xinh đẹp, nhưng dường như thần sắc lúc nào cũng thương tâm vô cùng. Y cứ

cách một thời gian là sẽ từ trên bờ chạy thẳng tới, muốn đi lên cầu, nhưng lại luôn bị ngăn cản”.

Ánh mắt Khung Quang lóe lên, không nói gì, chỉ chờ y nói tiếp.

“Lúc trước một lần thấy y ngồi trên bờ, ta bèn đi tới nói chuyện với y, sau đó y đi rồi”.

Khung Quang sửng sờ một chút mới biết là Vong Xuyên đã nói xong, liền ngây ngốc hỏi: “Nói cái gì?”

Vong Xuyên cũng ngây ngốc trả lời: “Không nhớ nữa”.

Khung Quang khẽ thở dài, giữa mi lại tăng thêm vẻ ngưng trọng, hỏi: “Như vậy gọi là biết sao?”

Vong Xuyên nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, lại lắc đầu như trước: “Ta không nhớ được”.

Khung Quang thở dài, ánh mắt cũng dần nhu hòa xuống: “Vậy, vừa rồi ngươi còn nghĩ cái gì?”

“Y dường như đuổi theo một người nên đến nhân gian rồi”.

Khung Quang nhìn Vong Xuyên có phần mệt mỏi, một lúc sau, đột nhiên trong mắt hiện lên một chút ánh sáng: “Ngươi muốn xem tình hình hiện giờ của hắn ở nhân gian?”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 3

CHƯƠNG 3

By Kì

Nghe Khung Quang nói vậy, Vong Xuyên bỗng nhiên tròng lớn ánh mắt, chốc lát sau mới thất vọng lắc đầu: “Ta không thể rời khỏi nơi này, hơn nữa cuộc sống trên nhân gian quá chậm so với nơi đây”.

Khung Quang nhíu mày, cười nói: “Nhìn đi”. Nói xong, tay phải lẳng không vẽ nên một vòng tròn, một đạo hồng quang từ từ ngưng tụ, tay y hơi đẩy một chút, hồng quang kia liền chậm rãi bay lên không trung, dần hình thành một mặt gương, bóng người trong gương khẽ lay động.

Vong Xuyên dè dặt quan sát bên trong, chỉ thấy khắp nơi quang cảnh hoang tàn; bên cạnh bức tường thành đã suy bại, những người già yếu, phụ nữ cùng trẻ em quần áo tả tơi đang nghiêng ngả lão đảo đi về một hướng, nhưng có một thân ảnh màu xanh đang ngược theo dòng người, vội vã lao vào trong thành...

Tịnh Nguyên triều, Thanh Văn đế năm thứ mười, thiếu niên thiên tử Nguyên Ương vào lúc đại quân sắp sửa lâm thành đã ban hạ chiếu thư thoái vị, mở cổng thành đầu hàng, Tấn Vương khởi binh tạo phản bấy giờ danh chính ngôn thuận trở thành Hoàng đế, Nguyên Ương bị cầm tù trong cung, sinh tử chưa rõ, trong thành hạ lệnh xua hết nạn dân từ các nơi chạy đến, mấy vạn nạn dân bị bắt quay lại cố hương, Vong Xuyên vừa vận nhìn thấy một màn như vậy.

Thiên Hoàng ngược dòng người chạy thẳng về phía cung thành, cung điện xa hoa xưa kia hiện giờ cũng đã suy bại, lính gác ngoài cung môn đều được thay mới, vẻ sốt ruột càng khác sâu trên trán y. Thiên Hoàng ẩn thân dưới một gốc cây bên ngoài tường thành, đợi một lúc, thấy tả hữu không có ai, bèn nhắm mắt, dưới chân khẽ nhích liền tiêu thất không chút tiếng động.

Trung Nguyên điện vốn là nơi ở của thiên tử, trong điện lúc này không một bóng người, chếch qua một chút là tòa tiểu viện có một lão thái giám canh giữ bên ngoài đang ngủ gà ngủ gật, thân ảnh của Thiên Hoàng chậm chậm xuất hiện sau thạch sơn ngoài viện, từ một đám hư ảnh trong suốt dần biến thành một người có thể xác thật sự, nếu có người nào nhìn thấy, chỉ sợ đã phải la lên, chẳng qua là bốn bề vắng lặng, thật cũng bớt đi không ít phiền toái.

Đầu ngón tay khẽ chuyển động, Thiên Hoàng cách không điểm về phía lão thái giám kia, lão thái giám lắc lư vài cái, giống như đã không thể chống chịu được nữa, dựa tường từ từ trượt chân xuống, ngã ngay chỗ góc tường.

Thiên Hoàng thu tay, không nhìn lại lão thái giám kia lần nào, lập tức tiến vào tiểu viện. Trong viện trái lại còn hơn bên ngoài vài phần sinh khí, bạch mai lựa thưa trên cây đã héo tàn phân nửa, một dáng người đơn bạc đứng bên dưới tàng cây, giống như đang nhìn cái gì đó đến xuất thần.

Thiên Hoàng do dự một chút, mới bước chậm lại, vẻ đau lòng cố nén rốt cuộc đã lộ ra mặt khi còn cách người dưới tàng cây chừng ba bước.

“Sư huynh đừng nhìn ta như vậy, ta chẳng qua chỉ cảm thấy không cần phải phòng bị thôi.” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng chậm rãi vang lên, người dưới tàng cây quay đầu lại, nhìn diện mạo chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, nhưng chính là Thanh Văn đế – Nguyên Ương mới thoái vị đầu hàng kia.

“Ương nhi!” Thiên Hoàng một phen túm vai y kêu khế một tiếng, lại không nói gì nữa, thật lâu sau mới nhỏ giọng: “Đệ... Nếu chịu từ bỏ hấn, ta lập tức mang đệ đi”.

Nguyên Ương thờ ơ đẩy tay Thiên Hoàng, chỉ cười cười: “Nếu ta muốn đi, không ai có thể giữ được. Ương nhi tuy không có pháp lực giỏi như sư huynh, nhưng chỉ một chút tạp kỹ, học nhiều năm như vậy vẫn phải biết”.

“Đệ...” Thiên Hoàng không nói nên lời.

“Sư huynh luôn nhìn ta thế này, huynh thực sự thích ta vậy sao?” Nguyên Ương có chút phức tạp nhú mày, “Ta sớm đã nói là ta yêu y, vì phạm âm dương cũng được, y chỉ vì ngôi vị hoàng đế mới tiếp cận ta cũng tốt, tất cả đều không quan trọng. Y muốn thì ta cho y, chỉ cần y không đuổi ta đi, ta vẫn sẽ ở lại nơi này”. Cuối cùng thanh âm của y mới có thêm một tia yếu ớt, “Y... cuối cùng rồi cũng sẽ quay lại bên ta”.

Một câu hỏi kia của Nguyên Ương sớm đã khiến Thiên Hoàng mất đi một tắc lòng, lại nghe y thổ lộ tình yêu với người khác, Thiên Hoàng cuối cùng không thể khống chế được nữa: “Tấn Vương sẽ không yêu đệ, hấn đã đạt được ngôi vị hoàng đế, đệ còn ở lại, hấn cuối cùng cũng sẽ không nhận được...”

“Có thể chết dưới tay y thì có gì là không tốt?” Khóe môi Nguyên Ương gợi lên nét cười yếu ớt, “Dùng tay y, đoạt đi tính mạng của ta, có thể được chết trong lòng y...”

“Đủ rồi!” Nghe Nguyên Ương nói ra những lời như vậy với vẻ mặt trầm mê, Thiên Hoàng rốt cuộc không thể chịu nổi phải ngắt ngang lời y, thấy ánh mắt Nguyên Ương đang lạnh lùng nhìn qua, những lời đã ra đến môi cuối cùng lại chẳng thể thốt ra. “Ương nhi... Đệ đừng chấp mê bất ngộ như vậy nữa”.

Nguyên Ương mỉm cười, đậy mắt đờm vẻ thê lương: “Sư huynh chẳng phải cũng vậy sao?” Thiên Hoàng chấn động toàn thân,

không nói gì, chỉ nghe Nguyên Ương chậm rãi nói tiếp, “Sư huynh không bỏ được Ương nhi, Ương nhi cũng không bỏ được y, dù hôm nay có rời khỏi nơi đây, trốn đi thật xa chẳng nữa, tắc lòng chung quy cũng chẳng thể rời khỏi chỗ này, hà tất phải như vậy? Kiếp này đã định là phụ huynh, phụ cả thiên hạ, ta... không muốn lại phụ cả chính mình nữa”.

Thiên Hoàng cười khở lắc đầu, vô thức thốt lên: “Không, Ương nhi, kỳ thực là ta...”

Ảo ảnh bên trong từ từ mờ nhạt, lúc Thiên Hoàng nói ra câu kia đã dần không còn nghe thấy thanh âm, chỉ nhìn thấy bóng người lắc lư, khi ly khi hợp, không rõ nguyên do vì sao.

Vong Xuyên quay đầu nhìn Khung Quang theo phản xạ, nhưng Khung Quang lại sờ mũi cười đến là vô tội: “Những việc này đều là chuyện về sau, dù sao cũng không thể cho người nhìn thấy tương lai nhiều quá!” Gã chỉ chỉ trên đầu, “Sẽ bị trời phạt”.

“A...” Vong Xuyên thì thào đáp một tiếng, trên mặt ngược lại cũng không có gì biểu tình, chỉ xẹt qua một tia thất vọng mỏng manh, chờ khi Khung Quang định nhẩn nhìn lại thì đã không còn nhìn thấy.

Ánh mắt dừng lại trên mặt Vong Xuyên, Khung Quang nhất thời thoáng thất thần, đến lúc Vong Xuyên giương mắt nhìn qua gã mới tỉnh lại, đĩnh đạc cười nói như trước: “Nếu người muốn xem, lần sau lại xem tiếp đi”.

“Lần sau?” Trong mắt Vong Xuyên có chút hoảng động, “Người phải đi sao?”

Khung Quang bật cười, bất giác vẫn né tránh ánh mắt của y: “Ta chỉ tranh thủ được một lúc để đến xem người, không thể ở lại lâu”.

“À.” Vong Xuyên vẫn ôn hòa đáp một câu, không nói nữa.

Khung Quang ngược lại thở dài, lẩm bẩm: “Lần sau quay lại chỉ sợ người lại quên...” Một mặt duỗi tay ra, đầu ngón tay dừng ngay ấn đường của Vong Xuyên, ngừng một hồi, mới thấp thoáng có ánh sáng nổi lên, tụ thành một ấn ký đặc biệt, từ từ dung nhập da thịt, đoạn biến mất không thấy đâu. “Thế này là được rồi, năm ba trăm năm, dù sao cũng không đến mức quên quá nhanh”.

Vong Xuyên chỉ im lặng nhìn gã, không hề phản kháng, nhưng tiềm thức lại cảm thấy thiếu niên trước mắt sẽ không thương tổn mình.

Khung Quang nhìn dáng vẻ đó của y lại nhìn không được thở dài, quay người sang chỗ khác, thấy Vong Xuyên vẫn chỉ định nhìn mình, trong mắt thanh đậm như nước, rớt cuộc tức giận lẩm bẩm một câu: “Ta đi!”

“Được!” Vong Xuyên sáng khoái đáp, thanh âm dường như còn hàm chứa ý cười nhàn nhạt.

Khung Quang cúi mắt, giày lát liền tiêu thất vào trong hư không.

Vong Xuyên vẫn yên lặng nhìn về chỗ gã vừa biến mất, qua một hồi mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói: “Hóa ra y không phải là người của địa phủ.” Hồi sau lại mỉm cười lắc đầu, lẩm bẩm: “Không phải là người ở đây, đương nhiên sẽ không ở lại chỗ này... Nhưng ta thì sao... ta thì sao...”

Một tiếng lại một tiếng, hoang vắng vô tận, hòa vào làn khói nước mờ mịt cũng liền phai nhạt.

Năm tháng vẫn qua đi như trước, ngày lại ngày, phẳng phất như chỉ có một ngày lặp lại, trên bờ vẫn không thấy thân ảnh quen thuộc chạy qua, người nói sẽ đến nữa cũng không thấy quay lại.

Vong Xuyên dường như cũng đã quen với việc ngày ngày tịch mịch, thỉnh thoảng lại ngồi trên chiếc thuyền con, quá khứ đều đã

không còn nhớ được, nhưng cảnh tượng ngày ấy khi Khung Quang đến lại vẫn rõ nét như trước.

Vô thức làm theo động tác của Khung Quang khi đó, lẳng không vẽ nên một vòng tròn, rốt cuộc cũng có hồng quang ngưng tụ, sau một lúc lâu mới chậm rãi thành hình, cũng như Khung Quang ngày ấy tạo nên, từ từ có hình ảnh xuất hiện.

Đầu tiên là hình ảnh lắc lư chạy một mạch như điên, Vong Xuyên híp mắt nhìn vào, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 4

CHƯƠNG 4

By Kì

Thiên Hoàng chạy thẳng một mạch như điên như cuồng, nhưng khi đã đến cửa lại bất giác dừng bước.

Quang cảnh đằng sau cánh cửa y có thể tưởng tượng ra được, trong mắt chậm rãi hiện lên một mặt mỗi mặt khó nói nên lời.

Một lần, lại một lần, mỗi khi nghĩ bản thân đã đau đớn đến mất cả cảm giác, liền thêm một lần bị nỗi đau đâm nhói trong tim.

Cửa chỉ khép hờ, Thiên Hoàng hít sâu một hơi, run rẩy đẩy cửa bước vào, trong phòng thậm chí còn quanh quẩn một mặt hơi ẩm chưa kịp tan hết, bàn ghế bên trong đều hỗn loạn.

Nguyên Ương cuộn mình tựa vào góc phòng, suối tóc tản mát che khuất gương mặt, trên thân thể trần trụi tràn đầy vết ứ ngân xanh tím, chỗ gấp khúc trên đùi khế nhếch lên bị bạch dịch bám chặt, hiển hiện rành mạch sự tình đã phát sinh lúc trước.

Thiên Hoàng giống như bị đóng đinh ngay cạnh cửa, mãi đến khi trong phòng truyền ra một tiếng rên rỉ cực nhỏ, y mới chấn động cả người, vội vàng chạy vào, cẩn thận đỡ Nguyên Ương lên, cảm nhận được thân thể đầy những vết thương kia khi bị mình chạm vào thoáng run rẩy một chút, y run giọng gọi khẽ: “Ương nhi?”

Tóc mai mềm mại buông rơi, Nguyên Ương dần khép mắt, gương mặt trắng bệch như người chết, trên môi lộ ra vết cắn, khóe

môi có một tia máu đỏ tươi khiến người kinh tâm.

Nghỉ ngơi một hồi, ánh mắt của y mới chậm rãi hé ra một chút, trong mắt không có ánh sáng, tựa như đang dừng ở trên mặt Thiên Hoàng, lại uể oải khép vào. Mở miệng, rốt cuộc không có thanh âm phát ra.

Cảm nhận được hơi thở của người đang nằm trong lòng càng lúc càng yếu ớt, trái tim Thiên Hoàng tựa như bị đao cắt, vươn tay đặt lên ngực y, lại cảm nhận được Nguyên Ương cứng đờ toàn thân, khóe môi cũng thoáng run rẩy.

Thiên Hoàng cắn răng theo phản xạ, cuối cùng đành rút tay về, không làm gì nữa.

Trong phòng chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng, không biết qua bao lâu, Thiên Hoàng nghe Nguyên Ương thấp giọng gọi khẽ một tiếng: “Sư huynh...”

Thiên Hoàng khẩn trương giương mắt, nhìn thấy ánh mắt Nguyên Ương hoàn toàn trấn tĩnh, trong lòng sáng tỏ, y miễn cưỡng gọi ra một nụ cười yếu ớt, ôn nhu nói: “Sư huynh ở trong này, không phải sợ, sẽ không có chuyện gì...”

Nguyên Ương giống như đang mỉm cười, đôi mắt khép lại, không hề nhìn người kia, chỉ nhỏ giọng lầm nhảm: “Đã biết sẽ có ngày hôm nay, huynh hối hận vì lúc trước mượn dương thọ của y để tặc mạng cho ta sao?”

Thiên Hoàng chỉ có thể ôm người kia chặt hơn, không nói được lời nào.

“Sư huynh nói cuộc đời này của Nguyên Ương chính là thiên ý... Chẳng lẽ lại không biết, nghịch thiên, ắt phải bị trời phạt sao?”

“Ta biết, ta biết...” Thiên Hoàng nghẹn ngào cụp mắt, nhưng bàn tay vẫn không hề buông lỏng chút nào.

Nguyên Ương dựa vào lòng y, từ từ nhắm mắt, hơi thở càng lúc càng yếu ớt, nhưng miệng vẫn nỉ non như đang nói mới, nước mắt ven theo gò má rơi xuống: “Ta còn nghĩ là y chung quy vẫn nhớ được một chút tình nghĩa... Ta đã cho là ta cuối cùng cũng có thể chờ được... Ta rõ ràng yêu y như vậy...”

Thiên Hoàng liều mạng cắn chặt răng, không nói gì, trên khóe mắt, lông mi khẽ run rẩy, hình như có cái gì đó hơi lóe lên.

“Tay của sư huynh, ấm quá... ấm quá... Nhưng, ” Thanh âm của Nguyên Ương càng lúc càng nhỏ dần, tựa hồ chậm rãi nhिễm lên một tia mỉm cười bất đắc dĩ, “Nhưng... Tại sao... huynh không phải là y...”

Một câu cuối cùng tựa như lưỡi dao sắc bén ghim chặt trong tim Thiên Hoàng, Nguyên Ương đã không còn thanh âm, hai người cứ giữ nguyên tư thế như vậy, thật lâu sau Thiên Hoàng mới hơi động thân, chậm rãi ngẩng đầu, cẩn thận vuốt lại mấy sợi tóc mai cho Nguyên Ương, yên lặng nhìn gương mặt phẳng phất như đang ngủ kia.

Diện mạo này cùng người kia trong trí nhớ không hoàn toàn giống nhau, nhưng một lần lại một lần chứng kiến y chết đi ngay trước mắt, vẫn có cảm giác như đất trời sụp đổ.

Cho dù có thể vì y tặc mệnh, thay y chấn kiếp, kết quả cũng chỉ là lấy phương thức càng tàn khốc hơn để chấm dứt.

Thiên ý, không ai hiểu cũng như thống hận hai chữ này bằng y.

Nhưng đây là con đường mà người kia đã chọn.

Nhẹ nhàng phát tay, hỏa diễm cháy lên đỏ rực như máu. Ngọn lửa nóng rực phả vào nhưng lòng y vẫn lạnh băng như trước, khiến người không kiềm được run rẩy.

“Nguyên Ương, dương thọ mười chín, nghịch thiên sống tạm, tục dương thọ nửa năm, theo luật phán xử trăm năm hỏa ngục, sau khi mãn hình phạt sẽ tiếp tục nhập vào luân hồi”.

“Chậm đã! Nghịch thiên sống tạm là do ta cố chấp tạo nên, không liên quan gì đến y, nếu phải phạt, cứ phạt ta là được!” Thiên Hoàng lao đến trước điện Diêm La, chưa kịp đứng vững đã vội vàng kêu lên.

Người đang quỳ dưới điện vẫn không nhúc nhích, thậm chí không thèm quay đầu nhìn y lấy một lần, giống như những lời của Thiên Hoàng hoàn toàn không lọt vào tai mình.

Phán quan đứng trên điện với gương mặt vô cảm đang nhìn xuống Thiên Hoàng rồi cuộc thở dài, cất giọng nói: “Người thi thuật là ngài, nhưng người nhận là hắn, hưởng chi mạng được kéo dài lại là mạng của đế vương, kiếp số của nhân gian sau này cũng phải tính theo, chỉ một trăm năm đã là tiện nghi cho hắn rồi, thỉnh thượng tiên đừng nhúng tay vào nữa”.

Thiên Hoàng ngẩng đầu nhìn Phán quan, biết ông đang ngầm ra hiệu cho mình, nếu còn tiếp tục khẳng khái cố chấp cũng chỉ làm hình phạt nặng thêm, mở miệng ra, rồi cuộc không nói thêm lời nào, đảo mắt nhìn về phía người đang quỳ giữa điện, người nọ vẫn không hề nhúc nhích, giống như việc Thiên Hoàng xông vào không hề liên quan đến y, Thiên Hoàng cúi đầu nói: “Thực xin lỗi...”

Người ở giữa điện không đáp lại, Phán quan nhìn hai người, cuối cùng phát tay ra hiệu cho hai bên tả hữu dẫn người đi.

“Thực xin lỗi...” Thiên Hoàng thấp giọng lặp lại lần nữa, thanh âm tràn đầy hối hận.

Phán quan thở dài, bước đến bên cạnh Thiên Hoàng, trầm giọng nói: “Từ đầu đã dặn ngài chớ nên cưỡng cầu, hiện giờ...”

Thiên Hoàng giống như không nghe được lời ông, vẫn chỉ nói một câu kia: “Thực xin lỗi...”

Phán Quan thở dài, chẳng quản y nữa.

Vong thủy ba nghìn, vạn năm như cũ. Thiên Hoàng chậm rãi từ trên bờ bước qua, ngơ ngẩn nhìn cây cầu Nại Hà đằng xa đến thất thần.

Sớm biết như thế, y thà cam nguyện bước nhanh qua cầu, đứng đằng xa lạnh lùng liếc qua, so với ở nơi âm lãnh này mà nếm chịu trăm năm thống khổ vẫn tốt hơn nhiều.

Ta rõ ràng yêu y như vậy... Tại sao... huynh không phải là y...

Chỉ thoáng dao động một chút, thanh âm thâm thì nỉ non của Nguyên Ương liền vang lên trong đầu.

Thiên Hoàng rút cuộc đứng yên tại chỗ, thân thể vô lực quỳ rạp giữa biển mạn châu sa hoa đỏ rực, y bưng mặt cúi gập người xuống, tiếng nước nổi quanh không trung, phải thật lâu sau mới chậm rãi tan ra.

Chỉ có nỗi tuyệt vọng mãi quanh quẩn trong lòng, không cách nào mất đi.

“Người...”

Một thanh âm ôn hòa vang lên, Thiên Hoàng chấn động toàn thân, vội ngẩng đầu lên, liền thấy Vong Xuyên đang đỡ mái chèo đứng trên thuyền con lẳng lặng nhìn mình, ánh mắt vẫn nhu hòa như khi mới gặp, chỉ một chữ, lại làm cho y không thể kiềm chế mà khóc lên thành tiếng.

Vong Xuyên chỉ im lặng nhìn y, không an ủi, nhưng cũng không ly khai, cho đến khi Thiên Hoàng từ từ bình phục trở lại, mới ôn nhu hỏi: “Người làm sao vậy?”

Vẫn một câu như khi mới gặp lần đầu, Thiên Hoàng ảm đạm một hồi, mới dứt quãng kể lại chuyện về Nguyên Ương, về sự cuồng dại của một thiếu niên, về sự cố chấp của bản thân mình, và sự trừng phạt sau cùng.

Cuối cùng, y cũng không nhìn Vong Xuyên nữa, chỉ khẽ lẩm bẩm: “Rõ ràng đã biết đó chẳng qua là một cuộc đời hư cấu, tại sao còn có thể cảm thấy khó chịu như vậy? Y nằm trong lòng ta nhưng vẫn nói yêu người khác, tại sao... tại sao lại yêu... Y chỉ nói với ta, y yêu người khác...” Cúi đầu lặp lại một câu cuối cùng, y rớt cuộc lại mỉm cười, nụ cười lạnh lẽo mà rục rở, tựa hồ như đang khóc.

“Đừng quá thương tâm”. Vong Xuyên tự nhiên duỗi tay vỗ về đầu người kia, cảm giác được Thiên Hoàng đang chấn động toàn thân, mới giật mình rút tay lại, ngượng ngùng mỉm cười, “Người nên cười”. Ngừng một hồi giống như đang suy nghĩ, sau đó lại bổ sung một câu, “Người cười nhìn đẹp lắm, càng thích hợp để cười”.

Thiên Hoàng đột ngột ngừng đầu, sững sờ nhìn y, chẳng nói nên lời.

Vong Xuyên cũng chỉ để mặc cho người kia nhìn, mỉm cười có chút hoang mang, không hề né tránh.

Qua không biết bao lâu, Thiên Hoàng rớt cuộc cúi mắt cười khẽ: “Người... sẵn lòng nghe ta nói chuyện của ta và y sao?”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 5

CHƯƠNG 5

By Kì

Không ngờ Thiên Hoàng đột nhiên lại nói như vậy, Vong Xuyên sửng sốt một hồi, mới mỉm cười nhường một bước: “Lên đi.”

Thiên Hoàng nhìn y một cái rồi vén vạt áo bước lên thuyền, ngồi xuống thấy Vong Xuyên vẫn còn đứng ở đằng kia, mới nhin không được xẹt qua một trận xấu hổ, bèn cười cười. Đang chần chừ định mở miệng, Vong Xuyên đã tự nhiên ngồi xuống ngay đối diện, Thiên Hoàng âm thầm thở phào một hơi, nỗi tuyệt vọng vừa rồi vẫn phảng phất quanh quanh ngực dường như cũng chậm rãi tan đi.

Vong Xuyên chỉ chờ y nói chuyện, vừa không lo lắng, càng không mở miệng thúc giục, ngược lại làm cho Thiên Hoàng có điểm không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nhìn nhau không nói gì một hồi, Vong Xuyên lại ngượng ngùng cười: “Ta... đã quên tên của ngươi...”

Thiên Hoàng đầu tiên ngẩn người, sau đó liền tuôn ra một tràng cười trong trẻo, sự khấn trương trong lòng cũng trở thành hư không: “Thiên Hoàng, vạn thiên huy hoàng, biết chứ? Ta là thượng tiên trên thiên đình, Thiên Hoàng Đế Quân.”

Vong Xuyên không hề kinh ngạc, chẳng qua là trong mắt xẹt qua một tia mờ mịt, hồi sau mới hỏi: “Người kia thì sao?”

Nét cười vụt tắt, Thiên Hoàng nhú mày, lắc đầu thở dài: “Y... vốn cũng đứng vào hàng thượng tiên, là Thất Tinh cung Khai Dương Tinh Quân, cũng chính là Vũ Khúc Tinh Quân.”

Vong Xuyên chỉ thành thật gật đầu, không nói gì. Thiên Hoàng nhìn vẻ ôn hòa trong đôi mắt y, bất giác cúi mắt mỉm cười, nói tiếp: “Trước khi gặp y, ta là thiên đình sủng quý, có vài phần tài hoa thắng được người khác một bậc, lại y vào là ruột thịt của Vương Mẫu, chỉ toàn tùy ý bừa bãi, người khác nịnh hót cũng cho là đương nhiên, không hề suy nghĩ bên trong có mấy phần thật giả.”

“Người bừa bãi có khả năng, đây không tính là chuyện xấu.”
Vong Xuyên thuận miệng đáp một câu.

Thiên Hoàng lắc đầu nở nụ cười: “Sau đó Vương Mẫu thiết yến bàn đào, ta ở trên bữa tiệc khẩu thuật đấu kì với Thái Bạch, thắng được một quân rưỡi, chúng tiên ca tụng ta là đệ nhất thiên đình, ta liền dương dương tự đắc, nhận ngợi khen của Vương Mẫu, lại thấy có người tránh ở bàn tiệc đối diện mà lắc đầu cười.”

Thiên Hoàng Đế Quân là ai? Là họ hàng của Vương Mẫu, phong hoa tuyệt đại, tướng mạo thuộc vào hàng đệ nhất thiên đình, tiên thuật đạo pháp đệ nhất thiên đình, tài hoa cũng vẫn là đệ nhất thiên đình. Cho tới bây giờ chỉ có người khác khen ngợi nịnh hót, khi nào bị phủ nhận như vậy?

Vườn trung ương đã có tiên nhân khác lên đùa giỡn tỷ thí, Thiên Hoàng quay về chỗ ngồi, nhưng vẻ tươi cười đã không còn, định nhìn qua người nọ, trên mặt cũng ít nhiều mang theo âm ức.

Cả thiên đình đều biết Thái Bạch Kim Tinh giỏi kì nghệ, ai có thể thắng được nửa quân một quân trong tay ông? Hiện tại mình thắng được một quân rưỡi, chẳng lẽ còn không đáng được ngợi khen tán thưởng?

Nhìn kỹ lại, dung nhan của người đối diện kia không hề xuất chúng, hai mắt lại như minh tinh giữa trời đêm, hết sức áp đảo

người khác, hàm chứa vẻ ôn hòa tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt lướt qua làm cho lòng người ta dẫn ra. Y lúc này đã tự cầm một chén tiên nhưỡng lên uống, nụ cười nhàn nhạt bên môi kia giống như nhận được thỏa mãn lớn nhất thế gian rồi, không còn gì tiếc nuối nữa, khiến người ta nhìn không được phải mỉm cười theo.

Phải mất một lúc, Thiên Hoàng mới ý thức được mình vừa thất thần, nhất thời mân miệng không cam tâm.

Trùng mắt nhìn rất lâu mà người đối diện kia lại chưa hề liếc qua, dường như hoàn toàn không phát hiện bên này có người nhìn mình, tự nhìn tự uống thật tiêu dao, thỉnh thoảng cũng ngẩng đầu liếc nhìn tỷ thí ở trung ương một cái, hoặc híp mắt cười, hoặc lắc đầu, nhưng ánh mắt chưa từng ở lâu, giống như hết thấy đều không lọt được vào mắt y, chỉ có chén rượu trong tay, trân tu trên bàn mới là quan trọng.

Trong nhất thời, Thiên Hoàng cảm thấy phần đông khen ngợi kia không hề trọng yếu, chỉ có một cái lắc đầu của người trước mắt này là hết sức quan trọng, giống như một khúc xương trong cổ họng, rút không ra mà nuốt cũng chẳng xuống cho, khiến người ta phải khó chịu. Ngàn vạn năm qua cũng chỉ có duy nhất lần này, cả một bữa tiệc bàn đào mặc dù có thể tận hưởng nhưng y không bao giờ bỏ được khúc xương này xuống.

Nhưng tiệc bàn đào còn chưa tan, tình cờ bị người kéo đi cười đùa, lúc trở về vờ như vô tình nhìn qua đối diện mà người nọ đã mất dạng.

Hảo hữu Dao Quang Tinh Quân thấy y ngồi gần người tại chỗ bèn tươi cười rót cho một bình tiên nhưỡng, những chuyện nói sau đó đã không còn nhớ rõ.

Nửa tháng sau, Dao Quang sai tiên đồng đến, nói là ngọc bội tùy thân của Thiên Hoàng đeo làm trên người mình đã bị mang về Thất Tinh cung, bảo y phải đem mũ tửu đến Thất Tinh cung, Thiên Hoàng bấy giờ mới phát hiện mình mất đồ.

Dao Quang với y tuổi tác, tính cách đều tương đồng, hai người luôn vô cùng hồ nháo, lúc này nghe tiên đồng nói xong, cũng không chần chừ, bảo tiên đồng trở về báo trước, một mặt sai người chuẩn bị tiên nhưỡng ngon, sửa sang y quan thẳng bước đến Thất Tinh cung.

Từ hoàng cung của Thiên Hoàng đến Thất Tinh cung Phá Quân điện chỗ Dao Quang ở phải vượt qua Tử Đào lâm phía tây bắc Giao Trì, đào tiên ở đây trăm năm nở hoa, thêm trăm năm nữa mới kết quả, tuy nhân gian khó cầu nhưng trên trời cũng không tính là quý hiếm, lúc đến bên ngoài rừng đào, người được bên trong ẩn ẩn có hương đào bay ra, Thiên Hoàng cũng nhin không được hơi động tâm.

Đã có mỹ tửu, sao không mang mấy quả đào tiên đến để nhắm rượu?

Nghĩ vậy, Thiên Hoàng một mặt lách vào rừng đào rậm rạp, vẻ tươi cười vì trò đùa quái đản bên môi còn chưa kịp tan đi, đã bị một tiếng hét lớn dọa cho dừng lại.

“Đúng là gỗ mục vụn năm, không thể chạm khắc!” Thanh âm trong trẻo, rõ ràng là những từ ngữ tức giận, nhưng khi quát ra lại có kèm theo chút ý cười.

Thiên Hoàng tò mò trong lòng, không khỏi ẩn thân, cẩn thận nghe tiếp.

Chỉ nghe thanh âm kia vẫn nói bằng giọng điệu như thế: “Phàm phụ tử chốn nhân gian còn có Nguyệt Lão mỗi ngày thu xếp cho bọn họ, sao thiên đình đến cả một chút *** cũng không thể có? Tình yêu vốn là chuyện tốt đẹp nhất trong cuộc sống, nếu ban đầu không có tình căn thì thôi, nhưng đã có tình căn, miễn cưỡng nói nó không tồn tại, không phải là trái với đạo pháp sao?”

Thiên Hoàng lần đầu tiên nghe được thiên đình có người công nhiên nói như vậy, nhất thời ngay cả phản ứng cũng không có, chỉ

đứng ngây ngốc bất động tại chỗ.

Lại nghe thanh âm kia còn chưa chịu bỏ qua mà nói tiếp: “Cho nên nói thanh quy thiên đình thật sự quá lớn! Nhưng tiên tử à, quy củ chính là quy củ, vẫn luôn phải tuân thủ.”

Thiên Hoàng nghiêng tai lắng nghe, dường như có người đáp lại vài câu rất nhỏ, lại nghe thanh âm kia ha hả cười rộ lên: “Người đi gặp tình lang, bị phát hiện tự nhiên là phá hủy quy củ, nhưng chuyện không bị phát hiện không phải là chưa từng phát sinh sao?”

Thiên Hoàng nhất thời choáng váng, ở đâu có nguy biến như vậy? Nhưng nghĩ lại, chuyện chưa từng bị phát hiện, đối với người khác, cùng với chuyện chưa từng phát sinh lại có gì khác nhau đâu?

Càng nghĩ càng cảm thấy những lời thanh âm kia nói không có chỗ nào để phản bác, Thiên Hoàng đứng yên tại chỗ, nhin không được mỉm cười ngây ngô một mình.

Rõ ràng biết là nguy biến, nhưng lại không thể phản bác.

Thanh âm bên kia đã không còn, Thiên Hoàng đứng yên một lúc mới phục hồi tinh thần, rón rén bước lên vài bước, muốn nhìn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào dám nói ra như vậy, nhưng rừng đào mệnh mông, khắp chốn là phấn hồng, mà người đâu còn?

“Kết quả, người nói chuyện chính là Vũ Khúc Tinh Quân?” Nghe Thiên Hoàng nói đến đây, Vong Xuyên rốt cuộc mở miệng hỏi.

Trong mắt Thiên Hoàng phủ lên một tia mông lung, giống như còn đang chìm đắm trong đoạn chuyện xưa, bên môi giấu không được ý cười, nghe câu hỏi của Vong Xuyên liền lắc đầu: “Khi đó ta còn không biết y là ai. Chỉ phảng phất nhìn thấy một cái bóng, nhưng giống như là người lắc đầu cười trong bữa tiệc bàn đào nọ.”

Bởi vì lúc đó không cam lòng, cho nên khắc sâu nhớ kỹ, kinh hồng thoáng nhìn, liền cảm thấy giống nhau. Nhưng ôn hòa thanh

thần khi mới gặp, cùng tùy tiện ngẫu biện khi tái kiến, rõ ràng không phải cùng một loại.

Nhất định là vì khác biệt kia, mới có thể ghi tạc trong lòng, để rồi cuối cùng không có đường trốn.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 6

CHƯƠNG 6

By Kì

Vong Xuyên nghe Thiên Hoàng kể, thấy nụ cười trên mặt người kia đã không còn vẻ ảm đạm vốn có, lại thêm một chút linh động tiêu sái, không khỏi nở nụ cười theo y, im lặng ngồi đó chờ y kể tiếp.

Nhưng Thiên Hoàng lại không nói nữa, hai người cứ ngồi im lặng trên chiếc thuyền con như vậy, thuyền hơi đong đưa, tiếng nước bập bênh bên tai, thong thả mà có nhịp điệu.

Không biết qua bao lâu, Vong Xuyên lại nhìn thấy sắc mặt Thiên Hoàng hơi biến đổi.

“Làm sao vậy?”

Thiên Hoàng phục hồi tinh thần, thấy Vong Xuyên đang nhìn mình, trong mắt lộ rõ vẻ lo lắng, lòng hơi dao động, lại cụp mắt theo thói quen rồi cười nói: “Ta có việc phải đi trước một bước, nếu người bằng lòng, lần sau đến ta lại nói với người.”

Vong Xuyên nở nụ cười, gật gật đầu nói: “Được! Ta chờ người.”

Thiên Hoàng ngẩn người, gương mặt nhìn lại thì thấy trong mắt Vong Xuyên chính là một phiến thẳng thắn, một câu buột miệng nói ra kia đúng là chắc chắn.

Chắc chắn Thiên Hoàng sẽ không nuốt lời, cũng chắc chắn mình tuyệt không thất ước.

Sau một lúc lâu mới ý thức được mình thất thần, Thiên Hoàng lắc đầu cười thất bại, ngay cả quay người lên bờ cũng bỏ qua, cứ vung thân lên rồi tan biến vào hư không trước mặt Vong Xuyên như vậy.

Vong Xuyên nhìn về chỗ Thiên Hoàng biến mất, qua hồi lâu mới thở dài một hơi, lặng lẽ kéo mái chèo qua, ôm ngay trước ngực, cứ ngo ngoe ngẩn ngẩn như thế đến đờ người ra.

“Mỗi lần gặp người đều đang ngẩn người, nghĩ cái gì vậy?”

Một thanh âm bỗng nhiên vang lên, Vong Xuyên cả kinh, ngay cả mái chèo đang ôm trong tay cũng rơi mất, may được một bàn tay tiếp kịp, bấy giờ mới khẽ thở ra, vừa đưa mắt nhìn đã thấy Khung Quang đứng ở trên thuyền rồi.

“Là người à.” Vong Xuyên cười cười, cố ý thở dài, không nói nữa.

Khung Quang khó tin trừng y một hồi, đặt mông ngồi xuống, không thèm để ý đến chiếc thuyền con đang lắc lư kịch liệt, chỉ Vong Xuyên nói: “Người, người đây là phản ứng gì?”, thấy Vong Xuyên chỉ nhìn mình cười tủm tỉm mà không nói lời nào, lại chán nản, “Không hoan nghênh ta chứ gì?”

Vong Xuyên suy nghĩ một hồi mới chậm rãi nói: “Không phải là không hoan nghênh.”

Khung Quang hừ một tiếng, nhưng trong mắt vẫn hiện lên một mặt cười yếu ớt, tiếp tục phụng phịu như trước: “Vậy người thở dài cái gì?”

Vong Xuyên nhìn y mỉm cười, thanh âm vẫn ôn nhu: “Ta chưa từng không hoan nghênh. Người tới, ta còn rất cao hứng, chẳng qua có chút đáng tiếc.”

“Tiếc cái gì?”

“Nếu có thể qua mấy ngày nữa hẵng trở lại thì tốt rồi.”

Khung Quang ngây ngẩn cả người: “Tại sao?”

Vong Xuyên chậm rãi nói: “Hôm nay các người cùng đến đây, chờ một hồi đi rồi, chắc phải rất lâu mới có thể gặp lại?”

Khung Quang nhướng mi: “Bọn ta?”

Vong Xuyên giống như lúc này mới nhớ tới cái gì: “A, vừa rồi, vừa rồi người kia gọi là...”

Khung Quang nhìn y nghiêng đầu tận lực suy nghĩ, gương mặt vốn đã có điểm hối hận lại sáng lên, ôn nhu nói: “Quên rồi thì thôi, đừng miễn cưỡng.”

“Không thể quên nhanh như vậy đâu.” Vong Xuyên nhanh chóng đáp lại một câu, vẫn nghiêng đầu suy nghĩ, lát sau mới “A” lên một tiếng, “Thiên Hoàng, người kia tên là Thiên Hoàng. Y nói là vạn thiên huy hoàng.”

“Ồ?” Khung Quang lên tiếng, song không hề thích thú.

Nhưng Vong Xuyên vẫn hết sức cao hứng, nói: “Ta có nói với người chưa? Y rất xinh đẹp, so với...” Nhất thời lại không nghĩ ra thứ gì để so sánh, chần chừ một hồi mới cười cười chỉ lên bờ, “So với mạn châu sa hoa kia còn xinh đẹp hơn! Nhưng đáng vẻ dường như lúc nào cũng thương tâm lắm...”

Khung Quang ngồi đối diện y, nghe y thuật lại những lời giống hệt trước kia, chỉ hơi nở nụ cười.

“Khung Quang?” Không biết qua bao lâu, rốt cuộc phát hiện nụ cười khác thường của Khung Quang, Vong Xuyên mới ngừng lại, thoáng ngượng ngùng hỏi, “Có phải là... ta đã từng nói?”

Khung Quang đầu tiên sửng sốt, lập tức tiến đến trước mặt Vong Xuyên, cười vô cùng xán lạn rồi nói thào: “Không sao, ta thích nghe

người nói.” Dừng một chút mới thuận miệng hỏi, “Vậy các người vừa rồi nói cái gì?”

Vong Xuyên thoáng hoang mang cười cười, nhích ra sau một chút: “Y nói với ta chuyện trước kia. A, đúng rồi, y rất lợi hại nha, là thần tiên trên trời...”

“Hắn nói với người chuyện trước kia? Chuyện gì trước kia?”
Khung Quang hơi nhíu mày ngồi xuống.

Vong Xuyên nhìn Khung Quang, thành thật nói: “Nói chuyện của y với Vũ Khúc Tinh Quân trên trời, nhưng chỉ nói được một chút lại đi rồi.”

Đôi mày của Khung Quang càng nhíu chặt: “Chuyện hắn với người khác, người thật sự cảm thấy hứng thú sao?”

Vong Xuyên suy nghĩ một hồi mới lắc đầu nói: “Cũng không phải.”
Lại suy nghĩ, “Nhưng chỉ lúc đang nói y mới không thương tâm. Sẽ cười thật xinh đẹp.”

Khung Quang nhìn chằm chằm Vong Xuyên hồi lâu mới thở dài bỏ qua: “Nếu không phải rất hứng thú, hà tất phải nghe, hơn nữa, nghe rồi người có thể nhớ được bao lâu?”

Vong Xuyên cười thản nhiên: “Không sao, y chịu nói cho ta nghe là đủ rồi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì, tịch mịch lắm!”

Vong Xuyên nói ra thật tự nhiên, nhưng Khung Quang lập tức cương lại tại chỗ, không thốt ra lời. Vong Xuyên vẫn ngượng ngùng cười cười, nhìn Khung Quang mà không hề nhắc lại.

Qua không biết bao lâu, Khung Quang đứng lên, đi đến trước mặt y, im lặng vươn tay đến, nhẹ nhàng vỗ đầu Vong Xuyên, Vong Xuyên không nhìn thấy vẻ mặt của y, chỉ nghe y nói rất khẽ: “Ta sẽ bồi người.”

Trên mặt Vong Xuyên có thêm một tia mờ mịt: “Nhưng người cũng không thuộc về nơi này.”

Khung Quang không nói nữa, chỉ đứng yên đó, bàn tay cương lại trên đầu Vong Xuyên, hồi lâu vẫn không lấy ra.

Lại qua thật lâu sau, Vong Xuyên mới cười cười lách mình tránh ra: “Cho nên mới nói, nếu người qua mấy ngày nữa hẵng đến thì tốt rồi. Y nói chuyện với ta một lúc, chờ ta sắp đã quên, người lại bồi ta nói một lúc nữa... thật tốt.”

Khung Quang sững sốt một hồi mới cười mắng ra tiếng: “Người lại nghĩ thật đặc ý!”

“Ha ha.”

Khung Quang quả thật không thể ở lại lâu lắm, mới được bốn năm ngày đã bị Phán quan chốn địa phủ sai người đến mời ra ngoài, Vong Xuyên nhìn Khung Quang vừa nổi giận với hai tên quỷ soa vừa quay đầu nhìn mình lo lắng, cũng chỉ ảm đạm cười, chẳng nói gì.

Vốn đã là người không thuộc về nơi này.

Quỷ soa tuy thái độ cứng rắn nhưng cũng rất tôn kính Khung Quang, một câu “thượng tiên”, hai câu “thượng tiên”, dù có bị Khung Quang va chạm cũng vô cùng quy củ như trước, hoàn toàn không nghiêm khắc như đối với những nhàn hồn đã quỷ bình thường.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 7

CHƯƠNG 7

By Kì

Đến một người, đi một người, lại đến một người, cuối cùng vẫn phải rời khỏi. Không phải là người ở đây thì luôn không lưu lại được. Náo nhiệt được năm ba ngày, chung quy không náo nhiệt được cả một đời.

Huống chi một đời này vẫn không biết là dài bao nhiêu.

Vong Xuyên nhú mày, nhìn quanh hai bên.

Những kẻ rơi khỏi cầu Nại Hà, bị oán linh kéo xuống không hề ít, nhưng có thể lên được thuyền của y lại chẳng có mấy.

Phần lớn vong linh rơi xuống sông Vong Xuyên khi còn sống tội nghiệt đều rất nặng, không có phúc đến được trước mặt Diêm vương, hóa thành oán niệm vạ năm giữa sông này, không bao giờ được siêu sinh nữa. Chỉ một vài kẻ ít nhiều có oan khuất, y liền chèo thuyền đến chở qua bờ bên kia, còn lại thì do Diêm vương phán quyết.

Có khi nhiều tháng nhiều năm cũng chưa hề gặp một người, cập thuyền vào bờ, nhìn ra vong thủy một dòng, những đóa hoa đỏ tươi trên bờ bất giác cũng có điểm chán ngán.

Đoạn chuyện mà Thiên Hoàng nói kia, suy đi nghĩ lại nhiều lần, lâu ngày cũng không còn nhớ rõ, cuối cùng chỉ nhớ được Thiên

Hoàng Đế Quân cùng Vũ Khúc Tinh Quân hai người này, mới thấy trên bờ có người đập hoa mà đến.

Vẫn vẻ u sầu, vẫn nét thương tâm không sao xua tan, Thiên Hoàng đứng trên bờ nhìn Vong Xuyên, cười thật thê lương.

Vong Xuyên mở miệng chực nói lại thôi, cuối cùng nở nụ cười rồi duỗi tay ra một cách tự nhiên, chờ Thiên Hoàng đang cứng đờ đưa tay sang, mới dùng sức kéo lên thuyền con.

“Bằng hữu giúp miễn trừ hình phạt trăm năm cho y, trực tiếp đi đầu thai... chẳng qua...” Thiên Hoàng nói xong, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, trong thanh âm lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Nhưng Vong Xuyên chưa từng buông bàn tay đang nắm ra, hai tay lạnh như băng, chẳng thể ủ ấm cho bất kỳ ai.

Qua thật lâu, Thiên Hoàng mới chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn bàn tay đang cùng nắm, thê lương một chút, cuối cùng cúi đầu nói với thanh âm ảm áp: “Cám ơn.”

Vong Xuyên nhìn lông mày và lông mi khẽ run của người kia, lúc này mới lần đầu tiên thấy được một tia hồn nhiên non nớt, giống như người trước mắt chẳng qua là một đứa trẻ.

“Đừng thương tâm.” Ngôn ngữ thật vô lực, nhưng khi nói ra cũng mang theo vài phần ảm áp.

Thiên Hoàng ảm đạm cười: “Ta thế này cũng là đáng tội. Chẳng qua mỗi lần nhìn y chết đi trước mặt, thật giống như chuyện sai lầm lại làm sai lần nữa...” Nói đến đây, y mới hơi dừng lại một chút, đưa mắt nhìn về phía Vong Xuyên, “Xin lỗi, chắc người... đại khái đã không còn nhớ?”

Vong Xuyên ngượng ngùng cười cười, nhẹ giọng nói: “Người có thể nói lại lần nữa không?”

Thiên Hoàng bật cười, hít vào một hơi, trong mắt lại có thêm một phân trong sáng, nhìn Vong Xuyên đăm đăm: “Người luôn có thể làm cho người ta bình tâm.” Thấy Vong Xuyên sững sờ nhìn mình, ý cười trong mắt Thiên Hoàng cũng dần sâu hơn, không nén được phải than một câu, “Người như người, sao lại ở chỗ thế này vậy?”

Vong Xuyên cười ha ha, không hề đáp lời, chỉ nhắc lại câu khẩu: “Chuyện của người, lặp lại lần nữa được chứ?”

Thiên Hoàng tựa hồ cũng cảm thấy lời nói của mình có phần hơi quá, vô thức cười hỏi: “Như vậy... còn nhớ tên ta chứ?”

Vong Xuyên nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, mới chậm rãi nói từng chữ một: “Vạn thiên huy hoàng... người là Thiên Hoàng.”

Nhẹ nhàng hai chữ, gọi ở bên tai, trong lòng Thiên Hoàng cứ nhiên hơi động, nhưng y không hề để ý, lại hỏi: “Còn nhớ được gì nữa?”

“Thiên Hoàng Đế Quân, Vũ Khúc Tinh Quân. Người và người mà người đuổi theo kia.” Lại suy nghĩ một chút, Vong Xuyên rút cuộc trừng mắt nhìn một hồi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Thiên Hoàng nhìn y mỉm cười, liền nói lại cặn kẽ từ đầu một lần nữa, nghe Vong Xuyên hỏi cùng một vấn đề như vậy, chung quy nhin không được phải cười ra thành tiếng, cũng trả lời y như trước, lại nói tiếp: “Lúc đó, trong Cánh Hoàng cung của ta có nuôi một con huyền hồ tu đạo.”

Hồ ly tu đạo theo quy luật tuần hoàn của thiên địa, tương lai phải trở thành hồ tiên, khi còn chưa đắc đạo thì gọi là huyền hồ.

Cũng không biết là tiên tử đạo nhân nào lúc hạ phàm đã mang về, vớt ngay bên hồ sen ở trước Cánh Hoàng cung, vừa lúc Thiên Hoàng trở về từ Thất Tinh cung của Dao Quang, từ đằng xa đã trông

thấy tiên đồng trong cung mình vây quanh con hồ ly ốm yếu, cả người đỏ rực kia mà nghị luận không ngớt.

“Con súc sinh thật xinh đẹp, với hình dáng này, có thả lại nhân gian, chỉ sợ cũng chẳng sống được lâu, chi bằng người giữ lại bên người, để nó hưởng chút tiên khí, sớm ngày đắc đạo thì tốt.” Dao Quang nói nghe thật nghiêm túc – nếu không có vẻ tinh quái trong mắt kia thì càng hoàn mỹ.

Thiên Hoàng biết gã thích xem náo nhiệt, rõ ràng muốn xem trò cười của mình, đang định cự tuyệt, con hồ ly kia lại vừa lúc hé mắt nhìn Thiên Hoàng một chút.

Mặc dù không thành được hình người, huyền hồ cũng sớm có linh tính, Thiên Hoàng nhìn ra được trong đôi mắt kia có mấy phần cầu xin, trong lòng liền dao động.

“Vậy thì giữ lại đi.”

“Hả?” Dao Quang kinh ngạc nhướng mi. Còn tưởng nếu như Thiên Hoàng không bằng lòng, mình mang về nuôi vài ngày rồi thả lại nhân gian, cũng thêm được vài ngày náo nhiệt, cứu nó một mạng cũng coi như một chuyện công đức, nhưng không thể ngờ Thiên Hoàng đồng ý sáng khoái như thế.

Đoạt được một quân của Dao Quang, Thiên Hoàng cũng sáng khoái trong lòng, tươi cười liếc mắt nhìn gã: “Không được sao?”

Dao Quang buông tay, làm bộ chấp tay vái: “Tiểu tiên tuy thích nó, nhưng nếu Đế Quân đã coi trọng nó, cũng là phúc khí của súc sinh này, tiểu tiên sao dám đoạt sở yêu của người?”

“Người thôi đi.” Thiên Hoàng liếc gã một cái, cười thật xán lạn.

Vì thế, Cánh Hoàng cung liền có thêm một con tiểu huyền hồ tu đạo trăm năm.

Có linh đan diệu dược trên trời, hồ ly khỏe lại rất nhanh, mới sau nửa tháng, chẳng những tinh thần lanh lẹ, đến cả tu luyện cũng tiến thêm ngàn dặm, ngoại trừ thỉnh thoảng chui vào lòng Thiên Hoàng mà cọ một hồi, cả ngày chỉ lang thang trong Cánh Hoàng cung, có vài tiên tử nhìn thấy nó bộ dáng đáng yêu, bèn hái trái cây cho nó ăn, chúng tiên đồng nhìn không được khi thấy nó được sủng ái, bèn xem như nó không tồn tại, hồ ly cũng chẳng buồn so đo.

Ngoại trừ Thiên Hoàng, người cảm thấy hứng thú với nó nhất chính là Dao Quang Tinh Quân, cứ dăm ba hôm lại chạy đến Cánh Hoàng cung.

Nhưng hứng thú của Dao Quang không phải là ôm đùa vài cái rồi xong việc như Thiên Hoàng, cũng không phải là hái ít trái cây cho nó ăn như chúng tiên tử. Dao Quang thích giày vò con hồ ly này.

Thí dụ như dùng lông trên người nó thắt thành nhiều kiểu khác nhau, xách cổ nó lên đối mặt với mình rồi mắt to trừng mắt nhỏ. Những việc như thế vừa nhảm chán lại vừa ác liệt, nhưng Thiên Hoàng ở bên nhìn thấy cũng chỉ cười mắng vài câu, không hề ra tay ngăn cản, thế nên hồ ly cuối cùng cứ trông thấy quần áo cấm bảo điểm hồng trên người Dao Quang từ đằng xa là xách đuôi trốn đi thật xa.

Mà Thiên Hoàng cũng nhiều lần chế nhạo Dao Quang: “Nếu hồ ly nhà ta không thấy nữa, nhất định là bị người dọa tới mức phải bỏ nhà đi.”

Dao Quang cười cực kỳ vô tội, chốc lát sau lại trêu chọc hồ ly gấp bội.

Nhưng không ngờ lời đó lại có ngày trở thành sự thật.

Tiên Phật trên trời ít nhiều đều biết Thiên Hoàng Đế Quân nuôi một con huyền hồ, những người có chút giao tình biết Thiên Hoàng Đế Quân sủng ái hồ ly kia thế nào, giao tình sâu hơn một chút thì biết Dao Quang Tinh Quân thích trêu đùa hồ ly, lúc này hồ ly không

thấy đâu nữa, ánh mắt mọi người tự nhiên sẽ dừng ở Thất Tinh cung.

Chỉ có Dao Quang vẻ mặt mù tịt: “Người với ta giao hảo, ta muốn đùa nghịch con tiểu hồ ly kia thì tới cung người là được, cần gì phải trộm nó về? Huống chi, nếu nó là của ta, ta trêu đùa nó cũng đâu còn thú vị.”

Người bên ngoài nghe thấy cũng không thể lý giải, Thiên Hoàng chẳng lạ gì tính nết của Dao Quang, tự nhiên hiểu Dao Quang không nói dối, nhất thời chẳng có manh mối gì.

Dao Quang thấy Thiên Hoàng nhú mày, cũng hiểu được có điểm không ổn, suy nghĩ một hồi mới nói: “Nếu không thì đến Nam Thiên môn hỏi thử đi? Nói không chừng tiểu hồ ly kia thật sự bỏ nhà đi rồi.”

Thiên Hoàng không còn cách nào khác, buộc lòng phải ưng thuận.

Việc này không hỏi còn đỡ, Thiên Hoàng vừa hỏi liền hỏi ngay ra hỏa khí. Thủ tướng Nam Thiên môn thành thật trả lời: “Con hồ ly kia ngộ sấm thiên đình, vốn phải xử phạt, sau lại có người cầu tình, nói không phải do nó cố ý, mặt tướng liền cho nó quay lại nhân gian.”

“Ai cầu tình?” Thiên Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Hồ ly của bản quân mỗi ngày ở trong Cánh Hoàng cung, sao lại chạy đến Nam Thiên môn của người?”

Thủ tướng kia nghe Đế Quân tức giận, thanh âm cũng nhỏ xuống, chỉ vâng dạ nói: “Đó là người khác ôm tới, nói nó vốn không thuộc về thiên đình, phải đuổi về nơi của nó.”

“Ai?”

Thủ tướng trộm liếc Dao Quang Tinh Quân đứng bên làm nền một cái, nuốt nuốt nước miếng nói: “Là, là Khai Dương Tinh Quân của Thất Tinh cung.”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 8

CHƯƠNG 8

By Kì

Thủ tướng trộm liếc Dao Quang Tinh Quân đứng bên làm nền một cái, nuốt nuốt nước miếng rồi mới nói: “Là, là Khai Dương Tinh Quân của Thất Tinh cung.”

“Nói bậy!” Thiên Hoàng còn chưa kịp nói, Dao Quang ngược lại đã kêu lên trước.

Thủ tướng kia rụt cổ không dám phản bác, chỉ chờ Thiên Hoàng nói.

Thiên Hoàng nhìn Dao Quang một cái, trầm tiếng nói: “Người xác định đó là Vũ Khúc Tinh Quân?”

Thủ tướng gật đầu lia lịa: “Năm trước thế gian có yêu tinh tác loạn, khi Tinh Quân hạ phàm trấn áp thì tiểu nhân đang trực, tuyệt đối không thể nhận sai.”

“Không thể nào! Đang yên đang lành sao y lại đến Cánh Hoàng cung trộm hồ ly?” Dao Quang mặc kệ thủ tướng kia nói cái gì, cứ gân cổ cãi.

Thiên Hoàng liếc mắt nhìn gã, một mặt nói với thủ tướng kia: “Hãy nói rõ tình hình lúc đó ra.”

Thủ tướng nhìn hai người càng kỳ quái hơn, người vừa rồi tức giận hẳn phải là Thiên Hoàng Đế Quân chứ? Sao đột nhiên lại biến

thành Dao Quang Tinh Quân vậy? Trong bụng thì lẩm bẩm nhưng miệng vẫn cung kính nói: “Là như vậy, lúc trước khi tiểu tiên đang trực, Khai Dương Tinh Quân ôm một con hồ ly đi tới, tiểu nhân còn chưa hành lễ, ngài ấy đã bảo tiểu nhân thả con hồ ly xuống thế gian, tiểu nhân buồn bực, bèn lẩm lời hỏi một câu.”

“Hắn nói như thế nào?”

Nghe Thiên Hoàng hỏi nghiêm túc, thủ tướng càng nơm nớp lo sợ: “Nói là hồ ly kia ngộ sấm thiên đình, ham mê cuộc sống trên trời, nhưng lại không thể thích ứng, cho nên phải thả về.”

“Sau đó người liền thả đi?”

“Vâng.”

Sự tình hỏi đã rõ ràng, thủ tướng này tùy tiện thả đi vốn là có sai, nhưng Khai Dương Tinh Quân cấp bậc cao hơn hẳn rất nhiều, chuyện hồ ly dù có tính thế nào cũng không có thể tính lên đầu thủ tướng nhỏ nhoi này.

Đứng lẳng lẳng một hồi, Thiên Hoàng rút cuộc bất mãn phát tay: “Quấy rầy rồi.” Quay người sang chỗ khác, lại thấy Dao Quang hai mắt đỏ bừng nhìn mình, thần sắc rõ ràng là nghiêm túc.

Thiên Hoàng thở dài, nếu là bình thường thì y sớm đã giễu cợt Dao Quang ba lượt năm lần, nhưng lúc này cũng chỉ có thể buồn bực nói: “Ta biết nghĩa huynh người chính là bảo bối của người, nhưng trong cung của ta bị mất đồ, ta chung quy không thể không mảy may tính toán mà cứ bỏ qua như vậy chứ? Ít nhiều cũng phải hỏi cho minh bạch?”

“Người muốn so đo thì ta đền cho người một con hồ ly là được, còn không thì ta xuống tìm con hồ ly kia về cho người chắc là được rồi chứ?”

Nghe Dao Quang vẫn quật cường, Thiên Hoàng cũng không khỏi tức giận: “Người bình thường vẫn nói Khai Dương Tinh Quân kia cái gì mà tài ba, ôn nhuận như ngọc, không nhiễm một hạt bụi, so với thần tiên còn là nhân vật thần tiên hơn, hiện tại xem ra cũng là tên trộm vào cung nhà người ta trộm đồ thôi!”

Dao Quang dùng vẻ mặt “người còn nói thêm câu nữa ta sẽ đập nát răng người” mà cứng cổ nói: “Chuyện Khai Dương làm nhất định có đạo lý của y!”

“Chuyện hần làm liền khẳng định là đúng? Người cũng đã tu hành bao nhiêu năm, còn đuổi theo phía sau người ta mà ngưỡng mộ, chẳng lẽ không biết xấu hổ?” Thiên Hoàng hừ lạnh một tiếng.

“Chuyện Khai Dương làm nhất định đúng!” Dao Quang vẫn cố chấp, không chịu nhượng bộ một chữ.

Thiên Hoàng luôn nghe Dao Quang nói Khai Dương tốt thế nào, trước giờ vẫn biết người này sùng bái nghĩa huynh nhà mình không tầm thường, nhưng không biết là lại mù quáng đến nước này. Lúc này bị ghen một hơi, nhất thời ngược lại nói không ra lời.

Hai người đứng đó như chơi gà, hoàn toàn quên mất bên cạnh vẫn còn thủ tướng Nam Thiên môn, hồi lâu, thủ tướng kia cũng sắp không lặng im nổi nữa, phía chân trời lại có một đám mây thất sắc bay tới: “Vương Mẫu cho mời Thiên Hoàng Đế Quân đến Giao trì.”

Nói đến đây, Thiên Hoàng vẻ mặt tích tụ, dở khóc dở cười mà lắc đầu, thở dài một hơi, không nói nữa.

Vong Xuyên vốn nghe đến nhập thần, lúc này ngẩng đầu nhìn y, qua một hồi mới tỉnh lại, hỏi: “Sau đó người tìm Khai Dương Tinh Quân đòi công đạo à?”

Tích tụ trên mặt Thiên Hoàng càng sâu hơn, thanh âm sầm muện nói: “Không có, Vương Mẫu giống như là cố ý mời, đi hết nửa tháng liền, chờ khi trở về thì mọi chuyện đều đã phai nhạt.”

“À.” Vong Xuyên cũng vô thức đáp lại một câu, thật lâu sau mới giống như tỉnh điều gì, “Như vậy người với Dao Quang Tinh Quân thì sao? Hai người các người giao tình sâu sắc, vì việc này mà trở mặt thì thật không đáng.”

Thiên Hoàng nhìn y có điểm quỷ dị, sau một lúc lâu mới khẽ cười: “Không có, hai chúng ta tính tình giống nhau, đều không nhớ được thù, ngày đó khi từ Giao trì trở về, Dao Quang đã chờ trong Cánh Hoàng cung muốn hòa hảo với ta.” Nói xong, y giống như lại nhớ tới điều gì, cười mắng một tiếng, “Người kia đặc biệt sùng bái Khai Dương, ngày đó đến giải hòa cũng là Khai Dương dạy hắn phải nói thế nào, nói chuyện hồi hận với ta mà y như tiểu hài tử học thuộc lòng! Còn không bằng hai người cùng đánh một trận sáng khoái.”

Vong Xuyên nở nụ cười nhàn nhạt: “Hòa hảo là tốt rồi. Thế thì chuyện hồ ly cứ quên đi như vậy?”

Thiên Hoàng buông tay, giữa mi sơ lãng: “Còn có thể làm sao bây giờ? Dao Quang luôn nghiêng về phía y. Còn y thì sao? Một mặt kêu Dao Quang đến giải hòa, một mặt lại chết cũng không nhận sai, ta với Dao Quang đánh nhau một hồi, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.”

Vong Xuyên hết sức kinh ngạc: “Kết quả là các người vẫn đánh?”

Thiên Hoàng nhìn y biểu hiện ra vẻ kinh ngạc thật thẳng thắn, đôi mày không khỏi giãn ra, cười nói: “Đánh, ta với hắn quen biết nhiều năm, cũng không chỉ có mỗi lần này, không có gì đâu.”

Vong Xuyên gật gật đầu, không hề vướng mắc, im lặng suy nghĩ một hồi mới đột nhiên nói: “Nhưng mà Khai Dương Tinh Quân cũng không hề sai.”

Thiên Hoàng sửng sốt, định nhìn sang y.

Vong Xuyên vừa nghĩ vừa nói chậm chậm: “Vốn đã không thuộc về thiên đình, hồ ly kia ở lại trong cung của người, cho dù đắc đạo, cuối cùng vẫn phải rời khỏi. Tựa như người không thuộc về địa phủ,

cho dù ở lại nơi này bao lâu chẳng nữa, chung quy vẫn phải quay về trời... Hết thấy đều có nơi thuộc về nó.”

Mỗi câu mỗi chữ, nhàn nhạt tựa như nước ấm, phiêu đảng giữa không trung, nhưng từng chữ từng chữ ấy lại giam giữ lấy người ta. Thiên Hoàng bất động lại đó, rất lâu sau vẫn không động đậy.

Hết thấy đều có nó nơi thuộc về nó.

Lời này đã nói đến điểm quan trọng. Thiên Hoàng nhìn ánh mắt Vong Xuyên, bình tĩnh không vương chút bụi, phẳng phất giống như trở lại nhiều năm trước, dưới gốc đào, lúc hùng hổ truy vấn, người nọ cũng chỉ nhẹ nhàng trả lời.

Lại là một lần bàn đào yển, lúc Thiên Hoàng với Dao Quang ngồi ở giữa điện, vừa không lưu ý đưa mắt nhìn qua chỗ các thượng tiên ngồi ở đối diện, lại không cẩn thận nhớ tới bàn đào yển nhiều năm trước.

Khi đó vẫn là tịch thượng đối diện, một người tùy tâm mà ngồi, tay cầm chén rượu, bên môi có một hạt ôn nhuận tựa tiểu phi tiểu, thư tâm sướng ý, làm cho người ta cũng phải cười theo.

“Nghĩ cái gì mà nghĩ đến mê mẩn như vậy?” Dao Quang quay đầu, vừa nhìn sang đối diện vừa tò mò hỏi.

Thiên Hoàng phục hồi lại tinh thần, ý cười sâu thêm một chút: “Ta nghĩ đến tiệc bàn đào đã qua, khi đó không phải ta đấu cờ thắng sao? Lúc trở về ngồi liền thấy đối diện có người vừa cười vừa lắc đầu.”

“A? Chuyện này thật mới lạ nha.” Dao Quang vô cùng hứng thú, cười nói, “Dáng vẻ kiêu ngạo đó của người thật sự không nhìn nổi, chẳng qua mọi người cho người chút thể diện, không vạch trần

trước mặt đó thôi. Không ngờ thật sự có người thẳng thắn như vậy... Nói thử xem, người kia diện mạo thế nào?”

“À, diện mạo rất bình thường, chẳng qua mắt rất đẹp, ánh mắt ôn nhuận, cười thư sướng lắm, khi người nhìn y, sẽ nhin không được phải vui mừng theo vẻ mặt y...” Thiên Hoàng vừa hồi tưởng lại hình dáng người nọ vừa nói, cuối cùng liền trông thấy người kia.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 9

CHƯƠNG 9

By Kì

Thấy Thiên Hoàng đột nhiên ngừng lại, trừng mắt nhìn đến đại ra, Dao Quang sửng sốt một chút, đưa tay tới trước mặt y mà khoa trương quơ quơ mấy cái, không được đáp lại, cuối cùng nhin không được phải quay đầu nhìn theo ánh mắt y, vừa nhìn cũng ngây dại.

Trên khách tịch cách đó không xa có một người ngồi xếp bằng, lựa trắng buộc tóc, một thân hạnh y, cúi mi dùng đũa ngọc khảy điểm nhỏ trước mặt, bên môi còn mang theo một mạt ôn nhuận tựa tiểu phi tiểu, mặc dù nhan sắc không có gì đáng nói, lại vô cùng thuận mắt, đặc biệt là khi thấy y rồi, có thể hiểu rõ người Thiên Hoàng đang chỉ là ai.

Dao Quang ngây người một lát, cuối cùng không từ bỏ ý định mà hỏi một câu: “Người mà người nói không phải vừa vặn là người mặc quần áo màu hạnh ở bên kia chứ?”

Thiên Hoàng nhìn chằm chằm người nọ, càng phát giác thân ảnh này quen thuộc, nghe Dao Quang nói cũng chỉ gật đầu: “Chính là y, về sau còn gặp gỡ một lần, chẳng qua không chắc có phải là y không.”

Thế là Dao Quang liền nằm bò lên chiếc kỷ trà mà bắt đầu than ngắn thở dài, khiến cho hai bên đều liếc xéo, Thiên Hoàng rút cuộc quay lại nhìn gã, vừa buồn cười vừa khó hiểu: “Làm gì vậy?”

Dao Quang đập bàn cười to: “Người khi đó kiên quyết muốn gặp, chạy đến Thất Tinh cung ba lần đều không gặp được, còn cho là hai người các người không có duyên phận quen biết, hóa ra là đang chờ kết oan gia!”

Thiên Hoàng càng không hiểu: “Làm sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, linh cơ liền động, sắc mặt thay đổi trước, “Ê, ý của người không phải là...”

Dao Quang gạt đầu lia lịa: “Đúng, đó chính Khai Dương Tinh Quân tuyệt diệu nhất trong Thất Tinh cung của ta!”

Nghe khẩu khí của Dao Quang giống như những nam nhân đáng khinh lên kỹ viện, Thiên Hoàng nhìn không được liếc gã một cái, đảo mắt qua bàn tiệc bên kia nhìn kỹ lại một lần, trong lòng lại thừa nhận câu “tuyệt diệu nhất” đó của Dao Quang.

Rõ ràng không phải là tướng mạo xuất chúng gì, nhưng khi người đã nhìn thấy y rồi, liền không nén được phải nghĩ tới chữ diệu. Diệu, rất diệu, diệu không thể tả.

Thấy Thiên Hoàng cứ nhìn Khai Dương chăm chăm, Dao Quang càng thêm đắc ý: “Hiếm khi mới nghe người khen người, có điều Khai Dương cũng đáng được ngợi khen đó của người!”

Thiên Hoàng mạnh miệng: “Ai khen hấn, ta còn chưa tính món nợ hồ ly kia với hấn đâu!”

“Ê ê, chuyện cũ rích này mà người còn ghi tạc trong lòng à? Một trận kia rốt cuộc uống phí rồi?”

Thiên Hoàng nhú mày không nói lời nào, ánh mắt dừng lại trên người Khai Dương, không dời đi nữa.

Giữa bữa tiệc Dao Quang bị người kéo đi đấu rượu, Thiên Hoàng lần đầu tiên cảm thấy thiếu Dao Quang lải nhải bên tai, lỗ tai thật thanh tịnh.

Tâm tình sung sướng cầm chén rượu lên hớp một ngụm, không nén được lại hướng qua Khai Dương bên kia, đã thấy Khai Dương đặt chén rượu xuống, đứng dậy đi thẳng ra ngoài mà không hề quay đầu nhìn lại.

Thiên Hoàng không kịp nghĩ nhiều đã đứng dậy đi theo.

Ngoài điện là rừng hoa đào, khắp nơi đều là cây đào, sáng rực xa hoa, nối liền một dải như biển, không thể nhìn thấy điểm cuối. Quần áo hạnh y pha lẫn trong đó chẳng hề dễ thấy, nhưng cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Thiên Hoàng đuổi theo được hai bước thì mơ hồ cảm thấy có điều không ổn, do dự đứng ở bên cạnh rừng đào, lại thấy Khai Dương bên kia đi vào sâu trong rừng hoa cũng đã ngừng lại, đứng dưới một gốc đào bàn thần một hồi không biết làm gì, sau đó đột nhiên quay người nói: “Đế Quân cả ngày nhìn tiểu tiên chăm chăm, lúc này lại theo ra, có chuyện gì không ngại nói thẳng.”

Thiên Hoàng cả kinh, một lát sau mới hồi phục tinh thần, chỉnh lại dung nhan, ý cười thu lại, nhướn mày nói: “Xem ra Vũ Khúc Tinh Quân rất rõ bản quân là ai đây.” Vừa nói vừa đi qua, trên chân lại có điểm không thực.

Đôi mày Khai Dương giãn ra, y cười nói: “Thiên đình đều biết Đế Quân trấn thái dương cùng Dao Quang hỗn độn một chỗ, tiểu tiên dù sao cũng không đến mức xem Đế Quân thành ra Dao Quang.”

Bị ghen đến bức mình một hồi, Thiên Hoàng không chịu yếu thế, cao giọng nói: “Một khi đã như vậy, Tinh Quân cũng nên biết bản quân là vì chuyện gì chứ?”

Khai Dương vẫn cười thật thái bình: “Nguyên nghe tường tận.”

“Hồ ly trong cung của bản quân, bầu trời còn không có ai dám lên tiếng, sao Tinh Quân lại bất đồng với người khác vậy?”

Khai Dương cười đến cực kỳ vô tội: “Tiểu tiên không hề lên tiếng nha.”

“Ngươi!” Thiên Hoàng cắn răng, y quả thật là không lên tiếng, nhưng y đó là ngay cả tiếng cũng không có lấy một tiếng đã quăng hồ ly trở lại thế gian!

Khai Dương cười ha ha, Thiên Hoàng bấy giờ mới biết mình bị đùa giỡn, về mặt xám tro. Lúc này lại thấy Khai Dương về mặt ngay thẳng mà nói: “Mặc dù tiểu tiên cũng hiểu được là hồ ly kia nên thả lại thế gian, nhưng Đế Quân nói tiểu tiên đem thả hồ ly trở về nhân gian thì thật sự oan uổng.”

Thiên Hoàng ngây ngẩn cả người, ngay cả Dao Quang cũng chưa phủ nhận, vậy mà Khai Dương này lại mở to mắt mà nói y chưa từng làm? Trong lòng tức giận, khẩu khí của Thiên Hoàng cũng đậm hăng: “Như vậy Tinh Quân hãy nói xem, tại sao phải thả hồ ly về?”

Nhưng Khai Dương chỉ lắc đầu, không hề nói gì.

Thiên Hoàng bị khiêu khích, bướng bỉnh nói: “Dao Quang nói ngươi luôn có đạo lý, ta không tin, ngươi nói thử xem.”

“Nói ra ngài có lẽ sẽ tức giận.” Khai Dương nói thật thành khẩn, ngược lại làm cho Thiên Hoàng càng buồn bực trong lòng.

“Cho ngươi nói.”

Nhưng Khai Dương lắc đầu cười, bất đắc dĩ như nhìn thấy đứa trẻ bướng bỉnh: “Đế Quân không phát hiện hồ ly kia tâm không ở đây sao? Lúc trước bị thương, nghe Dao Quang nói mới động tham niệm, cầu khẩn ngài giữ nó lại, tưởng là phúc khí. Chờ về sau tỉnh dưỡng khỏe lại, mới phát hiện bầu trời ngược lại chẳng bằng chốn thế gian phồn hoa kia, hưng trí liền giảm mất mấy phần. Lại nhìn bầu trời cũng tham oán si sân không hề yên tĩnh, bị người xem thường một hồi, càng không muốn ở lại. Chẳng lẽ Dao Quang chưa

từng nói, hồ ly vốn ỨC HIẾP rất thú vị hiện tại cứ thấy hấn là bắt mẩn né tránh, đó chính là vì chán ghét.”

Thiên Hoàng nghe y nói vô cùng chính xác, nhưng rõ ràng đều là những chuyện mình chưa bao giờ lưu ý đến, trong lòng không khỏi có điểm không tin.

Khai Dương nhìn hiểu ra được, y cười cười: “Đế Quân có thể không tin, chẳng qua ngấm lại, thủ tướng Nam Thiên môn không phải nói là trực tiếp thả nó về sao? Nếu không muốn, hồ ly kia lại dễ dàng chịu đi?”

Bị Khai Dương nói như vậy, Thiên Hoàng nhất thời không thể phản bác. Trong lòng lại mơ hồ có vài phần không cam lòng, suy nghĩ một hồi, đột nhiên nheo mắt nở nụ cười: “Tinh Quân không phải nói là chưa từng làm sao? Tại sao lại rõ ràng chuyện hồ ly như thế?”

Trong mắt Khai Dương xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức bật cười, y hiểu được Thiên Hoàng vẫn nhận định mình là người thả hồ ly: “Ngài có biết, Dao Quang rất có hứng thú với hồ ly kia... mà hấn lại thích kể những chuyện thú vị bên cạnh với ta, ta đương nhiên phải biết rõ. Chẳng qua, mặc dù không phải là tiểu tiên thả, tiểu tiên quả thật cũng có lòng muốn thả, Đế Quân muốn cho là tiểu tiên làm cũng không sao.”

Trong lòng Thiên Hoàng tất nhiên nhận định là y thả, nhưng lại có vài phần hy vọng không phải là y thả, mâu thuẫn một hồi mới rầu rĩ nói: “Cho dù giống như ngươi nói, cũng bắt tất phải thả nó trở về, bản quân đãi nó còn chưa đủ tốt sao? Hiện tại không thích nhưng lâu ngày tự nhiên cũng sẽ quen.”

Khai Dương khẽ thở dài, mỉm cười yếu ớt mà nói: “Đế Quân còn chưa minh bạch ư? Hết thấy đều có nơi thuộc về nó, cho dù hiện giờ miễn cưỡng giữ nó lại, cuối cùng vẫn sẽ phải đi. Cùng với đến lúc đó hình thần đều mất, còn không bằng hiện tại sáng khoái ra đi.”

“Người đang thương tâm sao?” Nghe Thiên Hoàng kể thuật lại, Vong Xuyên đột nhiên chêm vào một câu.

Thiên Hoàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y, sau một lúc lâu mới mỉm cười cay đắng: “Ta... thật sự không rõ. Khi đó y nói thật rõ ràng, ta lại chưa từng ghi tạc trong lòng. Cho nên mới rơi xuống nông nỗi như ngày hôm nay.”

Vong Xuyên mở miệng, giống như muốn an ủi y, Thiên Hoàng giữa lúc bối rối đã đứng bật dậy, ngăn lời nói của Vong Xuyên lại bên môi.

Mãi một lúc lâu sau y mới ý thức được là mình thất thố, cúi mi cười cười: “Thời gian cũng không sai biệt lắm, ta phải đến nhân gian tìm y. Lần tới lại nói tiếp.”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 10

CHƯƠNG 10

By Kì

Thiên Hoàng sáng khoái rời đi, Vong Xuyên cũng không hề để ý, chẳng qua mơ hồ cảm thấy có chút đáng tiếc.

Chẳng phải là trông chờ người kia có thể lưu lại dài lâu, nhưng chờ đợi hơn ba trăm năm mới đổi được nửa ngày gặp nhau, trên chiếc thuyền con, một ít chuyện xưa, cũng liền trôi qua, thường thường còn chưa nói đến chỗ dừng thì thời giờ đã tới, thuận miệng lẩy lẹ, tiếp đó liền biệt ly. Sau đó lại là trăm năm yên tĩnh.

Luôn luôn nhiều ít không cam lòng.

May mà lần này trong ba trăm năm, Khung Quang thường hay xuất hiện, cứ nửa tháng lại hiện ra từ không trung, tận đến khi Phán quan sai người đến đuổi mới bắt mất mà đi.

Những gì đã nói đều không còn nhớ rõ, vậy nhưng Vong Xuyên vẫn cảm thấy hài lòng.

Ngày hôm đó Khung Quang ngồi trên thuyền nhìn y không nói lời nào, Vong Xuyên cũng đã quen nên cứ mặc kệ đối phương nhìn mình, trong mắt có vài phần vui sướng.

Khung Quang nhìn dáng vẻ đó của y, nhin không được đưa tay vờ vờ khóe miệng y mà chẳng nói lời nào.

Vong Xuyên vẫn cười thật vui vẻ, mãi khi vết ngón tay trên mặt đã thấy rõ, mới thong thả đẩy tay Khung Quang ra, đang định nói chuyện, lại thấy Khung Quang nhìn ra phía sau mình, sắc mặt hơi thay đổi. “Sao vậy?”

Khung Quang đưa mắt nhìn lại, cười cười giấu diếm: “Không có gì, ta đi trước một bước, qua một hồi lại đến bồi người.” Dứt lời, không chờ Vong Xuyên trả lời, ngón tay đã úp lại, phất tay biến mất trong nháy mắt.

Vong Xuyên nhìn về chỗ y biến mất, âm thầm thở dài.

Khung Quang chưa từng nói qua chuyện của mình, nhưng đủ loại dấu hiệu hiển nhiên cho thấy y rõ ràng là thượng tiên trên thiên đình. Nhân gian một tháng, minh giới một năm, một năm này cũng không quá một ngày trên trời, một hồi mà Khung Quang nói, sợ lại phải chờ hơn mười ngày nửa tháng nữa chẳng?

Một mặt thở dài ngồi đó, rất lâu sau, Vong Xuyên mới giống như nhớ tới chuyện gì, mù mờ quay đầu nhìn ra sau.

Trên cầu Nại Hà vẫn là những linh hồn vô ý thức đi trước, chỉ có một kẻ bên cạnh, chậm rãi theo đội ngũ đi về phía trước, vẻ mặt lạnh lẽo như băng sương, nhưng ánh mắt rõ ràng là trong suốt.

Vong Xuyên đột nhiên phát hiện, y cũng có thể nhận ra người này là ai.

Nhân gian, địa phủ, đó là người Thiên Hoàng vẫn đau khổ đuổi theo. Người từng là thượng tiên trên thiên đình, Khai Dương Tinh Quân.

Vong Xuyên thậm chí còn chưa kịp để ý là mình đang suy nghĩ cái gì thì đã thấy cách đó không xa có bóng người nhoáng lên, có người đang chạy một mạch như điên về hướng cầu Nại Hà.

Là Thiên Hoàng.

Vong Xuyên lập tức đứng lên, thuyền con lung lay mãnh liệt hai cái, khi y đứng vững vàng lại mà gương mặt nhìn sang đã thấy hai tên quỷ soa chắn trước mặt Thiên Hoàng.

Nhưng Thiên Hoàng vừa giãy dụa muốn đuổi theo vừa hô to: “Khai Dương, Khai Dương! Người hãy nghe ta nói...”

Lòng Vong Xuyên run lên, đảo mắt nhìn lên trên cầu, người trên cầu đi tới hai bước rồi từ từ ngừng lại, đứng đằng xa nghiêng người nhìn qua đây.

Thiên Hoàng cương lại tại chỗ, hồi lâu mới thốt ra được một tiếng: “Khai Dương...”

Khai Dương trên cầu giống như cười một tiếng, chậm rãi đưa tay lên, người dưới cầu cũng không không tự chủ được mà nhìn theo hướng y chỉ tay đến, nhưng chỗ y chỉ bất quá là dòng sông Vong Xuyên dưới cầu, không nhìn ra được cái gì.

Thiên Hoàng vẫn chỉ có thể gọi một tiếng kia: “Khai Dương...”

Khai Dương lạnh lùng nhìn y: “Vong linh bình thường nhảy xuống dưới sẽ hóa thành oán linh giữa sông, người có biết ta nhảy xuống thì sẽ thế nào không?”

Vong Xuyên mù mờ quay đầu nhìn Thiên Hoàng, lại thấy Thiên Hoàng sắc mặt trắng bệch, chỉ mở lớn ánh mắt, bên môi còn mang theo một tia run rẩy, từ từ lắc đầu: “Đừng...”

“Nếu người còn dây dưa nữa, ta thà rằng hồn phi phách tán!” Khai Dương thanh âm chậm rãi mà lạnh lùng nói, nhưng chỉ chớp lát sau lại nở nụ cười, “Đế Quân, cứ quay về thiên đình mà sống an phận đi thôi.” Nói xong không thèm nhìn lại Thiên Hoàng một lần, phất tay áo bỏ đi.

Để lại Thiên Hoàng đứng ở dưới cầu, từ từ quy xuống, không còn sức lực để đứng dậy nữa.

Vong Xuyên ở bên kia đợi thật lâu, thấy hai quỷ soa im lặng ly khai nhưng Thiên Hoàng thủy chung vẫn quỳ ở đó không nhúc nhích, mới chậm rãi chèo thuyền qua, dừng lại bên bờ cách y gần nhất.

“Này.” Kêu một tiếng, Thiên Hoàng không đáp lại, Vong Xuyên vẫn không từ bỏ ý định mà gọi thêm tiếng nữa, “Thiên Hoàng.”

Lại mất một hồi, Thiên Hoàng mới hơi động đậy, từ từ ngẩng đầu nhìn qua, hai mắt đã đỏ bừng, cứ ngơ ngác nhìn Vong Xuyên như vậy, Vong Xuyên cũng im lặng nhìn y.

Qua thật lâu sau, Vong Xuyên mới ôn nhu hỏi: “Nếu thương tâm, tại không chịu bỏ qua?”

Chỉ một câu ấy, Thiên Hoàng liền cắn chặt răng, ánh mắt càng đỏ.

Vong Xuyên quay người ngồi xuống, nhưng chỉ ngồi ở đối diện chứ không nói gì, thậm chí không hề nhìn Thiên Hoàng một lần.

Không biết qua bao lâu, thuyền con hơi lắc lư, Vong Xuyên nhận ra có người ngồi xuống đối diện, ngẩng đầu liền thấy Thiên Hoàng thuận theo ngồi ở chỗ kia.

Cảm giác được tầm mắt của Vong Xuyên, Thiên Hoàng rút cuộc mỉm cười cay đắng, thanh âm vô vị: “Là ta nợ y, bây giờ không buông tay được.”

“Cho dù khiến y hồn phi phách tán?” Vong Xuyên nhìn thẳng Thiên Hoàng.

Thiên Hoàng bỗng ngẩng đầu, sau một lúc lâu mới lại cúi mắt, hai tay che mặt, thanh âm đã nghẹn ngào: “Ta nên... làm sao bây giờ? Tội này, vốn đều phải là ta chịu, vốn đều phải là ta... Nếu y chưa từng biết ta thì sẽ không...”

Vong Xuyên chậm rãi kéo tay y xuống, nói chậm chậm từng chữ: “Sớm biết vương bận lòng người như thế, chi bằng lúc trước đừng quen biết. Đây chính là suy nghĩ hiện tại của người?”

“Chi bằng lúc trước đừng quen biết...” Thiên Hoàng thì thào lặp lại, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Vong Xuyên chậm rãi nói: “Nếu ngay cả người cũng nghĩ như thế, vậy thì ký ức của những năm tháng từng trải qua này sẽ còn ai để tâm? Những chuyện mà người nói với ta, ta đều sắp quên hết rồi, trừ người ra, có còn ai nhớ được?”

Thiên Hoàng chấn động cả người, nhìn Vong Xuyên, thấy trên mặt Vong Xuyên chỉ là một mảnh bình tĩnh, qua rất lâu sau, Thiên Hoàng rút cuộc ảm đạm cười: “Nếu người bằng lòng, ta sẽ nói lại nữa.”

Vong Xuyên cười nói: “Được.”

.

Chuyện hồ ly Khai Dương không chịu thừa nhận, Thiên Hoàng tuy nhận định là y, nhưng cũng không làm gì được, chỉ có thể bất mãn từ bỏ.

Khai Dương thấy y cứ đứng đó mà không nói lời nào, sờ sờ mũi, đang định lặng lẽ rời đi, lại bị tiếng kêu của Thiên Hoàng dọa đứng lại: “Đúng rồi!”

“Sao vậy?”

Thiên Hoàng nhìn chăm chăm người đang cười đến là vô tội ở trước mắt: “Chuyện hồ ly không nói, nhưng có một lần trên bàn đào yến, Tinh Quân lắc đầu, chính là có bất mãn gì với bản quân?”

Khai Dương giương mắt sững sờ rất lâu, cuối cùng mới bật cười nói: “A, ngài nói việc đó à.”

Thiên Hoàng bất mãn với ngữ khí không lưu tâm của y, thanh âm buồn bực: “Cái gì mà việc này việc đó?”

Khai Dương nhìn vẻ không cam lòng trên mặt y, không khỏi lắc đầu, khẽ cười nói: “Đúng là một hài tử.”

“Người nói cái gì?”

Khai Dương xua tay liên tục: “Không có việc gì, không có việc gì.” Thấy vẻ mặt Thiên Hoàng thật sự khâm đến không thể khâm hơn được nữa, không nén được lại cười ra, chân mày hơi nhướng lên, “Đế Quân có muốn hạ một bàn cờ với tiểu tiên?”

“Tại sao?” Thiên Hoàng ngạc nhiên, thầm nghĩ lẽ nào người còn cao hơn ta rất nhiều?

Khai Dương vẻ mặt không có gì đáng kể, nói: “Nếu Đế Quân sợ thua, coi như tiểu tiên chưa nói gì, nếu không có chuyện gì khác, tiểu tiên xin được thất bồi.”

“Đi theo ta!” Khai Dương vừa dứt lời, Thiên Hoàng đã một tay tóm lấy cổ tay y, hùng hổ quay người đi.

Khai Dương ở phía sau cười vô cùng vui vẻ.

“Kết quả, thật sự thua?” Lời của Vong Xuyên tuy là câu hỏi, lại không có mấy nghi vấn.

Thiên Hoàng vẻ mặt không có gì vẻ vang, nói: “Thua, liên tục hạ ba bàn, chẳng quá một canh giờ, bị giết không còn một manh giáp, nhưng bàn mất mặt nhất chính là bàn mà ta chấp quân đen đi trước, cũng mới được vẹn vẹn mười bảy quân rưỡi.”

Vong Xuyên ngạc nhiên há hốc miệng, cuối cùng không nhịn được phải bật cười.

Thiên Hoàng nhìn y cười, trên mặt không có biến hóa, nhưng vẻ u ám vẫn che lấp trong mắt đã dần tan đi.

“Khi đó ta vẫn không từ bỏ ý định, chỉ nói y kỳ nghệ đặc biệt cao nên cố ý khi ta, kết quả là y bày ván cờ lúc trước giữa ta với Thái Bạch lại một lần, chẳng quá ba quân thì tình thế đã đảo ngược. Cũng không biết lúc trước có phải là Thái Bạch nhường ta nên mới cố ý thua không.”

Vong Xuyên lại nói: “Thái Bạch Kim Tinh kỳ nghệ xuất chúng, cho dù là vì lấy lòng người, đánh mất thanh danh của mình như vậy cũng đâu có lợi?”

Thiên Hoàng bật cười lắc đầu, nhún vai nói: “Ai biết được.” Giọng điệu thư hoãn, y mới chậm rãi nói tiếp, “Khi đó ta thua tâm phục khẩu phục, chỉ cầu kết giao được bằng hữu này thì không uổng. Sợ y không chịu, y cũng là một người rất dễ nói chuyện, ta cuối cùng đi Thất Tinh cung quán lấy y, đấu thi, đấu kì, đấu tửu, đấu pháp, tuy rằng luôn thua, cũng vẫn cảm thấy cam tâm. Về sau Dao Quang giấu cọt là ta đi tìm giáo huấn.”

Thiên Hoàng từ đó trở thành khách quen của Thất Tinh cung Vũ Khúc điện, nhưng ngược lại khiến cho Dao Quang phải buồn bực trước.

Trước kia mỗi khi tìm Khai Dương nói chuyện, Khai Dương chung quy vẫn có thể rảnh rồi cười tủm tỉm mà nghe, hiện tại mỗi lần tìm Khai Dương nói chuyện thì Khai Dương đến hơn phân nửa là cười xin lỗi mà nói là có hẹn với Thiên Hoàng rồi.

Đến cả muốn tìm Thiên Hoàng hồ nháo cũng tìm không ra.

Vì thế Dao Quang có lần còn đùa giỡn bằng cách dùng pháp thuật vây kín Thất Tinh cung, mọi người đều có thể vào ra, chỉ mình Thiên Hoàng là không cho qua.

Thiên Hoàng đứng ở ngoài cung, tức giận đến nghiến răng, đợi hồi lâu lại nghênh mũi, cười vô cùng càn rỡ: “Tiểu hài tử tranh đoạt đồ chơi, bản quân chẳng thèm chấp nhặt với ngươi!”

Làm cho Khai Dương đứng ở cạnh cửa bàng quan phải cười gần chết.

Về sau lại là Dao Quang tự mình triệt pháp thuật trước, Thiên Hoàng kỳ quái trong lòng, nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều, vui vẻ lao vào Vũ Khúc điện, mở miệng toan gọi người, nào ngờ lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị một cái trường an thương chặn ngay cổ, không tự chủ được phải lui lại ba bước, ra khỏi cửa điện.

“Khai... Dương?” Thiên Hoàng cười xòa nhìn người cầm thương, trên mặt cũng có điểm cứng lại, hoàn toàn không nhớ ra mình đắc tội y khi nào, làm cho người luôn ôn nhuận như ngọc lấy thương đến gần.

Khai Dương đến cả nhìn cũng không thèm nhìn y một cái, chỉ vung đầu thương lên, thanh âm lạnh lùng nói: “Cút ra ngoài, còn dám bước vào Vũ Khúc điện nửa bước, ta cho ngươi phải mất mặt!”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 11

CHƯƠNG 11

By Kì

Vong Xuyên chỉ giương mắt nhìn Thiên Hoàng chăm chăm mà nghe y nói, giống như hải tử ngồi xổm bên đường nghe kể chuyện, lúc này Thiên Hoàng nói đến đoạn khúc chiết, y cũng nhin không được về mặt ngưng lại, nín thở chờ người kia nói tiếp.

Thiên Hoàng không lưu ý nhìn đến vẻ mặt của y, lập tức nhin không được phải nhoẻn miệng cười, Vong Xuyên đưa tay kéo ống tay áo của y hết sức tự nhiên, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Thiên Hoàng nhìn vẻ cấp thiết trong mắt y, trong lòng thoáng động, nhượng mi cười nói: “Người đoán xem?”

Vong Xuyên ngẩn người, chậm rãi rút tay về, suy nghĩ một hồi mới nói được một câu: “Chắc chắn là người đã đắc tội với y.”

Thiên Hoàng nở nụ cười, hồi lâu mới khẽ than: “Ta cũng không biết.”

Vong Xuyên kinh ngạc ngẩng đầu.

“Khi đó Khai Dương ra tay đuổi, ta chỉ có thể đi trước, trở về suy nghĩ rất lâu mà vẫn không thể nghĩ ra là đã đắc tội y chỗ nào.”

Thật sự không nghĩ ra, Thiên Hoàng lặn qua lộn lại cả buổi tối trong Cánh Hoàng cung, rốt cuộc nhin không được, trời chưa sáng

đã chạy đến Thất Tinh cung, lén lút rẽ vào Phá Quân điện, lôi Dao Quang đang nằm trên giường dậy.

“Dao Quang, cho ta bộ văn phòng tứ bảo kia của người nha?”

Dao Quang đang nổi cáu vì bị người đánh thức, lúc này nghe y nói như vậy, ngậy người một hồi mới gầm ra tiếng: “Bộ lấy ra từ hàn đàm trên đảo Bồng Lai đó?”

Thiên Hoàng cười nịnh nọt: “Tất cả đồ vật trong cung của ta, nếu người thích thì đều có thể lấy đến đổi.”

Dao Quang nghe vậy có chút động tâm, một mặt nhìn Thiên Hoàng: “Tự nhiên lại chú ý đến bộ bảo bối đó của ta làm gì?”

Thiên Hoàng gãi đầu bất đắc dĩ: “Ta chỉ biết là Khai Dương vẫn rất thích, nhưng lại không muốn đoạt đồ mà người yêu thích...”

“Vậy thì sao?” Dao Quang ngạc nhiên hỏi.

Thiên Hoàng đã có chút sốt ruột: “Ta cũng không biết làm sao chọc y sinh khí, nghĩ tới nghĩ lui, thấy cứ lấy thứ đồ mà y thích đi bồi tội là tuyệt nhất.”

Dao Quang ngậy ngẩn cả người, căng mắt nhìn Thiên Hoàng một lúc, thấy Thiên Hoàng đã có chút khó hiểu, mới đột nhiên quay người đi ra cửa, hồi lâu trở về, trong tay là một cái hộp gấm cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, đưa tới trước mặt Thiên Hoàng: “Này, cầm đi.”

Không dự đoán được Dao Quang lại sáng khoái như vậy, Thiên Hoàng có điểm không dám nhận.

Dao Quang vừa nhìn đã thấu tâm tư của y, nhét vào tay y rồi cười hừ một tiếng: “Đồ đàn! Đây là ta cho Khai Dương, ta cho y chắc chắn sẽ không cần, nhưng nếu y thích, cho người đi tặng là được rồi.” Giống như có điểm không cam lòng, liếc Thiên Hoàng một

cái, lại bồi thêm một câu, “Sao lại có kẻ ngu ngốc như người vậy chứ!”

Thiên Hoàng tiếp nhận hộp gấm, lòng vui rạo rức, không thềm so đo với lời Dao Quang nói, cười thật xán lạn: “Cảm ơn, trở về lại báo đáp người!” Dứt lời liền vỗ vai Dao Quang, mau chóng bước ra ngoài.

Để lại Dao Quang ở đó, đưa tay quệt mũi, mắt hơi nheo lại.

Bưng hộp đợi cả buổi ở Vũ Khúc điện, mới thấy Khai Dương uể oải bước ra, Thiên Hoàng vội vàng tiến lên nghênh đón, mở miệng định nói nhưng lại không nói ra lời.

Khai Dương ngược lại cảm thấy kỳ quái, mày nhướng lên, vẻ tựa tiểu phi tiểu nhàn y: “Làm sao vậy?”

Nhìn như tâm tình không tồi, Thiên Hoàng lúc này mới hơi an tâm, đưa hộp gấm trong tay ra trước: “Cho người.”

Khai Dương ngần ngừ, hồ nghi tiếp nhận cái hộp, đoạn mở ra nhìn: “Đây...”

“Người vẫn rất thích nhỉ? Vậy nên cho người.”

Khai Dương kinh ngạc đứng yên một lúc, mới có chút vô thố mà nở nụ cười: “Nhưng đây không phải là đồ của Dao Quang sao?”

“Đã là của người rồi.” Thấy Khai Dương không hề khác thường, tâm tình Thiên Hoàng cũng dần trở nên sôi nổi.

Khai Dương nhìn ánh sáng trong mắt y, rớt cuộc bật cười mà lắc đầu thở dài: “Mặc dù thích, vị tất đã muốn làm của riêng, người ôi...”

Nghe không ra ý tứ của Khai Dương, lòng Thiên Hoàng không khỏi có điểm như bị treo lên, y dè dặt hỏi: “Người... tức giận?”

Khai Dương đưa mắt nhìn y, sau một lúc lâu rồi cuộc cười ra thành tiếng: “Ta tại sao phải tức giận? Ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà đã thích, tự nhiên sẽ muốn chiếm hữu, huống chi người cũng đã qua đây, tức giận lại có ích gì?”

“Như vậy là... không tức giận?”

Khai Dương thấy bộ dáng của y vẫn dè dặt như trước, đành phải thu mi cười nói: “Không tức giận.”

“Sao ta cảm thấy... câu không tức giận này, dường như có điểm không thích hợp?”

Thiên Hoàng nói rất chuyên tâm, Vong Xuyên vốn không muốn ngắt ngang lời y, nhưng thật sự không nhìn được, rồi cuộc nhỏ giọng hỏi ra.

Thiên Hoàng ngẩn người, lập tức cúi mắt nở nụ cười.

Vong Xuyên ngạc nhiên nhìn y, nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Vốn đã bất thường.” Trong tiếng cười của Thiên Hoàng dường như có chút khác thường, “Nhưng khi đó nghe y nói không tức giận, trong lòng sớm cao hứng quá chừng, nên cũng chưa từng ngẫm lại.”

Vong Xuyên không trả lời, rất lâu sau mới đột nhiên “A” lên một tiếng: “Hắn người tưởng rằng không tức giận là nói đến chuyện một ngày trước? Nhưng không tức giận mà y nói lại là chuyện người lấy đồ từ chỗ Dao Quang tới.”

“Đều không quan hệ, khi đó ta chỉ nghĩ, dù sao y không giận ta, như vậy là đủ rồi.” Thiên Hoàng cười cười, “Về sau Dao Quang nói với ta, rằng khi đó ta đối với Khai Dương đã không chỉ là kính nể ngưỡng mộ.”

Vong Xuyên nghiêng đầu nghe y nói, lúc này cũng chỉ gật đầu, không đáp lời.

Thiên Hoàng trầm mặc một hồi, cuối cùng đứng dậy, Vong Xuyên mới vội vàng hỏi: “Người còn muốn đến nhân gian?”

Thiên Hoàng mân môi cúi mắt, xem như là cam chịu.

“Hà tất như vậy? Y không cho người đuổi, cho dù người đuổi theo cũng không thể nhúng tay vào, chỉ có thể trở mắt nhìn y lại chết đi trước mắt lần nữa... không phải sao?” Vong Xuyên cố gắng nhớ lại chuyện Thiên Hoàng từng nói, tuy rằng mơ hồ nhưng vẫn cứ buột miệng nói ra. “Chỉ khiến bản thân khó chịu hơn, hà tất như vậy chứ?”

Thiên Hoàng há miệng hít vào một hơi, mới nói khẽ: “Có lẽ... với ta mà nói, đây chính là trừng phạt nên có.”

Chỉ một câu, đầy thâm lương, Vong Xuyên ngó ra đó, tận đến lúc Thiên Hoàng biến mất trước mắt cũng chưa nói được câu nào.

Nếu như có một cơ hội...

Có một ý niệm như vậy trong đầu, nhớ ba trăm năm, cứ nhiên không hề quên mất, hoặc giả đã phai nhạt mất rồi, nhưng khi Vong Xuyên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc bước đi chậm chậm trên cầu Nại Hà, bỗng nhiên trừng lớn mắt, chèo chiếc thuyền con qua, chậm rãi đến gần cầu.

“Người...” Mở miệng gọi một tiếng, tựa hồ có điều không đúng, Vong Xuyên dừng một chút, lại gọi, “Khai Dương Tinh Quân.”

Người trên cầu dừng bước, có phần kinh ngạc mà đứng yên tại đó, từ trên cầu chậm rãi nhìn qua, cuối cùng ánh mắt yên lặng dừng lại trên người Vong Xuyên.

Vong Xuyên vô thức dừng lại một hồi, cuối cùng cất giọng hỏi: “Tại sao người tàn nhẫn với Thiên Hoàng như vậy?”

Ánh mắt Khai Dương hơi mở lớn, chỉ nhìn Vong Xuyên, hồi lâu mới nói: “Tàn nhẫn cái gì? Kết cục hôm nay đều do hấn tạo thành, hấn hiện giờ giả bộ đáng thương là có thể xóa bỏ tất cả tội lỗi trước kia sao?”

Vong Xuyên suy nghĩ rất lâu, không thể nói rõ mâu thuẫn trong lòng là gì, chỉ có thể gượng gạo nói: “Nhưng mà... hiện giờ như vậy, còn không thể tha thứ cho y sao? Tha thứ cho y, không phải càng thoải mái?”

Khai Dương nhìn người dưới cầu, hồi lâu mới thản nhiên cười ra, trong giọng nói lại là cường ngạnh không thể nghịch chuyển: “Ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho hấn.”

Một chữ lại ngừng một lát, đập vỡ mà có thanh âm.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 12

CHƯƠNG 12

By Kì

Vong Xuyên lui lại một bước, dưới chân hơi đông đưa, nhưng y vẫn chỉ nhìn Khai Dương.

Một câu đó, giống như vật nặng nện vào lòng y, không bén mà đau.

“A...” Y há miệng, lại phát hiện mình nói không ra lời nữa rồi.

Khai Dương cúi mắt cười, nói khẽ: “Người cần gì phải tội nghiệp cho hần?”

Vong Xuyên cơ hồ lắc đầu theo bản năng, muốn phủ nhận điều gì mà ngay cả bản thân cũng không hiểu được, một lát sau y mới gian nan mở miệng: “Ta biết người đã chịu khổ.” Ánh mắt của Khai Dương trên cầu giống như hơi dao động một chút, nhưng y không hề phát hiện, chỉ dẫn đo từ tốn mà nói tiếp, “Nhưng y đuổi theo phía sau, nhìn người chịu khổ mà chẳng làm được gì, không phải là một loại trừng phạt sao? Đã lâu như thế mà vẫn còn chưa đủ ư?”

Khai Dương mang theo chút giễu cợt mà cười nhẹ: “Không phải là cái gì cũng có thể bồi thường.” Dừng một chút, đại khái là ý thức được ngữ khí của mình quá hăng, y hít vào một hơi, nhìn Vong Xuyên, trong ánh mắt có thêm một phần ôn nhu: “Chuyện của hần người không cần xen vào nữa, cái loại bạch mục tiểu tử quen được nịnh hót này chỉ biết mang tai họa đến cho người khác, có kết quả gì cũng là hần tự tìm đến, khỏi phải tội nghiệp hần.”

Nhưng Vong Xuyên không từ bỏ ý định: “Vô luận thế nào đều không thể bù đắp? Vô luận thế nào đều không thể tha thứ? Không có bất kỳ ngoại lệ nào?”

Khai Dương nhìn vẻ cấp bách trên mặt y, trên mặt dần hiện lên một mặt thê lương: “Có,” thanh âm của y lạnh băng như chết, “Trừ phi năm tháng quay lại, chúng ta không hề quen biết.”

Không phải là tuyệt đối không khả thi, nhưng mà, quay lại quá khứ thì cái gì cũng đã không đúng rồi.

Vong Xuyên đứng ở nơi đó, trong mắt lộ vẻ mờ mịt.

Khai Dương đột nhiên đưa mắt cười: “Cho nên, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Vong Xuyên cả kinh trong lòng, quay đầu lại theo phản xạ, chỉ thấy Thiên Hoàng đang đứng thẳng bất động ở trên bờ, tựa hồ đã thất thần.

Khai Dương lạnh lùng quét mắt nhìn Thiên Hoàng một cái, cười hừ một tiếng rồi quay người rời đi.

Dưới cầu Nại Hà, hai người đứng yên đó, lâu rất lâu mà chưa ai chưa chuyển động lấy một chút.

Qua không biết bao lâu, Vong Xuyên mới chậm rãi lại gần Thiên Hoàng bên kia, Thiên Hoàng ở ngay trên bờ, chỉ cần chìa tay là có thể chạm đến, Vong Xuyên ngập ngừng rất lâu mới từ từ vươn tay ra, đầu ngón tay khe khẽ chạm một cái.

Nhưng ngay sau đó, Thiên Hoàng thành linh hất tay y ra, khi nhìn về phía Vong Xuyên, hai mắt đã đỏ bừng.

“Thiên Hoàng...” Vong Xuyên bối rối kêu một tiếng.

Thiên Hoàng quát: “Ai cho phép người xen vào việc của người khác? Ai cần người đi hỏi y?” Giọng nói hạ xuống, y khẽ thở dốc một hơi, thanh âm cũng dần khàn lại, “Là tội của ta, ta cam nguyện nhận lấy hậu quả, ai cần người... tội nghiệp...” Y nắm chặt tay, khớp hàm cắn chặt, gằn ra từng tiếng, “Ai cần người đi cầu tình với y, ai cần người xen vào việc của người khác!”

Vong Xuyên vô thức nhìn y, trong lòng tràn đầy kinh hoàng.

“Xin lỗi...” Vong Xuyên thậm chí còn chưa kịp nghĩ nên nói cái gì, Thiên Hoàng đã mở miệng trước, hốt hoảng cúi mắt xuống, trong thanh âm cuối cùng lộ ra một tia ghen ngào yếu ớt, “Xin lỗi, xin lỗi.”

Vong Xuyên ngơ ngàng đứng yên đó, phải mất rất lâu mới khẽ hỏi ra tiếng: “Tại... sao?”

Nhưng Thiên Hoàng chỉ xin lỗi, cuối cùng hóa thành những tiếng nỉ non không thể phân biệt: “Xin lỗi, xin lỗi... Không phải lỗi của người... Không phải là người... sai...”

Vong Xuyên vẫn chỉ đứng yên đó, nhìn người trước mắt từ từ quy xuống, nắm chặt quần áo mình giống như sắp chết.

Một tiếng nức nở cuối cùng thấp đến mức không thể nghe thấy hóa thành tiếng khóc liên tục không ngừng.

Hình như đã không chỉ một lần nhìn thấy y khóc nức nở thành tiếng ở trước mặt, nhưng mà lúc này đây, nỗi tuyệt vọng trong tiếng khóc ấy lại sâu thấu xương.

Chẳng phải là truy đuổi trong vô vọng, cũng từng ước mong rằng sẽ có ngày một kiếp này có thể chấm dứt. Nhưng hiện giờ, ngay cả một chút phán đoán cũng lưu không được.

Vong Xuyên trừng lớn mắt, mặc Thiên Hoàng lôi kéo quần áo mình, rồi ánh mắt y dần dần nhu hòa trở lại, bàn tay vốn hơi cứng

cuối cùng mang theo một chút run rẩy che giấu không được mà xoa đầu Thiên Hoàng.

Một cái rồi một cái, gượng gạo mà ôn nhu.

Thiên Hoàng đầu tiên cứng đờ toàn thân, sau đó từ từ mềm dần, tay cũng buông lỏng từng chút một, cuối cùng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng một chút, lúc ngẩng đầu nhìn về phía Vong Xuyên lại lập tức giật mình dừng lại đó.

Vong Xuyên rút tay có chút ngượng ngùng, cười cười, thấy Thiên Hoàng vẫn nhìn thẳng mình như trước, không khỏi có điểm hoang mang mà cúi đầu, lại thấy Thiên Hoàng đột nhiên vớ tay đến.

Đầu ngón tay hơi lạnh, run rẩy xẹt qua ấn đường, cuối cùng dừng lại trên lông mày, chắn đi quang cảnh của một mắt.

Vong Xuyên trước sau cứ mở mắt, nhưng mà chỉ mở một con mắt, chỉ một mắt đã mê man rồi.

Thiên Hoàng chỉ si ngốc nhìn đối phương, mân môi, nước mắt một giọt nối một giọt từ trong mắt trượt xuống, nhưng y thủy chung không hé răng.

Vong Xuyên cứ mặc cho y nhìn mình như vậy, lại dần dần cảm thấy mệt mỏi, đầu ngón tay đang điểm nhẹ trên mày nặng như có thiên kim, khiến người không thể chịu đựng được nữa.

Thiên Hoàng không phải là đang nhìn y. Cặp mắt đó, rõ ràng gần ngay trước mắt, lại xa tận chân trời.

“Mắt của y, rất giống...”

Hồi lâu, Vong Xuyên nghe Thiên Hoàng nói rất khẽ.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 13

CHƯƠNG 13

By Kì

Mắt của y, rất giống...

Vong Xuyên vô thức nghiêng người, rời khỏi bàn tay Thiên Hoàng, Thiên Hoàng lập tức phản ứng trở lại, vẻ mặt xấu hổ mà lui một bước, trong mắt lộ vẻ vô thố, chỉ cúi đầu trốn tránh chứ không dám nhìn Vong Xuyên. “Xin, xin lỗi... Ta...” Trù trừ một hồi, y cuối cùng đứng yên đó, không nói được điều gì.

Vong Xuyên nhìn y, vẻ mê man trong mắt càng sâu hơn.

Nhìn nhau không nói gì.

Không biết qua bao lâu, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng bùm của thứ gì rơi xuống nước, giống như tìm được cơ để trốn tránh, hai người đều không hẹn mà cùng nhìn qua.

Dưới cầu Nại Hà, trên mặt sông hiện ra một vòng lại một vòng sóng gợn, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Vong Xuyên bất động một hồi, đột nhiên quay người cầm lấy mái chèo, Thiên Hoàng cơ hồ kéo ống tay áo y lại theo phản xạ, khi đầu ngón tay dùng sức, hai người đều ngậy ngấn cả người.

Vong Xuyên chỉ lẳng lặng nhìn tay Thiên Hoàng, hồi lâu, Thiên Hoàng cuối cùng cũng dần buông lỏng tay ra.

Vong Xuyên im lặng khua mái chèo, khẽ gạt nước, thuyền con liền chen lẫn tiếng nước rời bờ, hướng đến trung tâm gợn sóng đang lay động.

Đợi cho đến gần rồi, trong nước mới có thứ gì phịch phịch vài cái, Vong Xuyên hất tay lên ném ra một vật, vật này quay một vòng quỹ dị giữa không trung, giống như dây tơ, mềm mại rơi xuống, nhẹ nhàng chui vào trong nước.

Một lát sau, chỉ nghe tiếng nước ào một hồi, một thân ảnh màu đỏ bị quăng vào bên trong thuyền con, vật kia lẳng không quay một vòng như trước rồi cuốn vào trong tay Vong Xuyên, phút chốc liền tiêu thất.

Vong Xuyên định thần, quay đầu đảo mắt, trên thuyền có một hồng y nữ tử đang nằm sấp, tóc che lấp mặt, cả người ướt đầm đang hơi run rẩy, qua một hồi mới từ từ đứng lên, nhích từng chút một về hướng mạn thuyền.

“Còn muốn nhảy xuống sao?” Vong Xuyên đột nhiên mở miệng.

Hồng y nữ tử kia run lên, sau một lúc lâu rút cuộc quay đầu, lộ ra gương mặt tái nhợt, trong mắt hiện lên một mạt kinh hoàng, lập tức liền bị phòng bị đậm hơn che đi.

Vong Xuyên giống như không nhìn thấy phòng bị trong mắt nàng, chỉ mỉm cười, khom người xuống, nữ tử liền rút lại, nghe Vong Xuyên nói: “Cô không nên xuống đó, nên đi qua cầu.”

Hồng y nữ tử ngang ngược liếc y một cái, lạnh lùng nói: “Ta chính là không biết sống chết muốn nhảy xuống, người quản được à?”

“Cô đã chết rồi.” Vong Xuyên vẫn ôn hòa nói, “Những chuyện khi còn sống đã là cách một đời, hà tất phải chấp nhất nữa?”

Hồng y nữ tử nhìn y hồi lâu, mới cười thê lương: “Khi còn sống đã tác nghiệt, tới trước mặt Diêm vương lão gia rồi còn phải chịu tội,

chịu tội xong lại vào luân hồi, nhân thế cực khổ, không phải cũng là một kiếp như trước? Chẳng thà rơi xuống Vong Xuyên, xong hết mọi chuyện.”

“Cô sai rồi,” Vong Xuyên nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ vào trong nước, “Nơi này đầy ắp những oán linh không được siêu sinh, ở lại đây hàng ngàn hàng vạn năm, đấu đá lẫn nhau, được xem là xong hết mọi chuyện ư? Những oán hận tích tụ này, cô có thể chịu đựng được sao? Tình nguyện chịu đựng chứ không nguyện tái nhập luân hồi?”

Ánh mắt hồng y nữ tử hơi dao động, cuối cùng cởi bỏ phòng bị, thắm đặm cười: “Người rất giỏi hù dọa người.”

Vong Xuyên ngẩn người: “Ta không có hù dọa cô.”

Hồng y nữ tử nhìn y thuận theo nở nụ cười. “Ta khi còn sống bị người sở phụ, thân ở giữa thị phi, cả đời lận đận, cuối cùng kéo người khác đồng quy vu tận, lại chẳng có lấy một chút hả hê... Chẳng qua nghĩ, nhân thế các loại, bất quá là như vậy, luôn người hại ta, ta hại người, cuối cùng đã trăm năm, thật sự khiến người tuyệt vọng...”

Vong Xuyên đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Như vậy mà đã tuyệt vọng sao? Những việc cô từng trải qua, cũng bất quá là chuyện một đời, ai biết đời tiếp theo có thể bình an như ý, cả đời thuận cảnh hay không?”

Hồng y nữ tử giật mình, cười đến có điểm vô thố.

Vong Xuyên chân chừ một chút, cuối cùng đưa tay chỉ lên bờ, hòa hoãn nói: “Cô xem người kia, y vốn là thượng tiên trên thiên đình, hiện tại lại đuổi theo một người hận y sâu vô cùng đời đời luân hồi, mỗi lần nhìn người yêu chết đi trước mắt mà bất lực, nếu đổi lại là cô thì như thế nào cho phải?”

Hồng y nữ tử hơi trương miệng, quay đầu nhìn lên bờ, lại trông thấy một thân ảnh ảm đạm đang im lặng hướng bên này gật đầu rồi quay người ly khai, khoảnh khắc quay người đi, rõ ràng là phong hoa tuyết đại, nhưng vẻ tuyệt vọng lại phủ lên dày hơn, cách xa thế mà vẫn có thể cảm thụ được sâu sắc như vậy.

“Ta hỏi y, nếu thương tâm, tại sao không chịu bỏ đi, y nói không bỏ xuống được, ta hỏi y, nếu biết rõ là bất lực, tại sao còn muốn tiếp tục, y nói đó là trừng phạt của y...” Vong Xuyên lú lú từng chữ, mới phát hiện những lời này cứ nhiên đều ghi tạc trong lòng, chưa từng quên mất.

Hồng y nữ tử quay đầu nhìn y, sau một lúc lâu lại bật cười.

Vong Xuyên đưa mắt nhìn nàng, tràn ngập khó hiểu.

“Người không phải đã phát hiện rồi sao?” Hồng y nữ tử bình tĩnh ngồi trên thuyền mà mỉm cười, cũng là phong tình khó được.

Vong Xuyên không hiểu: “Phát hiện cái gì?”

“Người không phải cảm thấy sợ hãi sao?” Trong mắt hồng y nữ tử mang theo một mặt am hiểu, “Ta cả đời này đã ước đoán vô số, khẩn trương của người, ta có thể nhìn ra được.”

Vong Xuyên cũng tự nhiên ngồi xuống đối diện nàng, chỉ nói: “Ta không hiểu.”

“Người sợ hãi, là bởi vì người đã phát hiện người kia ở trong lòng người bất đồng, đúng không?”

Vong Xuyên chần chừ một chút, cuối cùng gật gật đầu.

Hồng y nữ tử nở nụ cười: “Nhưng người không hiểu là vì sao, đúng không?”

Vong Xuyên lại gật đầu.

“Đó là bởi vì, người đã yêu người kia.”

Vong Xuyên giương mắt nhìn nữ tử một hồi, cuối cùng cúi mắt xuống, giống như còn đang nghiêm túc suy tư.

“Người suy nghĩ cái gì vậy? Không tin à, hay là bị quan niệm làm mê hoặc?” Hồng y nữ tử thản nhiên cười, “Cũng đâu phải là nhân gian thế tục, nam tử nữ tử, thân phận qua lại, có cái gì liên quan đâu!”

Vong Xuyên thận trọng lắc đầu, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Ta chỉ đang nghĩ, lời cô nói là đúng hay sai thôi.”

Nữ tử hơi ngẩn ra, cuối cùng cười lên thành tiếng, không nói nữa.

Vong Xuyên bắt đầu chống mái chèo đưa nữ tử từ từ vượt sông, y chỉ trầm tư, ngay cả lúc nàng lên bờ rời đi đã nói điều gì cũng không nghe thấy.

Ngơ ngẩn ngồi trên chiếc thuyền con, mặc cho nó tự trôi đi, mãi đến khi đầu thuyền chìm xuống, y mới ngẩng đầu lên theo bản năng, liền trông thấy Khung Quang đang đứng đó, nhìn mình có điều lo lắng.

Lúc này thấy Vong Xuyên ngẩng đầu, Khung Quang mới âm thầm thở ra, nhướn mày cười rồi nghênh ngang ngồi xuống, đang định nói chuyện, lại nghe Vong Xuyên đột nhiên mở miệng: “Người nói, ta có thể yêu y không? Không phải bởi vì y bộ dạng đẹp, cũng không phải bởi vì đồng tính?”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 14

CHƯƠNG 14

By Kì

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Khung Quang liền trở nên trắng bệch, y nhìn thẳng Vong Xuyên, Vong Xuyên cũng nhìn thẳng lại y như vậy, hồi lâu, Khung Quang mới đột nhiên bổ nhào lên trước, ôm vai Vong Xuyên lắc mạnh một lúc, giống muốn lắc cho những lời của y quay về trong bụng: “Người nói cái gì, người nói cái gì!”

Vong Xuyên bị y dọa sốc một trận, ngây ngốc yên lại đó, thấy ánh mắt Khung Quang thủy chung chỉ nhìn mình chòng chọc, không chịu thả lỏng, cuối cùng cười cười có chút hoang mang, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ hỏi một chút thôi.”

Thấy Vong Xuyên yếu thế, Khung Quang mới ý thức được mình xúc động, cứng ngắc thu tay về rồi ngồi sụp xuống, trong mắt đã có vài phần vô vọng, chỉ lẩm nhẩm: “Người nói y chính là người nào? Người nói chính là ai? Người yêu ai?”

Vong Xuyên dè dặt nhìn Khung Quang đang thất hồn lạc phách, vẫn nói nhỏ: “Ta chỉ không xác định, ta có phải đã yêu y hay không.”

“Ai?” Khung Quang sắc bén hỏi, sau một lúc lâu mới cắn răng, thanh âm dịu lại, nhưng vẫn mang theo vài phần cứng ngắc, “Là... Thiên Hoàng sao?”

Vong Xuyên gật đầu, cười nói có chút ngượng ngùng: “Lúc trước chở người qua sông, người kia nói ta đã yêu y. Nhưng mà thật sự là như vậy sao? Y xinh đẹp như thế, còn có Khai Dương Tinh Quân kia

không chịu tha thứ cho y, ta không phải chỉ là thông cảm với y thôi sao?”

Khung Quang nghe y nói, sau một lúc lâu mới giống như nhớ tới cái gì, nói: “Trong lòng hắc đã có Khai Dương rồi, người hà tất chen chân vào nữa, lại ở nơi này khổ não vấn đề yêu hay không yêu?”

Vong Xuyên có điểm khó xử: “Nhưng mà, yêu hay không yêu, cùng với y yêu ai, không có vấn đề gì cả.”

Khung Quang ngẩn người, đáp không ra lời. Hồi lâu mới cười khổ, cúi đầu thờ dài rồi đứng lên đi đến trước mặt Vong Xuyên, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai y, lại thủy chung không nói gì.

Nhưng Vong Xuyên miễn cưỡng cảm nhận được sự khó chịu cùng nhẫn nại của gã, trong lòng mơ hồ có cảm giác tội lỗi, lại vẫn nói theo bản năng: “Khai Dương nói, vĩnh viễn không thể tha thứ cho y, y khóc trước mặt ta, y đưa tay chạm đến mắt của ta, ta liền không thể động. Kết quả y nói là mắt của ta rất giống với Khai Dương...” Ngay cả chính mình cũng không biết mình muốn biểu đạt cái gì, thanh âm của Vong Xuyên gượng gạo hơn, rất lâu sau mới khẽ nói tiếp, “Ta, khó chịu lắm.”

Tay Khung Quang đang khoắc chặt trên vai y lại thả lỏng, hồi lâu mới buồn rầu cười cười, thấp giọng nói: “Nếu ta là Khai Dương, sợ cũng vĩnh viễn không thể tha thứ cho hắc.”

Vong Xuyên giật mình, hỏi theo phản xạ: “Tại sao?”

Toàn thân Khung Quang như cứng đờ, qua thật lâu mới dờn tay đi: “Nếu không vì hắc, Khai Dương đã không lưu lạc đến ngày hôm nay. Người có biết Khai Dương phải chịu đựng cái gì không?” Thấy Vong Xuyên ngẩn đầu, Khung Quang vẫn do dự rất lâu, mới run giọng nói, “Lên Tru Tiên đài chặt đứt tiên căn, kinh qua bách thế kiếp nạn mới có thể vào tam giới luân hồi lần nữa. Bách thế kiếp nạn, đời đời nhận hết mọi tra tấn, thiếu niên chết yểu... Thiên Hoàng nhìn thì

thế nào? Hối hận lại như thế nào? Những chuyện này không cách nào bù đắp được.”

Vong Xuyên chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên nhói đau một trận, đau đến nỗi y mở miệng mà không thốt ra lời, cuối cùng chỉ hỏi một câu như cũ: “Tại sao?”

Khung Quang nhìn sắc mặt Vong Xuyên so với thường ngày còn tái nhợt hơn mấy phần, lâu rất lâu, cuối cùng mở miệng như đã hạ quyết tâm: “Ta cho người tự xem.”

Dứt lời liền đưa tay điểm lên giữa mi Vong Xuyên, Vong Xuyên nghi hoặc nhìn gã, cuối cùng từ từ nhắm mắt.

Thiên Hoàng nhìn người trước mắt vừa khẽ cười vừa đóng đưa vật trong tay, không khỏi có điểm ngây dại.

Khai Dương cầm hai vò rượu nhỏ đến quơ quơ trước mặt Thiên Hoàng, không khỏi có điểm không hiểu: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Suy nghĩ một chút, cuối cùng híp mắt cười, “Không dám uống? Đây là mỹ tửu Dao Quang mang từ thế gian mang về, tiên nương trên trời không thể có loại hương vị này đâu.”

Thiên Hoàng thu lại tâm thần, nở nụ cười: “Ai nói không dám!” Vừa nói vừa vươn tay đoạt lấy một vò rượu, không cần dùng chén, ngửa đầu uống luôn từng ngụm từng ngụm.

“Ê ê... Cho dù muốn cạy mạnh, cũng không cần lãng phí mỹ tửu như vậy!” Khai Dương cười mắng rồi đưa tay đoạt, đầu ngón tay mới vừa chạm đến tay Thiên Hoàng, Thiên Hoàng đã rút ngay về sau, vẻ mặt khiếp sợ mà trừng lớn mắt, thấy Khai Dương đứng đó không dám động nữa.

Sau một lúc lâu, Thiên Hoàng mới xấu hổ cười cười, chỉ chỉ một vò rượu khác trên tay Khai Dương, nói với vẻ mặt chơi xấu: “Người

không phải vẫn còn đó thôi, hà tất keo kiệt!”

“Ta keo kiệt?” Khai Dương nhướn mày, “Nếu Dao Quang biết ta lấy rượu của hắn tới tìm ngươi, lại phải ồn ào cả buổi.”

Thiên Hoàng bất mãn hừ một tiếng: “Tiểu thí hài!”

Khai Dương lại nhướn mày, cực kỳ buồn cười: “Người khác luôn nói các ngươi ngu ngu tầm ngu, mã tầm mã, nếu hắn là tiểu thí hài, vậy ngươi là cái gì?”

“Ta!” Thiên Hoàng nhất thời không đáp được, chỉ có thể rầu rĩ ngậm miệng, giữa lúc ngẩng đầu cúi đầu nhìn thấy Khai Dương cười thật âm áp, trong lòng lại có vài phần hốt hoảng.

Một năm lại một năm, dục niệm trong lòng càng ngày càng sâu, có thể kiềm nén đến lúc nào đây?

Vô thức đưa tay lại hung hăng nhéo lên người mình một phen, Thiên Hoàng thoáng bình tâm, giờ vò rượu lên uống tiếp, nhờ vò rượu che giấu mà nhìn trộm qua Khai Dương, người kia tựa hồ không phát hiện điều gì, chỉ bưng bưng hưng trí nếm rượu, cánh môi nhấp từng chút rượu càng lúc càng đỡ tươi, trong mắt phủ lên một tầng men say hơi mỏng, bất giác có chút ghẹo người.

Thiên Hoàng cuống quýt cúi đầu xuống, lại âm thầm nhéo mình một phen nữa, trong bụng lăm lăm một hồi, giọng điệu mới từ từ giãn ra.

Không thể làm bản người trước mắt.

Dục niệm nhìn không ra người này trong lòng mình, không thể để người trước mắt biết, không thể làm bản y.

Nhưng cũng bất quá là pháo chưa châm, một ngày nào đó, một bàn tay tiến đến, liền bùng một tiếng hóa thành toái hồng đầy trời.

Chỉ có rời xa, sàu muộn đi vào trong nước, mới có thể yên tĩnh không tiếng động.

Nhưng mà, làm sao có thể rời xa?

Rầu rĩ dốc nửa vò rượu, trong mắt Thiên Hoàng cũng có thêm vài phần men say.

“Rượu này, tựa hồ... so với trên trời, còn mạnh hơn đây...” Khai Dương cười hì hì, giọng nói đã không rõ, dường như thật sự hơi say.

Thiên Hoàng ngồi đó ngơ ngác nhìn y, người thường ngày luôn ôn hòa bình tĩnh lúc này đã hơi lộ vẻ say rượu, trên mặt nhiễm một mặt ửng đỏ khác thường, ánh mắt mơ mơ màng màng, càng làm cho bốn phía thêm phần kiêu diễm.

Thiên Hoàng trong lòng chợt một tiếng! Thoáng chốc, đến khi phục hồi lại tinh thần, vò rượu trong tay đã rơi xuống đất, người cũng đè Khai Dương trên bàn.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 15

CHƯƠNG 15

By Kì

Giữa lúc xô đẩy thì Khai Dương đã phục hồi lại tinh thần, chẳng qua trước mắt có chút mơ hồ, y lắc lắc đầu, sau một lúc lâu mới nhìn rõ tình hình, hơi hơi nhíu mi, song vẫn cười nói như cũ: “Say rồi sao? Mau đứng lên! Đường đường là thượng tiên, một chút thể diện tửu nhưỡng đã thành ra bộ dáng này, phải bị người giễu cợt mất.”

Nghe Khai Dương mở miệng, trong lòng Thiên Hoàng đã có chút rối loạn, y kích động định đứng lên, nhưng vạt áo hai người quấn vào nhau, vừa kéo một cái, cư nhiên thành nút thắt, Thiên Hoàng đứng không vững, lão đảo ngã xuống đất.

“Cẩn thận!” Khai Dương thét lên một tiếng kinh hãi, đưa tay kéo Thiên Hoàng lại, không nhìn đến tư thế của hai người hiện tại ám muội như thế nào, mãi đến khi Thiên Hoàng nặng nề đè lại lên người y, y vẫn kinh hồn trợn lớn mắt.

Thiên Hoàng bất động, chỉ kinh ngạc nhìn người trước mắt.

Chẳng phải là dung nhan xuất chúng gì, lại luôn có thể làm cho người ta hỉ nộ theo, cặp mắt kia vẫn ôn nhuận, lại mang theo một tia kinh hoảng nhiều năm qua chưa bao giờ nhìn thấy, dưới mặt kinh hoảng yếu ớt đó, càng mang theo mị hoặc nhiếp nhân.

Tâm Thiên Hoàng chột ngang tàng, kẹp chặt vai Khai Dương, cúi đầu dừng trên môi y.

Tập kích bất ngờ làm cho y tiến quân thần tốc, khoảnh khắc môi răng tương giao, cảm giác rớt cuộc giống như trái tim treo giữa không trung đã lâu chợt rơi xuống, Thiên Hoàng lại càng không chịu buông.

Nhưng chỉ chốc lát, Khai Dương đã phản ứng trở lại, hai mắt mở càng lớn, nhìn thẳng gương mặt gần ngay trước mắt, cắn một cái theo bản năng, tay chân cũng bắt đầu vùng vẫy.

Thiên Hoàng mặc dù lưỡi bị đau, lại vẫn không chịu buông tha, một mặt tiếp tục dây dưa, mặt khác đưa tay muốn bắt giữ tay Khai Dương đang liều mạng đẩy ra, hai bên đối kháng một lúc lâu, Khai Dương uốn gối thúc một cái vào bụng Thiên Hoàng, Thiên Hoàng kêu lên một tiếng, cuối cùng buông y ra.

“Người làm cái gì!” Khai Dương gầm lên một tiếng, “Cho dù nơi này là Cánh Hoàng cung của người, cũng không được làm càn như thế!”

Thiên Hoàng hốt hoảng nhìn y: “Khai Dương, ta...”

Khai Dương thấy y giống như lại muốn đến gần, vội vàng đưa tay đẩy ra rồi né tránh, sửa sang lại quần áo có phần chật vật, mới quay đầu nhìn Thiên Hoàng, thấy y kinh ngạc đứng yên đó, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nói: “Coi như hôm nay người say, chuyện vừa rồi phát sinh không được nhắc tới nữa! Nếu người còn...”

Khai Dương còn chưa nói xong, Thiên Hoàng đã hất tay lên, dây thừng đỏ tươi xuyên ra từ lòng bàn tay, nhanh chóng quấn vài vòng quanh Khai Dương, cấp tốc buộc chặt, nhưng vừa kề sát vào người Khai Dương liền biến mất không thấy đâu.

“Thiên Hoàng, người!” Khai Dương vừa sợ vừa giận, vùng vẫy vài cái lại không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiên Hoàng giống như ma quỷ đề mình trên bàn, trút bỏ sạch quần áo mình từng chút một.

Khung Quang im lặng đứng đó, nhìn gương mặt Vong Xuyên càng lúc càng tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, lông mi khẽ run cùng giữa mi nhú chặt lộ ra là y đang kích động.

Cho dù không tận mắt chứng kiến, hẳn cũng có thể đoán được Vong Xuyên nhìn thấy cái gì.

Ngày hôm đó, trong Cánh Hoàng cung, Khai Dương đã trải qua cơn ác mộng suốt đời bất diệt.

Giữa mi Vong Xuyên càng sít chặt, cuối cùng từ từ hé miệng như muốn kêu to ra tiếng, nhưng không có thanh âm gì phát ra, yên lặng như chết.

Sắc mặt Khung Quang thay đổi. Hắn nhìn khóe mắt Vong Xuyên, có một giọt lệ trong suốt đang ven theo mặt chậm rãi rơi xuống.

Hắn cơ hồ triệt tay theo phản xạ, nhìn Vong Xuyên hồi lâu mà không thốt ra lời.

Thật lâu sau, Vong Xuyên mới từ từ mở mắt, khi ngẩng đầu nhìn về phía Khung Quang, trong mắt lại có một mạt ưu thương mờ mờ, làm Khung Quang chấn động trong lòng.

“Tại sao... lại như vậy?” Vong Xuyên nhìn Khung Quang, “Rõ ràng hai người đều khó chịu như thế, tại sao còn có thể phát sinh?”

Khung Quang cắn răng nói: “Bởi vì Thiên Hoàng là cầm thú!”

Vong Xuyên lắc đầu: “Y cũng rất khổ sở mà.”

“Người...” Khung Quang mở to mắt, phải rất lâu mới tỉnh táo lại, quay mắt đi, “Người hà tất phải nói thay hắn.”

“Ta không có.” Vong Xuyên lại lắc đầu, “Y cũng rất khổ sở... Khai Dương Tinh Quân cũng biết.”

Khung Quang cả kinh: “Người nhìn thấy gì rồi!”

Vong Xuyên ngây ngẩn cả người: “Không phải người cho ta xem sao?”

Khung Quang giật mình, nở nụ cười giấu diếm: “Cũng, cũng đúng...”

Nhưng Vong Xuyên không để ý, qua một hồi, mới hơi mân mê, hỏi: “Vậy, sau đó thì sao?”

Khung Quang hơi ngắc đầu, giống như nhớ tới cái gì, trong vẻ tươi cười có thêm một mặt thâm lương: “Từ sau đó, thiên đình đều biết Khai Dương Tinh Quân tị Thiên Hoàng Đế Quân như rắn rết, lại không biết bên trong rốt cuộc phát sinh qua chuyện gì. Chỉ có Dao Quang Tinh Quân, chính mắt nhìn Khai Dương chập vật, từ nay về sau vì mình đã đưa hai vò rượu đó cho Khai Dương mà tự trách không thôi.”

“Chuyện này thì liên quan gì tới Dao Quang Tinh Quân?” Vong Xuyên không hiểu, “Đây chỉ là chuyện giữa Thiên Hoàng với Khai Dương Tinh Quân, Dao Quang Tinh Quân nghĩ như vậy, thật sự quá ngu ngốc.”

Khung Quang khẽ run rẩy, cúi mắt cười nói: “Nếu không phải vì hai vò rượu đó của hắn, chuyện ngày hôm ấy cũng đủ loại sau đó cũng sẽ không phát sinh, không phải sao?”

Vong Xuyên lắc đầu lia lịa: “Sao có thể nghĩ như vậy chứ? Đó là tâm ma, cho dù không phải là ngày hôm đó, cuối cùng cũng sẽ có ngày phát sinh, đây là chú định.”

Khung Quang không nói nữa, lặng yên rất lâu mới đưa mắt nhìn về phía Vong Xuyên, thấy nước mắt trên mặt y giống như còn chưa khô hết, nhin không được đưa tay ra nhẹ nhàng lau đi, cười khúc khích nói: “Được rồi, ta về trước đây, bộ dáng hiện tại của người nói ra những lời huyền diệu thế này, thật sự buồn cười lắm.”

Vong Xuyên ngạc nhiên: “Bộ đáng gì nữa?” Khung Quang nhú mảy nhưng không chịu nói, quay người đi, lại nghe Vong Xuyên giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi, ngươi cũng là tiên gia trên trời chẳng?”

Khung Quang trên mặt cứng lại, sau một lúc lâu mới tự mình lầm nhảm: “Bây giờ mới nhớ là phải hỏi...” Nhưng không chịu trả lời, lại giống như dĩ vãng, thân ảnh nhoáng lên một cái rồi tiêu thất vào trong hư không.

Vong Xuyên khó hiểu ngây người một hồi, cuối cùng lắc đầu cười, chèo chiếc thuyền con đi.

Hết thấy tựa hồ không có gì thay đổi, Vong Xuyên chỉ ngồi bên trong chiếc thuyền con, thỉnh thoảng lại nhớ tới một màn khi đó chứng kiến, trong lòng liền bắt đầu đau đớn không thể ngăn chặn, lâu thật lâu mà vẫn không thể tiêu tan.

Giống như thương Khai Dương, rồi lại giống như càng thương Thiên Hoàng hơn.

Rõ ràng là khó chịu như vậy, tại sao còn có thể phát sinh.

Khi Thiên Hoàng xuất hiện lần nữa, y chỉ đứng ở rất xa cầu Nại Hà, thấy Vong Xuyên nhìn qua liền có chút hốt hoảng mà quay đầu đi.

Vong Xuyên có điểm nóng nảy, y đứng lên, chân chừ một chút, cuối cùng kêu một tiếng: “Thiên Hoàng...”

Thiên Hoàng hơi động, nhưng không hề quay đầu lại.

“Thiên Hoàng, ngươi không nhớ ta à?” Vong Xuyên trong lòng càng hoảng sợ hơn, không hiểu Thiên Hoàng tại sao không để ý tới mình, trong lúc tình thế cấp bách, y chỉ có thể dựa theo mình để nghĩ.

Thiên Hoàng dờ khóc dờ cười quay đầu, thấy Vong Xuyên rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, lại vẫy vẫy tay, hướng đến mình kêu lên: “Lại đây, lại đây đi!”

Thiên Hoàng do dự rất lâu, cuối cùng mới hít một hơi thật sâu, từ từ đi đến cạnh thuyền.

Vong Xuyên mỉm cười nhàn nhạt, chỉ đến trước mặt: “Ngồi.”

Thiên Hoàng theo lời ngồi xuống, cười khổ nói: “Ta nghĩ người sau khi đã biết chuyện này, nhất định phải xem thường ta.”

Vong Xuyên ngẩn người: “Chuyện gì?”

“Ta... Chuyện ta làm với Khai Dương, người đã biết rồi, không phải sao?” Thiên Hoàng khẽ nói.

Vong Xuyên suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định nói dối: “Ta đã không còn nhớ nữa rồi.”

Thiên Hoàng bỗng ngẩng đầu hướng lên ánh mắt có chút chột dạ của Vong Xuyên, trong lòng thoáng âm áp, y cười ảm đạm: “Người hà tất phải gạt ta. Ta làm chuyện như vậy, người xem thường cũng phải.”

“Nhưng mà, người cũng rất khó chịu, không phải sao?”

Thiên Hoàng chấn động toàn thân, hồi lâu mới nói nhỏ: “Khi đó mỗi người đều nói Khai Dương tệ ta như rắn rết, kỳ thật không phải như vậy. Sau đó ta nhiều lần đi dây dưa y, y mặc dù phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn sẽ y ta. Ngoại trừ vài lần rất ngẫu nhiên, y sẽ tức giận động thủ.” Thiên Hoàng nhắm mắt, “Cho nên khi đó ta từng nghĩ, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, chẳng qua vì thanh quy của thiên đình, y mới thủy chung chống cự.”

Vong Xuyên càng nghe càng khó chịu, đến lúc Thiên Hoàng dừng lại không nói nữa, y mới miễn cưỡng mỉm cười một cái, ra vẻ thoải

mái mà nói: “Thiên Hoàng, ta nói với ngươi một chuyện.”

Thiên Hoàng ngẩn người, đưa mắt nhìn y.

“Một lần khi ngươi đi, ta không phải đang chở một nữ quỷ qua sông? Cô ấy nói với ta, có lẽ là ta đã yêu ngươi, ngươi nói, có thể sao?”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 16

CHƯƠNG 16

By Kì

Thiên Hoàng biến sắc, thanh âm trầm xuống: “Người nói cái gì?”

Vong Xuyên ngập ngừng một chút, thanh âm càng nhỏ hơn: “Nếu ta yêu người, có được không?”

“Đừng đùa!” Thiên Hoàng quát một tiếng rồi đứng bật dậy.

Vong Xuyên ngạc nhiên nhìn y, trong mắt mơ hồ hiện lên một mặt ngờ ngàng, giống như không hiểu tại sao y lại tức giận.

Thiên Hoàng lúc này mới ý thức được mình quá xúc động, cúi đầu nói: “Xin lỗi.”

“Tại sao phải xin lỗi?”

Thiên Hoàng há miệng, đáp không ra lời.

Vong Xuyên nhìn thẳng vào đối phương, chỉ an tĩnh hỏi: “Nếu ta thật sự yêu người, không thể sao?”

Sắc mặt Thiên Hoàng lại trầm xuống, y nhìn chằm chằm Vong Xuyên rất lâu, mới nói chậm rãi từng chữ một: “Người đang nghiêm túc?”

“Ta không có nói giỡn.” Vong Xuyên mỉm cười nhìn y, trong mắt đã có một tia cẩn thận cùng khăn trương cực nhỏ.

Thiên Hoàng cúi đầu, không hề nhìn người kia, qua rất lâu sau, y mới khẽ nói: “Xin lỗi.”

“Tại sao phải xin lỗi?” Vẫn là câu hỏi như thế, vẫn không thể trả lời.

Thiên Hoàng đứng lại một hồi nữa, cuối cùng nhảy lên bờ mà không nói tiếng nào, nụ cười yếu ớt cứng tại bên môi Vong Xuyên.

Thiên Hoàng chỉ làm như không nhìn thấy, y hít vào một hơi, khẽ cười một tiếng, lại lắc đầu cười cười: “Sao người có thể yêu ta chứ, không có khả năng.”

“Không có khả năng...” Vong Xuyên không quay đầu nhìn y, chỉ lặp lại một lần theo ngữ điệu của y.

“Đương nhiên không có khả năng.” Thiên Hoàng thở ra, cười nói, “Người thử nghĩ, người biết ta yêu Khai Dương, người biết gút mắt giữa hai ta, biết chuyện ta từng làm với y... Người bắt quá là đồng tình với ta, bắt quá là nhất thời mê muội, hoặc chính là nơi này quá tịch mịch... Người sao có thể yêu ta chứ?”

“Là như vậy sao...” Vong Xuyên khẽ trả lời một câu, vẻ mê man trên mặt càng sâu. “Hóa ra là như vậy...”

“Chính là như vậy!” Thiên Hoàng nghiêm túc xác nhận một lần, thấy Vong Xuyên không nói nữa, lại đứng một hồi, cuối cùng quay người rời đi, “Ta đi đây. Cứ liên tục làm nhảm quấy rầy đến người, thật có lỗi.”

Vong Xuyên ngồi bên trong thuyền con, nghe tiếng bước chân trên bờ đập hoa đi càng lúc càng xa rồi mất hút, lại thủy chung không động đậy một chút. Qua thật lâu mới chậm rãi buông lỏng mái chèo nắm chặt trong tay, từ từ vòng tay qua ôm lấy đầu gối, gập người lại, vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

Sau ngày hôm ấy, Vong Xuyên không gặp Thiên Hoàng nữa.

Ba trăm năm qua đi, Khai Dương bước qua cầu, Vong Xuyên cương lại trên thuyền, hướng trên bờ nhìn một ngày rồi lại một ngày, nhưng thủy chung không thấy thân ảnh của Thiên Hoàng từ giữa biển mạn châu sa hoa đổ rục đi tới.

Mãi đến khi có bàn tay khe khẽ phủ qua trước mắt, y mới cảm giác được một phiến lạnh lẽo mỏng manh.

“Người khóc cái gì?” Trong thanh của người hỏi lộ ra một mặt thương tiếc cực đậm.

Vong Xuyên ngẩng đầu lên, liền thấy Khung Quang đang nửa quỳ ở trước mặt nhìn mình, mày nhíu lại.

Y há miệng, lại không phát ra thanh âm, mở miệng lần nữa, mới rốt cuộc nói giọng khàn khàn: “Khung Quang, ta khó chịu quá.”

Khung Quang nhìn y khẽ than, đoạn ôn nhu hỏi: “Bởi vì Thiên Hoàng?”

Vong Xuyên gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

Khung Quang không hiểu.

“Ta nghĩ không rõ được... Y nói, ta bắt quá là đồng tình với y, bắt quá là nhất thời mê muội, hoặc chính là nơi này quá tịch mịch... Nhưng mà, cho dù là như vậy thì ta cũng không thể yêu y sao?” Thanh âm của Vong Xuyên dần trở nên trống rỗng, “Y không muốn nhận, cũng không hy vọng ta thừa nhận. Y ngay cả cho ta một cơ hội để thừa nhận cũng không chịu.”

Khung Quang không trả lời, chỉ vỗ nhẹ lên đầu y, miễn cưỡng mỉm cười, cúi mắt nói khẽ: “Không sao, đều không sao, chỉ cần người thích thì cứ y theo suy nghĩ của người mà làm, vậy là được.”

“Ta muốn nói với y... người sai rồi, vẫn còn ta yêu người.”

Khung Quang giống như khẽ run lên, bàn tay đang đặt trên đầu Vong Xuyên hơi dùng lực, lập tức lại buông ra.

Có một số người, có một số việc... chung quy là số mệnh chú định.

“Vậy thì nói với hắn đi.” Qua thật lâu, Khung Quang cười cười, ôn nhu nói.

Cả người Vong Xuyên giống như thả lỏng ra, y nở nụ cười nhàn nhạt, vẻ tươi cười không khuếch tán, lại chậm rãi mân ở môi.

Nhưng Thiên Hoàng thủy chung không đến, ba trăm năm, lại thêm ba trăm năm nữa, Khai Dương bước qua cầu một lần rồi lại một lần, mà người lúc trước vẫn đau khổ đuổi theo phía sau không hề thấy xuất hiện.

Như thế hết ngàn năm.

Khi Khai Dương xuất hiện lần thứ ba, Vong Xuyên vẫn cứng đờ toàn thân, lập tức hốt hoảng hướng lên trên bờ mà tìm kiếm.

Khai Dương đứng trên cầu nhìn y một hồi, cuối cùng nhin không được mở miệng gọi một tiếng: “Này!”

Vong Xuyên mù mờ quay đầu lại, thấy người nọ trên cầu đang nhìn thẳng vào mình, trong lòng xẹt qua một tia cảm xúc không nói nên lời, bèn nhìn thẳng lại như vậy.

“Người đang đợi người à?” Khai Dương hỏi.

Vong Xuyên gật đầu.

“Đợi ai?” Khai Dương lại hỏi.

“Thiên Hoàng. Ta đang đợi Thiên Hoàng.”

Sắc mặt Khai Dương giống như thoáng biến đổi, trong thanh âm có thêm một tia cứng nhắc: “Đợi hắn làm gì?”

Vong Xuyên chỉ nói mình vừa làm Thiên Hoàng tức giận, trong thanh âm cũng có thêm một phần kiên định: “Ta phải đợi y, ta có lời muốn nói với y...”

Không đợi Vong Xuyên nói xong, Khai Dương đã hỏi tiếp: “Nói cái gì?”

“Ta yêu y.”

Khai Dương cứ đứng yên đó mà không nói gì, qua thật lâu sau mới bỗng nhiên quay người đi, không nhìn Vong Xuyên lần nào nữa, lại khẽ mắng một tiếng: “Đồ ngốc!”

Không giống như tức giận, càng giống như là bất đắc dĩ, Vong Xuyên không hiểu, chỉ có thể nhìn người kia bước nhanh trên cầu rồi biến mất.

Đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, Khai Dương luôn đứng ở trên cầu, hỏi cùng một vấn đề tương đồng.

“Người đang đợi người à?” Nhận được một cái gật đầu trả lời, liền hỏi tiếp, “Đợi ai?”

“Thiên Hoàng.”

“Đợi hắn làm cái gì?”

“Ta phải đợi y, ta có lời muốn nói với y...”

“Nói cái gì?”

“Ta yêu y.”

...

“Người đang đợi ai?”

“Không nhớ.”

“Vậy hà tất đợi nữa?”

“Bởi vì có chuyện nhất định phải nói.”

“Nói cái gì?”

“Nói với người đó, ta yêu y.”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 17

CHƯƠNG 17

By Kì

Khai Dương đứng ở đầu cầu, không quay đầu cũng chẳng đi về phía trước, chỉ nhìn Vong Xuyên, ánh sáng trong mắt biến mất.

Có quỷ tốt đằng xa nhìn thấy cũng chỉ chần chừ một chút chứ không hề quản y.

Qua không biết bao lâu, giống như không chịu được bầu không khí trầm mặc giữa hai người, y rốt cuộc mở miệng: “Người muốn nghe ta nói một chút chuyện xưa không?”

Vong Xuyên suy nghĩ một hồi mới hỏi lại: “Người không đi à?”

Khai Dương nở nụ cười nhàn nhạt: “Ta muốn bồi người một hồi.” Y dừng một chút, mới bổ sung thêm, “Nhưng mà ta chỉ có thể ở trên cầu.”

“Không sao.”

Khai Dương nhìn lướt xuống dưới cầu, quỷ tốt đi qua, đến cả nhìn cũng không nhìn y cái nào, y nhú mày, quay người ngồi trên lan can, đá chân bồng lên, vạt áo khẽ lắc lư, lại có một loại cảm giác như bất cứ khi nào cũng có thể rơi xuống.

Vong Xuyên mở miệng, nhưng phải sau một lúc lâu mới ra tiếng: “Người, cẩn thận.”

Khai Dương cười càng sâu, cổ ý đá đá chân, lên giọng nói: “Ta hiện tại đã không có biện pháp tìm lại ký ức cho người, chuyện mà người đã quên này, cũng chỉ có thể chậm rãi thuật lại cho người nghe, người hãy nghĩ lại đi.”

“Nghĩ cái gì?” Trong mắt Vong Xuyên là một mặt mờ mịt.

Khai Dương trầm mặc một hồi rồi mới cười cười, y dịu giọng nói: “Ta vẫn không nghĩ là người yêu người kia.”

Lược đi những việc đã qua, Khai Dương ngừng lại, nhìn Vong Xuyên, thấy trên mặt y phủ lên một tầng bi thương nhàn nhạt, chỉ âm thầm cười, trầm giọng nói: “Thiên Hoàng nói, lúc sau đây đưa, mặc dù có thoát thác, cuối cùng lại phần lớn là y hấn, cho nên hấn tưởng là lưỡng tình tương duyệt... Đây, chính là lời hấn nói sau cùng. Nhưng chuyện xưa lại không kết thúc ở đây, người muốn nghe ta nói đoạn tiếp theo sau đó chứ?”

Vong Xuyên chỉ gật đầu mà không nói lời nào.

Lại là một lần bàn đào thịnh yến, Khai Dương ngồi trong góc, nhìn Dao Quang im lặng ngồi bên cạnh mình mà không hề hé răng, nhin không được khế nở nụ cười.

Dao Quang vội vàng ngẩng đầu, khẩn trương nhìn qua: “Sao vậy?”

Khai Dương lắc đầu, ý cười càng sâu: “Chẳng qua cảm thấy người khẩn trương đến mức có chút quá phận.”

Dao Quang ngẩn người, chốc lát liền trương ra gương mặt đen sì: “Người cho đây là vì ai?”

Vẻ tươi cười của Khai Dương có hơi tối đi, nhưng vẫn ấm áp như trước: “Đó là chuyện của ta với y, y đã là hảo hữu của người, cũng

chưa từng bất nghĩa với người, người tội gì phải bất hòa với y?”

“Nhưng mà hấn...” Dao Quang cắn răng quay đầu đi, liền trông thấy Thiên Hoàng ngồi ở đối diện đang si ngốc nhìn sang bên này, nhin không được oán hận trừng mắt nhìn y hai cái, mới lại quay đầu.

Khai Dương trước sau chỉ nhìn gã, không hề ngẩng đầu lên, khẽ cười một tiếng: “Bộ dáng này của người thật giống như tiểu hài tử giận dỗi, rõ ràng là muốn hòa hảo, lại không chịu xuống nước.”

“Ai giận dỗi hấn? Cái loại cầm thú này... hấn...”

Thấy Dao Quang nói chuyện dần có điểm kích động, Khai Dương không nói nữa, chỉ lắc đầu cười cười.

“Khai Dương, người không tức giận à? Hấn, hấn đối với người như vậy...”

Sắc mặt Khai Dương thoáng biến đổi, sau một lúc lâu mới dịu giọng nói: “Tức giận thì thế nào, không tức giận thì thế nào? Cùng với nói là y phụ ta, không bằng nói là chú định đi.” Y đưa mắt nhìn Dao Quang, thấy Dao Quang cũng nhìn mình chằm chằm, bèn cười cười vỗ đầu gã, “Người thật là, chuyện của ta, hà tất cần người tới sinh khí? Người xem, đều là bàn đào yến này, lần đầu tiên là tương kiến, lần thứ hai là tương thức, rõ ràng bọn ta với người uyên nguyên đều sâu, lại chung quy không thể chạm mặt, nhất định phải chờ đến bàn đào yến này mới tương kiến tương thức, không phải là đã định trước sao?”

Dao Quang rút cuộc miễn cưỡng bật cười rồi phun ra một câu: “Phàm nhân mới tin vào số mệnh chú định, người là tiên gia, sao lại nói ra những lời này.”

Khai Dương lắc đầu: “Phía trên phàm nhân có thần linh, phía trên thần linh cũng có minh minh thiên ý, chú định là không thể thay đổi.” Thấy Dao Quang thủy chung trưng ra vẻ mặt khinh thường, y cũng thức thời không nói thêm gì đi nữa, vừa thay đổi ý nghĩ, liền nhin

không được cười nói: “Nhưng không biết bàn đào yển lần thứ ba sẽ gặp gỡ thế nào đây?”

Dao Quang trừng mắt nhìn y, chỉ hận không thể ra tay lắc y một phen, mất cả buổi mới theo kẽ răng thốt ra được một câu: “Người lại còn cười được!”

“Tại sao không thể? Khi được khoái hoạt thì phải khoái hoạt...” Khai Dương gật gù đắc ý mà cười nói, lời còn chưa dứt, giữa điện đã bắt đầu náo loạn, lại là tỷ thí giữa các thượng tiên, y bất đắc dĩ đành ngậm miệng, không chịu nổi phải lắc đầu đứng dậy.

“Người đi đâu vậy?” Dao Quang lại bắt đầu khấn trương.

Khai Dương cúi mi giấu đi thần sắc trong mắt, chỉ cười cười: “Đi ra ngoài đi một chút, nơi này quá om sòm.”

“Ta...”

Dao Quang còn chưa nói xong thì đã bị Khai Dương ngắt ngang: “Đừng nói là người theo ta, như vậy thật dọa người.”

Lời nói bị y chặn lại bên miệng, tự Dao Quang cũng hiểu được là có phần hơi quá, bèn xấu hổ cười cười, lại ngồi trở về.

Khai Dương nhướn mi cười, vỗ vỗ đầu hấn như đối đãi với tiểu hài tử rồi mới quay người đi ra ngoài.

Hoa đào bên ngoài điện nở rộ thành biển, Khai Dương lưỡng lưỡng đi vào, kinh động đào hồng rơi xuống, cánh đào vương trên áo, lặng yên không một tiếng động.

Tựa như năm tháng, thoáng cái đã ngàn năm.

Lúc đó vẫn là mảnh rừng đào này, người kia đứng cách mấy bước, thu lại ý cười, nhướn mi mở miệng, liền làm cho rừng hoa đào nở rộ như biển này kém đi.

Tình cảnh đó, cho tới bây giờ vẫn còn ghi nhớ rõ ràng.

Xem ra Vũ Khúc Tinh Quân rất rõ bản quân là ai đây.

Câu đầu tiên mà người kia nói, nghe không ra vẻ khấn trương mà sau này y miêu tả, trái lại chính mình nín thở ngưng khí, đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ.

Kỳ thật đều như nhau, hai bên cùng in dấu trong tim.

Sau đó rất nhiều năm qua đi, nhìn nhau mỉm cười, luận võ luận thi, từ “tiên quân”, “tiểu tiên” lúc ban đầu, đến về sau tùy ý hô tên, lui tới thường xuyên, vốn tưởng rằng có thể bền lâu như vậy, lại không thể dự đoán được là sẽ rơi vào quang cảnh như ngày hôm nay.

Không phải số mệnh chú định thì là cái gì?

Khai Dương mím môi nở nụ cười vô thức, vẻ tươi cười còn chưa tan đi, phía sau lại truyền đến một thanh âm quen thuộc.

“Khai Dương...”

Khai Dương cả kinh trong lòng, quay ngoắt đầu lại liền thấy Thiên Hoàng đang đứng cách mấy bước, vẫn như lúc mới gặp, chẳng qua có thêm một mặt ảm đạm.

Sửng sốt một lát, Khai Dương mới ngẩng đầu nói giọng kiên quyết: “Người muốn làm gì?”

“Khai Dương.” Thiên Hoàng lại kêu một tiếng, không nói gì, chỉ tiến đến gần Khai Dương.

Khai Dương bỗng nhiên lui lại một bước, toàn thân bắt đầu đề phòng.

Trên mặt Thiên Hoàng xẹt qua một tia thụ thương: “Đủ rồi, nơi này không có người ngoài, người không cần...”

“Người muốn nói cái gì?” Không đợi Thiên Hoàng nói xong, Khai Dương đã mở miệng quát y ngưng lại.

“Ta không muốn nhìn xuống nữa.” Thiên Hoàng thấp giọng nói một câu, bước nhanh đến trước mặt Khai Dương, cản đường đi của y.

Khai Dương vẫn giữ khoảng cách theo bản năng, trầm giọng nói: “Ta mặc kệ người muốn làm gì, đừng quên trong điện còn cử hành bàn đào yến.”

Thiên Hoàng gác một tay lên vai y: “Lúc này trừ người với ta, sẽ không có ai đến nơi này.”

Khai Dương trở bàn tay đập tay y: “Đừng chạm vào ta!”

“Khai Dương!” Thiên Hoàng quát to một tiếng, động tác của Khai Dương cứng lại giữa không trung.”Người đến bây giờ còn không hiểu được tâm ý của ta sao? Mặc kệ thiên quy giới điều, lên Tru Tiên đài cũng được, hạ phạm lịch kiếp cũng tốt, vì người, ta có thể không cần tất cả!”

“Nhưng mà ta để ý!” Khai Dương hét trả lại với thanh âm như thế, kể đó, hai người đều cương lại tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc.

Qua không biết bao lâu, Khai Dương mới hít vào một hơi, chậm rãi nói: “Dựa vào cái gì, ta phải vì người mà lên Tru Tiên đài, hạ phạm lịch kiếp?”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 18

CHƯƠNG 18

By Kì

“Dựa vào cái gì mà ta phải lên Tru Tiên đài, hạ phạm lịch kiếp vì người?”

Khi tiếng nói dừng lại, cả hai người đều không nói gì.

“Khai Dương, ta...” Thiên Hoàng há miệng, chung quy không nói được lời nào.

Đúng vậy, dựa vào cái gì? Hạ phạm lịch kiếp coi như nhẹ, nhưng lên Tru Tiên đài, không lưu tình một chút thì sẽ là hồn phi phách tán, hóa thành một hạt bụi nhỏ nhoi giữa trời đất, cái giá như thế, y sao có thể hi vọng Khai Dương đi trả? Nhưng rõ ràng biết là Khai Dương không hề sai, song nghe vào trong tai vẫn hết sức khó chịu.

Nhưng Khai Dương giống như không nhìn thấy biến hóa trên mặt y, chỉ hơi chuyển mắt đi, lạnh lùng nói: “Không chỉ nói ta căn bản không yêu người, cho dù yêu, cũng đâu cần phải lên Tru Tiên đài, hạ phạm lịch kiếp mới gọi là yêu? Cái mà người gọi là yêu, chính là hủy diệt?”

“Người nói cái gì!” Thiên Hoàng mới nghe đến câu đầu tiên đã không thể nghe nổi nữa. Ngẩng đầu lên, thấy Khai Dương thủy chung không nhìn mình, nóng lòng vươn tay ra vịn mặt y, nhưng trên mặt Khai Dương không có lấy một chút biểu tình, hết như hết thấy lời nói chẳng qua là đương nhiên, Thiên Hoàng cắn răng một cái, hung hăng chặn môi Khai Dương.

Hoàn toàn không liệu được Thiên Hoàng lại đột nhiên tấn công, Khai Dương nhất thời luống cuống tay chân, phải mất một lát mới phản ứng trở lại, cơ hồ há miệng cắn theo thói quen, đưa tay toan đẩy Thiên Hoàng ra.

Đây cơ hồ là trò mà mỗi lần hai người dây dưa đều sẽ xuất hiện, nhưng lần này Thiên Hoàng không vì bị đau mà rời miệng ra, chỉ càn dùng sức nắm giữ mặt Khai Dương, một đường tàn phá bừa bãi.

Thật không dễ dàng buông ra, hai người đều nhịn không được hơi thở hỗn hển, vị máu tanh ngọt lưu lại trong miệng khiến Khai Dương cảm thấy buồn nôn, đưa mắt nhìn lại, thấy Thiên Hoàng chỉ nhìn mình chăm chăm, hai mắt hơi đỏ lên, sớm đã không còn vẻ tao nhã như khi ở trước mặt người khác, chỉ như một dã thú nhìn con mồi chòng chọc nhưng không cách nào xuống tay.

“Phi”, Khai Dương phun máu tươi trong miệng ra, sắc mặt cũng thoáng trầm xuống, hồi lâu mới cười khẽ, trong thanh âm lại có thêm một phần vị nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta chỉ đang bị chó cắn một phát.”

Khớp hàm Thiên Hoàng giống như càng cắn chặt, vươn tay ra muốn bắt giữ miệng Khai Dương, Khai Dương vung tay ngăn lại, tay trái thuận thế tát cho y một cái: “Nháo đủ rồi!”

Thiên Hoàng bị cái tát kia đánh cho sững sờ tại chỗ, Khai Dương trước mắt không bén nhọn như khi phát cáu, cũng không phải ôn nhuận như ngọc như thường ngày, trong mắt mang theo vẻ phần nộ tôn quý, khiến Thiên Hoàng vô ý thức lui lại một bước.

Khai Dương nhìn thẳng vào y, gần từng tiếng: “Nháo đủ rồi, yêu với không yêu cái gì, lại còn bộ dáng hài tử đó, người cho là đây là nơi nào? Người cho người với ta là người như thế nào? Thanh quy thiên đình nghiêm khắc, hồ nháo như vậy, người coi như không người biết sao?”

“Thanh quy thiên đình... Người để ý đến thanh quy thiên đình từ khi nào vậy? Bị phát hiện mới gọi là phá hủy quy củ, đây không phải là những lời người từng nói sao? Đến bây giờ lại giả bộ an phận cái gì? Nếu người đã không yêu, những ngày qua cần gì phải y ta?”

Khai Dương trừng lớn mắt, nhất thời lại không có lời nào để nói, y nhìn Thiên Hoàng, giống như vì người trước mặt này cưỡng từ đoạt lý, đáy mắt có một mạt thất vọng cực đậm, tức giận dần nhạt xuống, y lui lại một bước: “Thôi, hôm nay xem như nói cho rõ ràng, ta chỉ muốn an phận làm thiên đình thượng tiên, tình yêu này của người ta cũng không muốn hiểu, sau này người đừng quấy rầy ta nữa, cứ coi như hai ta trước nay không hề quen biết đi.”

“Không thể!” Mắt thấy Khai Dương quay người muốn chạy, Thiên Hoàng một tay chế trụ cổ tay y theo bản năng, quát lên một tiếng.

Khai Dương trở tay, ngón tay úp vào nhau, một đạo bạch quang xông thẳng đến trước mặt Thiên Hoàng, Thiên Hoàng cả kinh, nghiêng đầu né qua: “Người!”

“Nếu còn dây dưa nữa thì sẽ không chỉ như vậy.” Khai Dương nói xong liền muốn tránh khỏi trói buộc của Thiên Hoàng, nhưng không ngờ Thiên Hoàng càng nắm chặt hơn, trong nhất thời, trên tay chỉ cảm thấy một trận đau đớn, lại không tránh ra được. “Thả ta ra!”

Thiên Hoàng giống như đang kiểm chế cái gì đó, chỉ chậm rãi nói từng chữ một: “Người có biết, luận tiên thuật, người với ta mặc dù sà sà như nhau, thế nhưng nếu ta muốn vây khốn hành động của người, nhất định không khó.”

“Thiên Hoàng!” Khai Dương nhìn y không thể tin, “Người đừng để ngay cả tình cảm tương kiến cũng bị hủy!”

“Đã tới nông nổi này rồi, còn nói đến tình cảm tương kiến gì nữa?” Thiên Hoàng chỉ giữ tay Khai Dương, mỉm cười thâm đạm, đầu ngón tay hư họa, một đạo hồng quang nhàn nhạt từ từ chụp lấy

Khai Dương, “Người không chịu thừa nhận, ta khiến cho người nhìn rõ ràng!”

Dứt lời, Khai Dương liền cảm giác được Thiên Hoàng đặt mình xuống đất, chậm rãi đề lên.

“Thiên Hoàng, Thiên Hoàng!” Khai Dương cuối cùng trở nên luống cuống, không ngừng gọi tên Thiên Hoàng, nhưng quần áo trên người thủy chung bị Thiên Hoàng nhất nhất cởi sạch. Khai Dương há miệng, cuối cùng một tiếng nuốt lại bên môi, y từ từ cắn môi, nhắm mắt lại không lên tiếng nữa.

Nhưng Thiên Hoàng chậm tay lại, chỉ nhìn y, sau một hồi mới quát nhỏ: “Người mở ra mắt ra nhìn ta!”

Khai Dương chỉ làm như không nghe thấy, bàn tay Thiên Hoàng ra sức nắm bả vai y giống như muốn bóp nát xương vai y ra, nhưng y cũng chỉ cắn chặt răng, nhắm chặt hai mắt hơn.

Giằng co một lát, Thiên Hoàng rốt cuộc thất bại buông tay ra, lại cúi đầu hôn tiếp, giống như gặm nhấm, dọc theo môi, cổ, một đường đi xuống, cuối cùng dừng lại ở điểm đột khởi trước ngực Khai Dương, đầu lưỡi lạnh băng như rắn vây lấy điểm nhỏ màu hồng nhạt mà đảo quanh.

Khai Dương toàn thân cứng ngắc, chẳng qua hơi run lên, trán cũng nhú lại, nhưng thủy chung chỉ nhắm mắt, không hề hé răng.

“Khai Dương, Khai Dương, tại sao người không chịu thừa nhận... Người có cảm giác với ta, không phải sao? Khai Dương...” Thiên Hoàng không ngừng tay, trong thanh âm lại dẫn theo một tia cầu xin nghẹn ngào.

Khai Dương khó nén được mà ngẩng đầu lên, răng cắn chặt, chậm rãi gạt ra một nụ cười nhàn nhạt, từng chữ từng chữ rõ ràng: “Thừa nhận thì thế nào? Thừa nhận, liền lên Tru Tiên đài vì người?”

“Ta...” Thiên Hoàng có điểm ngớ ngàng.

“Đừng nói giỡn!” Khai Dương cười lạnh một tiếng, đột nhiên mở mắt ra.

Thiên Hoàng trong lòng vừa động, đã nhận thấy không ổn, tay trái liên đới, Khai Dương đang bị chặn bên dưới lại đột nhiên gấp gối thúc lên bụng mình, tay phải liền vẽ ra một vòng, chế trụ tay Khai Dương như cũ, Khai Dương vốn đã nửa ngồi dậy, lúc này cũng chỉ có thể ngã xuống lần nữa.

Một tiếng nghẹn lại ở cổ họng không ra, Khai Dương nhìn Thiên Hoàng một lát, cuối cùng tuyệt vọng nhắm mắt quay đầu đi.

“Khai...”

“Ai ở đó!”

Một tiếng của Thiên Hoàng còn chưa kêu ra miệng, đã nghe thấy cách đó không xa có tiếng quát to, hai người đều chấn động toàn thân, Thiên Hoàng buông tay theo bản năng, Khai Dương nghiêng người theo phản xạ, Thiên Hoàng đưa tay cản lại, nhưng dây dưa một lát, hai người lại ngã xuống như cũ, lần này Thiên Hoàng học ngoan, nhanh chóng chấn dưới thân Khai Dương, khi Khai Dương đề lên người y, cây đao dựa vào nhau ở bên cạnh cũng bị người chia ra.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 19

CHƯƠNG 19

By Kì

“Các người đang làm cái gì?”

Khuôn mặt người xuất hiện sau cây đào hoàn toàn xa lạ, vừa rồi trong yến tiệc tựa hồ chưa gặp qua, chỉ sợ chính là tiểu tiên không nhập lưu, lúc này đứng ở chỗ đó, nhìn Khai Dương với Thiên Hoàng, vẻ mặt hoảng sợ, thanh âm khi hỏi cũng có điểm run run, xem chừng đã nhận ra hai người là ai.

Khai Dương phản ứng lại trước tiên, y chỉ giãy giụa một cái rồi xoay người nhảy dựng lên, mặc kệ quần áo trên người còn chưa mặc, ánh mắt lạnh lùng, đầu ngón tay phá không xệt qua, những chỗ lướt qua sáng lên một luồng ánh sáng màu vàng lợt, người trước mặt bộc phá vô thanh, Thiên Hoàng chỉ nhìn thấy phiến màu đỏ trước mắt, đến khi định nhãn lại, người nọ đã thẳng tắp đổ xuống.

“Khai Dương, ngươi...” Người ngã trên mặt đất chậm rãi hóa thành một lũ khói nhẹ rồi biến mất, Thiên Hoàng hoảng sợ nhìn Khai Dương đang im lặng nhặt quần áo tản mát dưới đất lên, trong lòng phát lạnh không nguyên do, chỉ cảm thấy người trước mắt đúng là hết sức xa lạ, lời nói nghẹn lại giữa cổ họng, không thốt ra được nữa.

Khai Dương khoác trường y lên người, mới hoãn thanh nói nhỏ: “Nếu không hạ thủ, hấn la lên, ngươi với ta...” Nói còn chưa dứt lời,

y đột nhiên cương lại tại chỗ, đầu ngón tay dừng trên viên cúc áo cuối cùng, không ngờ có điểm run rẩy rất nhẹ.

Rừng đào không biết từ khi nào đã náo nhiệt lên, tiếng bước chân từ bốn phía truyền đến, chỉ chốc lát, tiên đạo khác nhau đã tùm năm tùm ba đứng đầy chu vi bên ngoài, thậm chí có người còn chỉ vào Khai Dương với Thiên Hoàng mà lén nghị luận.

“Hắn... lại vẫn nghĩ đến chuyện báo tin...” Khai Dương ngơ ngàng nhìn những người đó, thật lâu sau mới nhẹ nhàng phun ra một câu vô ý thức.

Thiên Hoàng cũng đã đứng dậy, nhìn người bốn phía đang chỉ chỉ trỏ trỏ, ánh mắt từ từ chuyển tới người Khai Dương cùng chính mình.

Cả hai người đều nhếch nhác, Khai Dương thậm chí chỉ có một kiện trường y, so với chúng tiên gia phong phạm chung quanh thật giống như bùn đất, trong nhất thời, Thiên Hoàng chỉ có thể lung túng cúi mắt.

Khai Dương cũng cắn chặt răng, buông tay bên người, hơi nhướng mi cao đầu, nhìn chúng nhân phía trước chậm rãi nhường ra một lối đi, hai tiên tử tay áo phiêu phiêu đỡ một người đi tới, đó là chủ nhân của bàn đào yến kia, Vương Mẫu nương nương.

Đi thẳng đến chỗ cách hai người chỉ chừng năm sáu bước, Vương Mẫu ngừng lại, ánh mắt thản nhiên đảo qua người Khai Dương, lại dừng trên người Thiên Hoàng. Chung quanh đã im lặng, qua thật lâu mới nghe bà hòa hoãn nói: “Vừa rồi, là ai động thủ?”

“Ta.” Thanh âm của Khai Dương bình tĩnh giống như ngôn ngữ thường ngày.

“Khai Dương!” Trong đám người truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Khai Dương hơi đưa mắt nhìn lên, liền thấy Dao Quang đứng ở bên ngoài mọi người, ánh mắt hoảng sợ nhìn mình.

Khai Dương cười cười, thu tầm mắt rồi cúi mắt đứng đó.

Vương Mẫu giống như không nghe thấy Dao Quang hô hoán, lặng im một hồi, lại nói: “Khai Dương Tinh Quân, giết chóc là tội đứng đầu trong các tội, người không biết sao?”

“Tiểu tiên biết.” Thanh âm của Khai Dương vẫn bình tĩnh như nước.

Sắc mặt Vương Mẫu trầm xuống: “Như vậy, gây nên chuyện gì?”

Khai Dương hơi cúi mắt, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: “Giết người diệt khẩu.”

Chung quanh nhất thời xôn xao một hồi, Vương Mẫu nhíu mày, khẽ hừ một tiếng, hồi lâu mới tĩnh lại, ánh mắt Vương Mẫu thủy chung dừng lại trên người Thiên Hoàng đang lặng im, rất lâu sau mới rốt cuộc mở miệng: “Hai người các người, vì sao lại từ bàn đào yển lui ra đây?”

Khai Dương quay đầu nhìn Thiên Hoàng một chút, chỉ ảm đạm cười, không nói nữa, lại tự quay đầu đi, nhìn thẳng phía trước.

Dao Quang thấy y không nói lời nào, có chút nóng nảy: “Khai Dương chỉ là nhất thời không khỏe, muốn ra đây dạo một chút hòng được yên tĩnh...”

“Không ai hỏi người!” Vương Mẫu quát một tiếng, Dao Quang chỉ có thể cắn răng ngậm miệng, Vương Mẫu nhìn chằm chằm Khai Dương một hồi, cuối cùng đảo mắt nhìn về phía Thiên Hoàng, lạnh lùng nói: “Thiên Hoàng, người nói.”

Vương Mẫu vốn chính là trưởng bối của Thiên Hoàng, Thiên Hoàng luôn kính sợ bà, lúc này trong lòng bối rối, lại bị quát như vậy, Thiên Hoàng nhũn chân quỳ xuống, buột miệng nói: “Không phải, ta... Hấn... Là hấn câu dẫn ta!”

Trong nháy mắt, chung quanh lặng im như chết, sau một lát mới từ từ khôi phục lại, Thiên Hoàng há miệng, trong mắt cuối cùng để lộ ra một trận thất thổ, phản xạ nhìn sang bên Khai Dương, nhưng Khai Dương chỉ đứng đó, vẫn không nhúc nhích, thậm chí không hề quay đầu nhìn y một cái, Thiên Hoàng lắc đầu cứng ngắc, nhưng không làm sao phát ra tiếng.

“Người nói cái gì?” Vương Mẫu nhìn Khai Dương một cái, lại nhìn về phía Thiên Hoàng, trầm giọng hỏi.

“Không phải, không phải...” Thiên Hoàng liếc mắt lắc đầu, hai mắt gắt gao nhìn lưng Khai Dương, muốn giải thích, lại chỉ có thể nói ra hai chữ kia, trong lòng càng thêm kinh hoàng, cuối cùng, trong mắt lại có lệ từ từ rơi xuống.

Vương Mẫu nhìn bộ dáng đó của y, hơi nhíu mày, thấp giọng nói: “Thiên Hoàng Đế Quân bị đã kích, cứ dẫn y đi trước đi.”

“Dạ!” Bốn phía có người trả lời, từ giữa chúng nhân đi tới đỡ Thiên Hoàng, Thiên Hoàng càng kinh hoàng, động thủ muốn phản kháng, người đến phản ứng nhanh hơn, lật tay chém vào sau gáy y, Thiên Hoàng chưa kịp được tiếng nào thì đã ngất đi.

Khai Dương lúc này mới chậm rãi quay người qua, trên mặt lại có một tia cười yếu ớt, người đang đỡ Thiên Hoàng ngẩn ra, nhất thời cũng quên mất là phải đi, trơ mắt nhìn Khai Dương từng bước đến gần.

“Khai Dương Tinh Quân, ngươi làm cái gì?” Vương Mẫu quát khế một tiếng.

Nhưng Khai Dương giống không nghe thấy, chỉ đi đến bên cạnh Thiên Hoàng, nhắm mắt mỉm cười, chậm rãi đưa tay lên, nhón ống tay áo cẩn thận lau nước mắt còn chưa khô trên mặt Thiên Hoàng.

Chung quanh một mảnh tĩnh mịch, Khai Dương cũng giống như không nhìn thấy những người xung quanh, y lau cực chậm, thật lâu

mới dừng tay, ngo ngác nhìn khuôn mặt Thiên Hoàng, khẽ than một tiếng, lầm nhảm nói: “Có cái gì phải khóc chứ, sai rồi chính là sai rồi, khóc thì có thể dùng để ngăn chặn cái gì đâu? Rõ là bộ dáng tiểu hài tử.”

“Khai Dương Tinh Quân!” Sắc mặt Vương Mẫu càng kém, bà quát lên một tiếng, ý bảo người kia dẫn Thiên Hoàng xuống.

Khai Dương nhẹ nhàng thu tay, quay người lại, trong mắt đã mất đi tinh thần, nhưng bên môi vẫn hàm chứa một mạt cười yếu ớt, càng làm cho gương mặt bình thường kia phủ lên một tầng ôn nhu khiến người ta kinh diễm.

“Khai Dương...” Dao Quang cũng sớm bị người ngăn cản, chỉ kịp gọi một tiếng Khai Dương, liền bị người bịt kín miệng.

Khai Dương giống như không hề nghe thấy, chỉ quỳ xuống hướng thẳng về phía Vương Mẫu, chậm rãi nói: “Khai Dương trái với thiên quy, vọng động ***, câu dẫn Đế Quân, lại vô cớ giết chóc, tự biết nghiệp chướng nặng nề, nay nguyện lĩnh tội.”

“Người đã biết tội, ai gia cũng không muốn làm khó người nữa. Lên Tru Tiên đài chặt đứt tiên căn rồi hạ phàm đi thôi, đời đời chịu khổ, thiếu niên chết yếu, kinh qua bách thế có thể vào luân hồi, sau đó... nếu người còn có thể nhập đạo tu luyện, cũng có thể xếp vào tiên ban lần nữa.”

Khai Dương ảm đạm cười: “Tạ ơn nương nương, chẳng qua làm tiên... Khai Dương không ham thích.”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 20

CHƯƠNG 20

By Kì

Mặt nước chung quanh phẳng lặng như gương, thuyền con khẽ lay động, Vong Xuyên nhìn Khai Dương, thấy y không nói tiếp nữa, nhưng nghe đến câu “không ham thích” cuối cùng kia, trong lòng lại kích động một trận, không khỏi cười nhẹ: “Thiên đình như vậy, không lưu lại cũng thế.”

Khai Dương ngẩn người, đưa mắt nhìn y giống như không hiểu hàm ý bên trong lời y nói, qua rất lâu, chỉ gượng gạo nói: “Tiền căn hậu quả người đã biết rồi, nếu chỉ là thương hại hấn, đến bây giờ cũng nên chết tâm đi.”

“Tại sao?” Vong Xuyên hỏi.

“Tại sao?” Khai Dương ánh mắt kinh ngạc, “Người như vậy, còn đáng để yêu sao?”

Vong Xuyên nở nụ cười, mang theo một mặt ấm áp nho nhỏ, y nhìn Khai Dương nói: “Nhưng mà, không phải người cũng yêu y sao?”

Sắc mặt Khai Dương thoáng biến đổi, y cười lạnh một tiếng: “Ai lại đi yêu cái loại người này?”

Vong Xuyên lắc đầu: “Nếu như không yêu, người sẽ không nhận tội. Nguyên nhân chính là vì yêu, người cho là người kia sẽ không thay đổi, chẳng sợ không thể cùng một chỗ... Nhưng y lại cô phụ lời

thề trước, cho nên người thất vọng, tâm mới chết đi. Lên Tru Tiên đài, hạ phạm lịch kiếp, kỳ thật đều chỉ vì trốn tránh tình yêu sớm chết yểu này... Người không phải là hận y, người chỉ thất vọng với y thôi.”

Khai Dương nhìn Vong Xuyên, trong mắt xẹt qua một mặt kinh ngạc, cuối cùng dần hóa thành đầy rẫy những thê lương. Vong Xuyên lại chỉ lẳng lặng nhìn y, ánh mắt trong suốt.

Qua thật lâu, Khai Dương mới khẽ cười, chậm rãi lắc lắc đầu: “Người sai rồi, ta,” y nói thực gắng sức, “Chỉ biết hận hắn.”

Vong Xuyên hơi cúi mắt, giống như đã có điểm thất vọng, chỉ âm môi mà không nói gì.

“Vẫn muốn chờ?” Khai Dương thấp giọng hỏi, giống như đang kiểm chế cái gì đó.

Vong Xuyên kiên định gật đầu: “Vẫn chờ.”

Khai Dương không hỏi nữa, xoay người dừng lại trên cầu, đứng đó trầm mặc rất lâu, cuối cùng quay người sang chỗ khác, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Lần này lại đi, đó là một thế cuối cùng, hết thầy trừng phạt coi như xong, đến lúc ấy, ta sẽ không khác gì tất cả phạm nhân, tự nhập luân hồi. Người...”

Nói tới chỗ này, rốt cuộc nghẹn ở bên môi, Khai Dương chân chừ rất lâu, cuối cùng không nói gì cả, dường như khẽ thở dài, bước qua bên kia mà không hề quay đầu nhìn lại.

Vong Xuyên nhìn thân ảnh của y xa dần, mới từ từ ngồi xuống, trong mắt thoáng có chút thất thần, chỉ giương lên, qua một lúc mới khẽ nỉ non: “Vẫn chờ, vẫn chờ...” Cực nhẹ cực nhỏ, lại mang theo kiên định không thể coi nhẹ, giống như trong lòng đang lần lượt xác nhận.

Lần này lại đi, đó là một thế cuối cùng, hết thầy trừng phạt coi như xong, đến lúc ấy, ta sẽ không khác gì tất cả phàm nhân, tự nhập luân hồi.

Một thế cuối cùng qua đi, từ đó về sau sẽ không còn dây dưa nữa, nhưng Thiên Hoàng phải làm cái gì bây giờ đây? Y còn có thể đến nữa sao? Còn có thể đuổi theo nữa sao?

Vong Xuyên cuộn tròn trên chiếc thuyền con, chỉ lặp lại một lần rồi một lần.

Vẫn chờ, vẫn chờ.

.

Ánh trăng như sương, phố lớn ngõ nhỏ trong thành Tô Châu đều đã yên tĩnh, nhưng lại có có một góc, náo nhiệt mới vừa khai cuộc.

Xuân Mãn đường, nằm ở nơi dễ thấy nhất trong khu làng chơi nổi tiếng của Tô Châu thành, dù là người ngu ngốc nhất cũng phải đoán được nơi đó buôn bán cái gì, chẳng qua lại bất đồng với oanh hồng yển lục hai bên, ít một chút son phấn nồng hương, hơn một chút phong lưu, khiến người động tâm.

Trong thành Tô Châu, duy nhất một chỗ, giống như cô quán, bán chính là nam sắc.

Thiên Hoàng đội mặt nạ đồng thau, ngồi trong góc phòng, uống rượu một mình, nhìn thiếu niên trong đại sảnh sáng mắt như mị hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, hơi cúi mắt xuống.

Trước đây chưa từng lưu tâm tới dung nhan người kia, lúc trên thiên đình thì y đã là tuyệt sắc, người khác nhìn vào trong mắt, đẹp xấu bất quá là mây khói. Khai Dương với y, trước giờ không liên quan đến bề ngoài.

Hiện giờ ở giữa chúng phàm nhân, bề ngoài tận lực điều hòa, bên môi giữa mi, không có chỗ nào mà không phải là tỉ mỉ phác họa, ánh mắt quen thuộc kia, bên trong lại hàm chứa vẻ quyền rũ xa lạ, khiến cho người ta thấy kinh hoàng.

Ai chẳng biết Niệm Tích của Xuân Mãn đường là sắc tử chào giá cao nhất thành Tô Châu? Hoa khôi trong Tần lâu Sở quán khác chào giá không bằng một nửa y mà trước cửa cũng đã vắng vẻ, Xuân Mãn đường lại vẫn ngày ngày bị người đập nát bậc cửa, người cuối cùng vào được phòng của Niệm Tích, cho dù có thể bấm tay đếm được, cũng không thấy Xuân Mãn đường nảy sinh chuyện mất hứng gì, đủ thấy được thủ đoạn của họ.

Thiên Hoàng ánh mắt ảm đạm, mỗi ngày Xuân Mãn đường không biết có mấy trăm người, tự nhiên cũng sẽ không có người để ý tới y.

Nhưng đêm nay, người nọ trong sảnh lại nhướng mi, đẩy những khách hàng đang xum xoe xung quanh mình ra, chậm rãi đi đến trước mặt Thiên Hoàng, thoáng đứng yên lại, mới hơi hắt cằm, kêu căng hỏi: “Người rất thích ta?”

Nếu đổi lại là người khác, bất quá là một sắc tử lấy sắc hầu người, cao ngạo như thế, dễ khiến người xem thường, nhưng đây không phải là người khác, mà là Niệm Tích, chung quanh không người cảm thấy không đúng, ngược lại có mấy người không thấy mất mặt, nhin không được để lộ ra kinh diễm trong lòng.

Thiên Hoàng kinh ngạc nhìn người trước mắt, từ khuôn mặt tinh tế ấy, dừng lại ở cặp mắt quen thuộc lại xa lạ kia, thật lâu, mới ảm đạm cười, cúi đầu xuống giống như có điểm vô thố.

Niệm Tích hơi nhú mi, chỉ cười lạnh: “Người mỗi ngày đều đến, mỗi ngày đều ngồi ở chỗ này nhìn ta, nhưng chưa bao giờ đáp lời ta như những người khác, chẳng lẽ đúng là ngay cả dũng khí như vậy cũng không có?”

Một câu này đã làm cho người ta có điểm khó kham, những người vây xem nhất thời đều yên lặng, chẳng qua mấy kẻ trong lòng nghiêng về Niệm Tích, nghe y nói như vậy, cũng không khỏi sinh một tia khinh thị với nam tử cổ quái đội mặt nạ đối diện này. Cũng có người âm thầm lo lắng thay Niệm Tích, nam tử này nghe được lời của y rồi, sợ cũng phải sinh khí đây?

Nhưng Thiên Hoàng chỉ thấp đầu, cúi mắt, không hề trả lời.

Sắc mặt Niệm Tích hơi trầm xuống, lập tức liền cười ra, xuân sắc trước mắt khiến người thất thần: “Hóa ra chính là một kẻ nhu nhược, thật sự mất hứng!” Dứt lời, không thèm nhìn lại Thiên Hoàng một lần, giống như thật sự bị quét mất hưng trí, cũng không dây dưa với những khách hàng khác, chối từ mấy người, đi thẳng ra sau, một sảnh người ở lại đều tự buồn bã.

Cơn giận hơi nguôi, muốn trở lại tìm Thiên Hoàng, lại phát hiện chỗ vừa rồi Thiên Hoàng ngồi đã sớm người đi trà lạnh, chỉ có thể từ bỏ.

Chỉ có ở trong góc phòng, hai nam tử mặc y phục rực rỡ, dung nhan như ngọc, giữa mi lại mang theo mị khí không thể che lấp, trong đó một người xuất chúng hơn đang nhíu mày nhìn về nơi Niệm Tích biến mất, không nói tiếng nào.

Người còn lại biết trong lòng hắn đang nghĩ đến cái gì, trong mắt hàm chứa một mạt đồ kị, nói nhỏ: “Người xem bộ dáng kiêu ngạo kia của hắn, chẳng qua là y vào khuôn mặt mà đã đắc ý thành cái dạng gì rồi!”

“Nếu hắn chỉ có khuôn mặt thôi thì cũng không khác gì người với ta. Thứ mà những người đó mê chính là tài tình của hắn, ngạo khí của hắn.”

Người kia cười hừ một tiếng: “Nếu không có khuôn mặt kia, lại có ai thèm để ý đến mấy điểm này của hắn?”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 21

CHƯƠNG 21

By Kì

“A... a a...” Tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên vang lên cao vút, cắt ngang bầu không khí trầm tịch sáng sớm, đèn trong Xuân Mãn đường mới vừa tắt đi lại lục tục thắp lên, trên hành lang vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

Cửa của một căn phòng ở cuối hành lang bị người một cước đá văng, hai người cầm đèn ***g vừa la hét “Chuyện gì ” vừa kích động nhìn vào bên trong, ánh đèn ***g mờ nhạt lập lòe chiếu lên tường, góc phòng giống như có cái gì đó giật mình, tiếng kêu thảm thiết dọa người kia càng thêm thê lương, người cầm đèn ***g vừa định nhả, chỉ chốc lát rồi cuộc cũng kêu lên thành tiếng.

Người bên ngoài càng hỗn loạn hơn, giữa đủ loại câu hỏi chỉ thủy chung có một thanh âm trầm trầm vang lên: “Mặt của ta, mặt của ta...”

Thiên Hoàng đứng giữa đám người hoảng loạn, im lặng nhìn người trong phòng, tay từ từ nắm thành quyền, nhưng thủy chung chưa hề động đậy.

Đến khi trời vừa sáng, toàn bộ người trong thành Tô Châu đều biết. Sắc tử chào giá cao nhất Tô Châu, cây tiền của Xuân Mãn đường Niệm Tích bị hủy mất, ngay cả cặp mắt câu nhân kia, không biết cũng bị cái gì xông mù.

Gương mặt điên đảo chúng sinh, khiến người ta vung tiền như rác ấy đã bị người dùng dao rạch chi chít những vết sâu sâu cạn cạn, làm cho quy nô tiến vào xem xét cũng bị dọa ngất một người.

Ông chủ của Xuân Mãn đường đã mời hết những đại phu có chút tiếng tăm trong thành Tô Châu, thế nhưng ai cũng biết, tuyệt sắc mê người kia sợ là không thể cứu lại.

Ngay khi Tô Châu thành ồn ào đến mức sôi lên sung sức, có người đường hoàng biểu đạt tình cảm thương xót, có người thầm vui mừng, đương sự lại im lặng ngồi trên giường giống như đầu gỗ không có cảm giác, chẳng hề động đậy lấy một chút.

Mãi đến khi trong phòng vang lên tiếng bước chân cực khẽ, người trên giường mới chấn động toàn thân, quay đầu hướng về nơi tiếng bước chân truyền đến, hai mắt vô thần sau một hồi mới cùng “nhìn” qua.

Tiếng bước chân đi thẳng đến bên giường mới ngừng, chung quanh lại yên tĩnh như chết, Niệm Tích rót cuộc nhện không được khàn giọng quát khẽ: “Ai?”

Không ai đáp lại, y kim lòng không đậu mà dịch vào sâu trong giường, liền cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên mặt mình, thật cẩn thận tiếp cận miệng vết thương đan xen dọc ngang, nhẹ đến mức khiến người ta trong lòng bải hoải mà phát ngửa, Niệm Tích không nói lời gì nữa, thân thể lại khe khẽ run lên.

Lách tách một tiếng cực khẽ, Niệm Tích lại cảm giác được là có thứ gì đó ướt át rơi vào tay, y thoáng nhíu mày, trên mặt hiện lên một mặt nghi hoặc.

“Ta không khóc, người khóc cái gì?” Qua không biết bao lâu, Niệm Tích cuối cùng đã gian nan mở miệng.

Bàn tay đang ở trên mặt giống như ngừng lại, liền nhanh chóng rút trở về.

“Người là ai?” Không nghe được người nọ nói chuyện, đôi mày Niệm Tích càng cau chặt, lại hỏi thêm.

Người nọ thủy chung không nói gì, cách thật lâu, Niệm Tích rốt cuộc lại hỏi một tiếng: “Người, là khách nhân trước kia của ta?”

Người nọ giống như cười như không cười, cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm dịu dàng: “Không, ta không xứng.”

Sắc mặt Niệm Tích hơi nhợt nhạt, lập tức lộ ra một nụ cười lạnh, vết thương trên mặt bị kéo căng, bất giác có điểm dọa người: “Như vậy người đến để cười nhạo ta? Muốn cười thì cứ việc cười đi, dù sao...”

“Ta không phải, ta... người... người muốn khôi phục lại bộ dáng ban đầu không?” Người nọ giống như lờ miệng, chỉ nói ra một câu này, lại ngậm miệng.

“Người có thể?” Niệm Tích trừng lớn mắt, nhưng ánh mắt không có tiêu cự.

Người nọ không nói chuyện.

Qua thật lâu, Niệm Tích hừ nhẹ một tiếng: “Người cần gì giờ trò đùa ta, người muốn nhìn ta thất thố thì cứ nói thẳng là được.”

“Không phải. Chính là...” Thanh âm của người kia rất thấp, thấp đến mức cơ hồ không nghe ra cảm xúc, nhưng Niệm Tích vẫn nghe được thống khổ rất nhỏ giống như đang kiềm chế, “Đây là kiếp nạn mệnh định của người, ta sửa rồi, cuối cùng có một ngày, cũng chỉ có thể do người tới chống đỡ...”

“Viện có.” Niệm Tích chửi nhỏ một tiếng, nhưng không có vẻ gì là tức giận, qua một hồi mới thản nhiên mở miệng, “Cũng đúng, hồi nhỏ thầy tướng số kia nói, ta đời này nhất định phải trải qua nhiều lần gian khổ, cho dù không phải thế này, chỉ sợ cũng phải đổi thành

cái khác thôi. Cho nên lúc phong quang không ngại cuồng ngạo tới cùng.”

Người nọ chỉ im lặng nghe y nói, lúc này rốt cuộc nhin không được nữa: “Nếu người muốn rời khỏi nơi này, ta có thể mang người đi.”

“Đi?” Niệm Tích cười khế, “Có thể đi đâu? Rời khỏi nơi này, có thể rời khỏi số mệnh sao?” Y nhẹ nhàng lắc đầu, “Ê, người kỳ quái quá, người tên gì vậy?”

Người nọ do dự một hồi: “Thiên Hoàng.”

“Thiên Hoàng, tên rất hay, vừa nghe đã biết không giống những người như bọn ta. Ta ư, chờ vết thương khỏi rồi, chắc chắn còn phải đi tiếp khách, người sẽ đến sao?” Rõ ràng trên mặt sớm đã bị thương kinh khủng, nhưng khi Niệm Tích hỏi ra lời, ý cười nhàn nhạt trong ánh mắt vô thần kia lại làm cho Thiên Hoàng nhất thời mất thần tự.

“Người, còn, tiếp khách?”

Niệm Tích giống như chịu không nổi mà nở nụ cười, làm vết thương căng đau, y lại hít vào một hơi, mới nói: “Có vài thứ luôn phải còn, mặt của ta bị hủy rồi, ánh mắt mù rồi, nhưng cũng luôn có vài khách nhân như vậy, thích chơi trò tạp kỹ, có thể không cần nhìn mặt. Còn có những người giống như ngài, ngày trước không xứng, nay đại khái cũng nguyện tốn chút tiền trình đến ném thử chút mùi vị trước kia không được ném.”

“Người...” Thiên Hoàng chỉ nói một chữ rồi không nói được nữa. Thật lâu sau mới thốt ra một câu, “Ta mang người đi.”

Niệm Tích lắc đầu, nghiêng người muốn ngủ nữa: “Nếu nọ người, làm không tốt thì càng khó trả hơn. Thiên Hoàng a, ta nhớ kỹ, mời tới tìm ta nha.” Về muốn tiễn khách trong lời nói đã rất đậm.

Nhưng Thiên Hoàng không rời một bước, cười khổ một tiếng:
“Không phải nợ ta, là ta nợ người...”

Niệm Tích trầm mặc thật lâu rồi “Ha” một tiếng: “Ta lại không nhớ đã từng đưa tiền cho ai.”

“Không phải tiền. Là... nợ tình”

“Ta càng không có tình có thể cho mượn.” Niệm Tích không quay đầu lại, thanh âm đã hơi lạnh.

Một câu làm cho Thiên Hoàng như nghẹn ở hầu, hồi lâu mới dịu giọng nói: “Người cứ coi như ta kiếp trước mắc nợ, kiếp này đến trả đi.”

“Kiếp trước nợ kiếp trước trả, còn không thì xóa bỏ, nào có đạo lý kéo dài tới kiếp sau?” Niệm Tích hừ một tiếng, “Không bằng không chứng, nếu như người là tới đòi nợ, ta chẳng phải mệt lớn?” Y ngừng một chút, “Huống chi, người không phải cũng nói, đây là kiếp nạn đời này của ta, tránh đi rồi, ai biết sẽ có cái gì theo đến?”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 22

CHƯƠNG 22

By Kì

Lại bị một câu chặn ngang, Thiên Hoàng đứng yên rất lâu, thủy chung không nói ra lời, Niệm Tích cũng không nói gì nữa, trong phòng một mảnh tĩnh mịch.

Cuối cùng, Thiên Hoàng cúi đầu, thấp giọng nói: “Ta sẽ lại đến nữa.” Dứt lời bèn quay người, rón rén rời khỏi phòng, khẽ khàng đóng cửa lại.

Người trên giường trước sau không hề động đậy.

Chuyện gì rồi cũng sẽ có ngày nhạt đi. Một tháng sau, những người khách ra vào Xuân Mãn đường đều muốn gọi Niệm Tích, dường như tuyệt sắc khuynh thành kia chưa bao giờ biến mất; lại thêm một tháng nữa, trước cửa tiểu viện của Niệm Tích đã dần trở nên vắng vẻ, người ra vào cũng từ một thân hoa quý đổi thành xiêm y bằng vải thô; lại qua một tháng, Niệm Tích từ tiểu viện chuyển tới một gian phòng nhỏ phía sau Xuân Mãn đường, đến lúc này, trong Tô Châu thành đã không còn ai nhắc đến cái tên Niệm Tích trong lúc trà dư tửu hậu nữa.

Từ đầu chí cuối, chỉ có một người, thường xuyên đến Xuân Mãn đường, chỉ gọi mình Niệm Tích, vào phòng, đóng cửa, nhưng không giống như những người khác, vừa đưa người lên giường đã thối đèn.

Niệm Tích không biết người này rốt cuộc có thân phận gì, có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy lại không làm gì, y chỉ biết người này tên là Thiên Hoàng, nói là kiếp trước nợ tình của y, kiếp này đến trả.

“Ta nghĩ, chuyển sang bên này rồi, người sẽ không đến nữa.” Bên ngoài đã dần yên tĩnh trở lại, thấy Thiên Hoàng vẫn im lặng bôi thuốc lên những vết thương trên người mình, Niệm Tích rốt cuộc không nhin được, làm bộ như không chút để ý mà nói.

Thiên Hoàng cười cười, động tác trên tay không ngừng: “Chỉ cần người còn ở đây, ta vẫn sẽ đến.” Giống như trầm mặc một chút, y mới thấp giọng nói tiếp, “Ta có thể chuộc thân cho người, những chuyện về sau, ta cũng sẽ chống đỡ cho người, người đi cùng ta, được không?”

Niệm Tích nở nụ cười: “Ba tháng trước nếu người nói như vậy, nói không chừng ta còn có thể động tâm, thật sự. Nhưng hiện tại... người xem, ta đã thế này, người lại quá sạch sẽ, ta trèo cao không nổi.”

“!Keng” một tiếng, Niệm Tích giật mình, mãi đến khi mùi thuốc nồng nặc tỏa ra, mới ý thức được là bình thuốc Thiên Hoàng cầm trong tay đã rơi xuống đất vỡ nát. Y mở miệng, cuối cùng lại không hỏi ra lời.

Qua thật lâu, mới nghe Thiên Hoàng khẽ hỏi: “Vậy nếu ta nói ta không ngại? Ta không để ý tới bất cứ gì... người chịu đi theo ta sao?”

“Nhưng mà ta để ý.” Thanh âm của Niệm Tích ở trong phòng có vẻ cao vút khác thường, tiếp đó hai người đều lặng im.

Không biết qua bao lâu, Thiên Hoàng mới đứng lên, miễn cưỡng mỉm cười: “Xong hết rồi.”

“Thuốc của người thật tốt, luôn một hai ngày là khỏi toàn bộ. Nếu người không đến, vết thương của ta thật không biết phải kéo dài tới

khi nào nữa.” Niệm Tích thoải mái cười nói, giống như không nghe ra áp lực trong lời nói của Thiên Hoàng. “Ba ngày... A, ba ngày sau sẽ là năm mới rồi nhỉ? Người phải về nhà chứ?”

Sau một lúc lâu mới hiểu được ý của Niệm Tích, Thiên Hoàng vội vàng nói: “Ta sẽ còn đến nữa, trừ tịch ngày đó đến thủ niên cùng người, có được không?”

Cảm xúc trên mặt Niệm Tích tựa hồ có gì không giống, cũng chỉ là lóe lên mà qua, y cười cười: “Không cần về nhà à? Trừ tịch... phải là ngày đoàn viên. Trong nhà có cha mẹ kiều thê chứ?”

Thiên Hoàng không trả lời, y đi đến cạnh cửa, chỉ lặp lại một câu: “Ta trở về, trừ tịch ngày đó sẽ đến thủ niên cùng người.” Dứt lời, tựa như không dám chờ câu trả lời của Niệm Tích, vội vàng bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Niệm Tích im lặng ngồi đó, thật lâu sau, y mới khe khẽ gọi lên nét cười yếu ớt, đã có lệ dọc theo hai má chậm rãi rơi xuống: “Cám ơn.”

Trừ tịch ngày đó sẽ đến thủ niên cùng người.

Trừ tịch ngày đó, Niệm Tích lại thủy chung không đợi được Thiên Hoàng.

Sắc trời đã hơi sáng, tiếng pháo suốt đêm chưa ngừng trong thành Tô Châu dần thưa thớt, Thiên Hoàng đi vào từ cửa chính, làm thủ thuật che mắt kẻ khác, trực tiếp xuất hiện ở ngoài phòng của Niệm Tích, ngay cả cửa cũng không gõ, đẩy cửa xông thẳng vào.

Trong phòng một mảnh hỗn độn, dưới đất, trên giường, thậm chí là trên sa trướng đều nhiễm đầy vết máu, có một người trần như nhộng nằm trên giường, thân thể tựa hồ hơi co rút.

“Niệm...” Thiên Hoàng lời còn chưa nói xong đã nghẹn lại bên môi, sắc mặt thoáng biến đổi, y bước đến bên giường, nhìn Niệm

Tích mình đầy thương tích trước mắt, bàn tay vươn ra cũng có điểm phát run.

Vết roi trên người có một số đã biến thành màu đen, xương cổ tay dường như đã bị bẻ gãy cả, trên đùi là máu huyết lẫn lộn, Thiên Hoàng không dám nhìn đến thương thế ở hạ thể của y nữa.

“Thiên Hoàng...” Tuy rằng rất khế, nhưng người trong lòng quả thực đang kêu tên mình.

Ánh mắt Thiên Hoàng từ từ nhiễm lên vẻ thống khổ vô pháp ngăn chặn, qua một lúc lâu, y mới nắm chặt tay, áp chế nỗi xúc động muốn sử dụng pháp thuật, khẽ gọi một tiếng: “Niệm Tích.”

Thần chí của Niệm Tích tựa hồ đã có phần không còn tỉnh táo, qua một lúc, Thiên Hoàng mới miễn cưỡng nghe y thấp giọng nỉ non: “Nói phải... cùng ta, thủ niên...”

Lại thất ước rồi.

“Xin lỗi... xin lỗi...” Nước mắt không thể khống chế rơi xuống, Thiên Hoàng chỉ cẩn thận ôm lấy người trong lòng, càng không ngừng lặp lại lời giải thích, vì lỡ ước định thủ niên, vì... rất lâu trước kia, mình đã làm trái lời hứa.

“Thiên Hoàng...” Niệm Tích thấp giọng kêu tên y, tựa như than thở, “Tại sao lại đối với ta... tốt như vậy chứ? Ta từng hỏi, ngươi là, cái người đội, đội mặt nạ kia, đúng không?”

Thiên Hoàng chấn động, thật lâu cũng không nói ra lời. Niệm Tích lại đột nhiên cứng đờ toàn thân, tiếp đó không ngừng co giật, trên mặt hiện lên sắc đỏ khác thường, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập.

“Niệm Tích, Niệm Tích?”

“Được, được... hấn, còn, hạ, được...” Biểu tình của Niệm Tích từ từ trở nên mơ màng, hô hấp dần dập, hơi thở lại yếu dần.

Thiên Hoàng đột nhiên hiểu ra, trên người Niệm Tích còn có thôi tình được chưa tan hết. Nhưng mà, thân thể bị thương đã không có khả năng thừa nhận một lần tình sự nữa. Việc y có thể làm, chỉ có lựa chọn mà thôi.

Nhìn y nhận hết sự tra tấn của tình được rồi từ từ tắt thở, hoặc là tự tay giết y.

“Giết, giết ta... giết ta đi...” Niệm Tích giống như không nhần nại được nữa mà kêu ra tiếng, không thể khống chế mà hơi ngửa đầu ra sau, môi dưới đã bị y cắn nát.

Thiên Hoàng vung tay lên, nhưng bàn tay cương lại giữa không trung. Tiếng rên rỉ trong cổ họng cùng vẻ thống khổ trên mặt Niệm Tích giãy vò tâm y từng chút từng chút.

Thay đổi mệnh của y, cũng bất quá là khiến y đổi lấy một phương thức càng thống khổ hơn mà chết đi thế thôi. Đây là thiên phạt, không ai có khả năng nghịch thiên.

Bên tai vang lên lời nói quen thuộc mà xa lạ, một lần lại một lần, bởi vì không tin nên kết quả là chỉ có thể trơ mắt nhìn y chống đỡ.

Rõ ràng người sai chính là mình.

Rõ ràng từ trước đến nay người sai đều chỉ là mình.

“Thiên Hoàng... Là, là người đúng không?” Thanh âm của Niệm Tích càng lúc càng nhỏ, lại giống như có thêm một phân thanh minh, “Giết ta, giết ta đi.”

Tay Thiên Hoàng hạ xuống, bàn tay mang theo pháp thuật để chữa khỏi đã đổi thành một thanh chủy thủ sắc bén, chủy thủ ba tấc, ngập thẳng vào ngực.

“Cám ơn...” Vẻ thống khổ trên mặt Niệm Tích từ từ tán đi, bên môi là nét cười cực đậm, thanh âm của y càng lúc càng thấp, Thiên Hoàng phải kề đến rất gần, mới nghe được rõ ràng. “Còn có, ta dường như, đã yêu... đáng tiếc...”

Sau đó không còn tiếng động nữa.

Chỉ có câu nói nhẹ như thì thầm kia là quán quanh bên tai, thủy chung chưa tận.

Dường như, đã yêu... đáng tiếc...

Bách thế luân hồi, nhiều lần trải qua kiếp nạn, đứng xa xa mà trông coi, hoặc là gần ngay bên cạnh, đều chỉ có thể tro mắt mặc y yêu người khác, đầy người tình thương, mãi đến giờ phút này, lại nói như thế, đáng tiếc.

Bốn phía tựa hồ đến cả gió cũng đã yên tĩnh.

“A...”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 23

CHƯƠNG 23

By Kì

Tiếng thét sắc bén quanh quẩn trên con sông u tối, Thiên Hoàng chạy băng băng dọc theo sông Vong Xuyên, trong mắt đỏ bừng, giống như đã có điểm mê muội.

Mạn châu sa hoa trên bờ không ngừng bay lên phía sau y, lại rơi rụng lả tả giống như phủ kín cả đất trời, đỏ tươi như máu.

“Xin thượng tiên dừng...” Quỷ soa từ trong hư không hiện ra cản đường, nhưng còn chưa nói xong thì đã bị Thiên Hoàng một chưởng bức lui, Thiên Hoàng nửa bước cũng chưa chần chừ, cứ chạy thẳng về phía trước, hai mắt gắt gao nhìn cây cầu đá đằng xa, khẩn trương tìm kiếm.

“Thiên Hoàng Đế Quân, xin dừng bước!” Một thanh âm bình tĩnh giống như vang lên ngay bên tai, Thiên Hoàng chỉ cảm thấy trước mặt có gió bức thẳng đến, y tránh qua bên phải theo bản năng, liền nhìn thấy một người đứng chắn trước mặt.

Gương mặt không hề xa lạ, đó là vẻ mặt trước nay luôn không có biểu tình gì của Phán quan địa phủ.

“Người ngăn ta sẽ chết!” Thiên Hoàng trong mắt mang theo một tia hung ác, trong giọng nói lộ ra chút hàn khí.

Phán quan lại không bị tác động, chỉ chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Đây đã là một đời cuối cùng, cho dù ngài hiện tại xông lên cầu,

cũng không thể thấy được hần”.

“Y ở đâu?” Thiên Hoàng nhìn thẳng Phán quan.

“Thiên cơ không thể tiết lộ”.

Thiên Hoàng ánh mắt lạnh lùng, nhưng chung quy không nói gì nữa, chỉ cắn chặt răng, Phán quan đứng im lặng một hồi mới khẽ thở dài rồi tiêu thất vào trong hư không.

Thiên Hoàng vẫn cương lại tại chỗ, rất lâu vẫn không hề nhúc nhích, sau cùng lại đột nhiên suy sụp ngã ngồi xuống.

Ta dường như, đã yêu...

Một lần lại một lần, lời nói nhẹ như không kia cứ lặp lại bên tai, giống như một lưỡi dao sắc bén, từng đao từng đao cắt sâu vào trong tim.

Chỉ có một lần như vậy, từ miệng người kia nói ra lời nói khiến người ta tưởng như đang ở trong mơ. Chỉ còn kém một chút nữa thôi, dù là trần thế trăm năm, dẫu cho đó chỉ là một giấc mộng, y cũng nguyện lật đổ tất cả để đổi lấy, nhưng cuối cùng lại kém một chút.

“Khai Dương, Khai Dương...” Thiên Hoàng ôm mặt tựa lên gối, không ngừng kêu lên, giống như chỉ cần gọi thêm một tiếng thì người luôn nhớ nhung trong lòng kia sẽ xuất hiện vậy.

Bốn phía lại không một tiếng động, mạn châu sa hoa bay ngập trời cuối cùng cũng đã rơi hết, sau cùng, một cánh hoa rơi trên mặt sông Vong Xuyên huyết hoàng, xoay một chút rồi chìm xuống không một tiếng động, nước Vong Xuyên tĩnh lặng không gợn sóng kia lại thông thả lan ra một vệt nước.

“Thiên... Hoàng”.

Một tiếng gọi không xác định vang lên, cách đó không gần, Thiên Hoàng chấn động cả người mà ngẩng đầu lên, chỉ chốc lát trên mặt lại hiện lên nét tuyệt vọng, y ảm đạm cười, cúi mắt xuống.

“Thiên Hoàng”. Thanh âm kia lại gọi một tiếng nữa, tựa hồ đã gần ngay bên cạnh, mang theo một tia kiên định.

Thiên Hoàng trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi đứng lên, quay đầu bước ra hướng khác, trên sông Vong Xuyên, một chiếc thuyền con khẽ đong đưa, người đứng ở bên trên có cùng tên với con sông.

Thấy Thiên Hoàng quay đi, Vong Xuyên dường như hơi ngẩn ra, có điểm vô thức mà cười cười, giống như muốn tìm lời để an ủi, do dự một hồi, mới dịu giọng nói: “Người không nên như vậy”.

“Không nên thế nào?” Thiên Hoàng cười thê lương, “Đã không còn cơ hội nữa rồi... Tái nhập luân hồi, y sẽ quên hết tất cả, chỉ làm một người bình thường, ngay cả hận cũng sẽ không còn nữa”.

Vong Xuyên nhìn y, thông thả tiếp lời: “Như vậy, người cũng có thể giải thoát rồi”.

“Ta không thể!” Thiên Hoàng bỗng nhìn Vong Xuyên chằm chằm, cổ họng nghẹn lại khiến y khó chịu, “Ta không quên được, không quên được...”

Vong Xuyên kinh ngạc nhìn vẻ hốt hoảng trong mắt y cùng nước mắt dọc theo hai má im lặng trượt xuống, vô thức duỗi tay ra, nhẹ nhàng lau khô giống như cực thuần thực, y khẽ nói: “Chỉ cần người nguyện ý, là có thể quên. Luân hồi mấy trăm năm đã kết thúc rồi, không phải sao? Quên, là có thể bắt đầu một lần nữa”.

Thiên Hoàng trong lòng thoáng động, một tay bắt được tay Vong Xuyên duỗi tới, đưa mắt nhìn sang, lại thấy vẻ ngỡ ngàng ần ần trên mặt Vong Xuyên, giống như ngay cả y cũng không biết mình tại sao lại nói như vậy.

“Người...” Lời nói mới ra khỏi miệng đã cương lại bên môi, Thiên Hoàng chỉ nhìn mắt Vong Xuyên, không nói được lời nào nữa.

Chỉ chốc lát, Vong Xuyên cũng đã ý thức được, chậm rãi giấu đi vẻ mù mờ, im lặng nhìn lại y, thật lâu sau, mới giống như ngưng ngừng, hơi cúi mi, cong lên một mặt cười yếu ớt, hỏi không xác định: “Có thể làm người nhớ tới y... chứ?”

Thiên Hoàng không tự chủ tiến lên một bước, run rẩy vươn tay, khẽ xoa mí mắt Vong Xuyên, rất lâu sau mới thấp giọng “Ừm” một tiếng: “Mắt, rất giống”.

“VẬY Ờ”. Vong Xuyên cười cười, tựa hồ có điểm không biết nên nói tiếp thế nào, giữa vẻ tươi cười không khỏi có thêm một phân bất đắc dĩ.

“Như bây giờ thì càng giống”. Trong thanh âm của Thiên Hoàng đã có thể nghe ra ghen ngào cực rõ ràng.

Giống lắm, rất giống với nhiều năm về trước, trong Thất Tinh cung, người giống như không thể nề hà lại luôn mang theo nét cười dung túng nhân nhật mà nhìn mình.

Tay Thiên Hoàng cương lại tại đó, nhưng không chịu nổi nữa, y cúi đầu, có thứ gì đó nhỏ giọt rơi xuống.

“Có thể quên”. Vong Xuyên nhắm mắt lại, mặc cho tay Thiên Hoàng dọc theo mặt mình trượt xuống, thấp giọng trấn an. “Đều đã qua đi rồi, không sao đâu. Y... không hề hận người đâu”.

Từng câu từng chữ kia, giống như có ma lực, nghe vào trong tai, dừng ở trong lòng, khiến người không tự chủ được mà an tâm lại.

Thật giống, hết thảy những điều y nói, đều sẽ trở thành sự thật.

Thiên Hoàng rốt cuộc không nhịn được, một tay nắm lấy vai Vong Xuyên, kéo y vào lòng mình.

Vong Xuyên ngạc nhiên há miệng, nhưng còn chưa kịp đặt câu hỏi thì đã nghe thấy bên tai truyền đến tiếng khóc nức nở trầm trầm.

Chỉ chốc lát, Vong Xuyên liền cúi mắt, bên môi gợi lên nét cười nhàn nhạt, y không nói gì, cũng không tránh ra, chỉ mặc cho Thiên Hoàng ôm mình mà khóc không thành tiếng như vậy.

Rõ ràng hai bên đều không có độ ấm, nhưng dựa vào nhau như thế, cư nhiên lại có cảm giác ấm áp.

Như vậy không sao cả chứ.

Không biết qua bao lâu, thanh âm của Thiên Hoàng đã nhỏ dần, cuối cùng thì biến mất hẳn, nhưng trước sau vẫn ôm chặt Vong Xuyên, giống như sợ rằng buông tay một cái là y sẽ biến mất vậy.

“Thiên Hoàng”. Một thanh âm truyền đến từ nơi cách đó không xa, không có lấy một chút cảm tình.

Thiên Hoàng vội đẩy Vong Xuyên ra, cơ hồ là theo bản năng, lập tức lui lại mấy bước, hốt hoảng quay đầu nhìn lại.

Vong Xuyên ánh mắt buồn bã, không hề nhìn theo qua, chỉ im lặng bước qua một bước, chậm rãi ngồi xuống chiếc thuyền con.

Trên cầu Nại Hà cách đó không xa, một người đơn y chân trần, vịn lên lan can mà đứng, y nhìn thẳng Thiên Hoàng, trong mắt có một mạt không cam lòng, bên môi cư nhiên lại mang theo ba phần ý cười.

“Khai Dương!” Thiên Hoàng kinh hô một tiếng, thanh âm lộ vẻ sợ hãi.

Khai Dương đứng trên cầu, chậm rãi nhìn về phía Vong Xuyên, thật lâu sau, mới thông thả quay qua Thiên Hoàng, giống như thờ dài, hoãn thanh nói: “Cứ như vậy đi. Nhiều năm như vậy, đại khái cũng đã đủ rồi. Sau này, người nên đợi hấn đi”.

“Không phải, Khai Dương, ta...” Thiên Hoàng chỉ liếc mắg muốn giải thích, nhưng phải giải thích cái gì, trong lòng lại không lý ra một tia rõ ràng.

Khai Dương giống như có phần không kiên nhẫn: “Quá khứ cứ tính như đã kết thúc đi. Chưa nhập luân hồi, ta còn là tiên thân... người đã nhìn rõ ràng,” y đột nhiên nói một câu khiến Thiên Hoàng không hiểu, ngay khi Thiên Hoàng đang định nói, đã thấy Khai Dương đột nhiên vồ lên thành lan can một cái, Thiên Hoàng thậm chí còn chưa kịp phản ứng, y đã quay người nhảy khỏi cầu.

“Như thế này thì người có thể tuyệt niệm tưởng rồi chứ?”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 24

CHƯƠNG 24

By Kì

“Khai Dương!”

Thiên Hoàng kêu lên thảm thiết một tiếng, bổ về trước theo bản năng, muốn đón lấy thân thể đang rơi khỏi cầu.

“Thiên Hoàng!” Cơ hồ là cùng một lúc, Vong Xuyên cũng luống cuống tâm thần, thấy Thiên Hoàng bổ thẳng đến giữa sông, vội vàng đưa tay kéo lưng áo y, “Người muốn làm gì!”

Cách đó không xa vang lên tiếng rơi xuống nước, nhưng không có bọt nước bắn lên, chẳng qua dòng nước dưới cầu lan ra từng vòng sóng gợn, làm cho chiếc thuyền con đang cập bên bờ sông cũng phải lắc lư.

Thiên Hoàng giống như đã phát điên, y bắt đầu giãy dụa, Vong Xuyên chỉ ôm chặt thắt lưng y, không chịu buông tay.

“Người thả ta ra!” Thanh âm của Thiên Hoàng đã hơi khàn khàn, mang theo tuyệt vọng rõ ràng.

Vong Xuyên liều mạng lắc đầu: Ta không thả! Người là tiên thân, rơi xuống sông thì sẽ bị hồn phi phách tán!”

“Y cũng vậy!” Thiên Hoàng quay ngoắt đầu lại, ánh mắt nhìn Vong Xuyên lại mang theo hận ý, giống như hận Vong Xuyên cản trở đường đi của mình.

Vong Xuyên ngẩn người, nhưng vẫn không buông tay: “Không thể đi, người không cứu được y đâu, người xuống đó sẽ chỉ hủy đi tu hành của người, hồn phi phách tán theo y, căn bản không làm được gì, vậy nên, không thể được”.

“Thiên Hoàng đương trường sửng sờ, trên mặt lập tức ảm đạm, giống như ngọn lửa hy vọng kia lắt lư một chút, cuối cùng bị dập tắt.

Thấy động tác của y dần ngừng lại, Vong Xuyên mới dè dặt buông lỏng tay, lập tức lại bị Thiên Hoàng nắm bả vai, dụng lực lớn, lại làm cho y mơ hồ cảm thấy có điểm đau đớn.

Vong Xuyên hơi nhíu mi, giương mắt nhìn về phía Thiên Hoàng, mới phát hiện Thiên Hoàng đầy mắt chờ mong mà nhìn mình, trong lòng cả kinh, đang định mở lời, đã nghe Thiên Hoàng nói: “Người có thể, người vốn chính là người đưa đồ cho những kẻ rơi vào Vong Xuyên này, người có thể cứu y, không phải sao?”

Vong Xuyên giật mình, lắc lắc đầu theo bản năng, nhìn về chờ mong trong mắt Thiên Hoàng, lại không nói nên lời.

Thiên Hoàng giống như không nhìn thấy cử động của y, chỉ ra sức nắm lấy y: “Người có thể đúng không? Người có thể cứu y! Người cứu y đi...”

Vong Xuyên há miệng, nhưng chung quy không nói được lời nào, im lặng vùng khỏi tay Thiên Hoàng, lui lại một bước, thuyền con lay động càng lợi hại, nhưng y lại giống như không cảm thấy.

Mặt hướng về nơi gợn sóng đã càng lúc càng mỏng, y hất tay ném ra, vật giống như dây lụa kia rời tay bay đi, quay một vòng trên không trung rồi chui xuống nước.

Thiên Hoàng khẩn trương nhìn về nơi vật kia chui xuống, lại đợi một hồi, không thấy có động tĩnh gì, vật kia giống như đã tiêu thất, không có đáp lại.

“Nếu có thể cứu lên, ta sẽ có cảm ứng”. Vong Xuyên hoãn thanh nói, lại phát hiện mình âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải, người rõ ràng có thể cứu y,” thấy Vong Xuyên muốn ngồi xuống, Thiên Hoàng quýnh lên, vội đưa tay níu vạt áo y, “Người có thể cứu y, người có thể...”

“Không, ta không...” Vong Xuyên đẩy tay Thiên Hoàng đi, lời nói đã đến bên miệng lại bị nghẹn, ánh mắt dừng trên mu bàn tay, dần dần bịt lên một tầng không mang nhàn nhạt.

“Dường như là, lẽ.

Vong Xuyên buông tay, cúi mắt nói khẽ: “Ta thật sự không thể”.

“Người có thể!” Thiên Hoàng một mực phủ định, “Người là người đưa đồ ở mình hà, người có thể... người sẽ không bị nước Vong Xuyên ăn mòn, nhưng y không thể, ta cầu xin người, cầu người...”

“Vong Xuyên giống như lấy làm kinh hãi, bỗng đưa mắt nhìn Thiên Hoàng: “Người muốn ta làm gì?”

“Người... có thể xuống cứu y, không phải sao?” Mặt nước cách đó không xa đã yên ả trở lại, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, Thiên Hoàng càng thêm kinh hoàng, níu lấy y phục Vong Xuyên giống như người chết đuối vớ được bè, thì thào lặp lại, “Người có thể, người có thể...”

Vong Xuyên chậm chạp lắc đầu, thanh âm tối nghĩa theo cổ họng gạt ra: “Ta, không...” Lời còn chưa dứt, lại thấy Thiên Hoàng quỳ xuống, vẫn níu chặt y phục mình, Vong Xuyên há miệng, cuối cùng khép lại không nói nữa.

“Cầu người, van cầu người... Vô luận là cái gì ta đều có thể đáp ứng, cầu người mau đi cứu y, cầu người...”

Vong Xuyên nhìn y, đột nhiên mở miệng, trong thanh âm đã một tia gợn sóng: “Ta có lời này, muốn nói với người, người nghe ta nói, được không?”

Thiên Hoàng ngẩn ra, trên mặt nhất thời lộ ra nửa phần vui sướng: “Ta nghe, ta nghe, chỉ cần người chịu cứu y, một trăm câu, một ngàn câu ta cũng nghe!”

Vong Xuyên nhìn y, giống như khe khẽ thở dài, lúc Thiên Hoàng định nhãn nhìn, lại giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, chỉ thấy Vong Xuyên chậm rãi gỡ bàn tay đang nắm y phục mình ra, đi đến bên cạnh thuyền, dừng chân một chút.

Sợ y lại đổi ý, Thiên Hoàng khẩn trương quay người nhìn qua, lại nghe Vong Xuyên khẽ cười, hơi quay đầu đi, trong thanh âm hình như có một tia nghi hoặc: “Ta nhớ, Khai Dương nói là người lúc trước trốn tránh trừng phạt, mới rơi vào kết cục hôm nay, nhưng mà, người khi đó nếu đã không dám gánh vác, bây giờ cần gì phải làm bộ làm tịch? Thật ra, người cũng chẳng yêu y cho lắm”.

Dứt lời, không chờ Thiên Hoàng đáp lại, Vong Xuyên đã nhảy xuống không chút do dự.

Lại là bùm một tiếng như trước, không có bọt nước bắn lên, nhưng tim Thiên Hoàng bỗng nhiên đau đớn, đau đến mức y không nén được phải khom người xuống. Nửa vịn trên cạnh thuyền, kinh ngạc nhìn từng vòng sóng gợn đang mở rộng, y lại có chút thất thần.

Qua một hồi, y mới lẩm bẩm: “Không phải... ta... không phải, ta chỉ là...”

Nhưng hóa ra, không cách nào phủ nhận.

Khi đó người không có dũng khí gánh vác, người thất ước, quả thật là mình. Nhưng y rất nhanh liền muốn đi gánh vác, muốn đi bổ cứu, cũng đã không kịp nữa rồi.

Người được trước tiên chính là hương hoa, khi đó Thiên Hoàng tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên là hoa đào ngoài cửa sổ.

“Đế Quân cảm thấy thế nào? Lúc trước đã đắc tội”.

Một thanh âm xa lạ vang lên, Thiên Hoàng cử động một chút, mới cảm giác được đau đớn trên cổ, y nhú mảy, qua một lúc mới ngồi bật dậy, buột miệng kêu lên: “Khai Dương!”

“Đế Quân?” Thanh âm xa lạ kia dè dặt hỏi một câu.

Thiên Hoàng cũng bất chấp người trước mắt là ai, một phen tóm lấy người nọ: “Ta hôn mê bao lâu rồi? Khai Dương Tinh Quân đâu? Y thế nào rồi?”

Người nọ lại càng hoảng sợ, một lúc lâu sau mới nói: “Đế Quân hôn mê đã một ngày, Khai Dương Tinh Quân xúc phạm thiên quy, đã nhận tội, hôm nay chính là ngày lên Tru Tiên đài”.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 25

CHƯƠNG 25

By Kì

Xúc phạm thiên quy, nhận tội, lên Tru Tiên đài.

Thiên Hoàng nghe người nọ nói ra từng câu từng câu, thật lâu vẫn không có động tác gì, sắc mặt lại từ từ trắng bệch.

Để có được người kia, từng cuồng vọng hứa hẹn, lên Tru Tiên đài cũng được, hạ phạm lịch kiếp cũng tốt, tất cả đều có thể không quan tâm, khi đó, người kia đã nói thế nào...

Dựa vào cái gì, ta phải vì người mà lên Tru Tiên đài, hạ phạm lịch kiếp?”

Rõ ràng là trả lời với vẻ mặt xem thường, tại sao lại phải nhận tội? Tại sao không phủ nhận?

“Khai Dương...” Vô thức đọc ra cái tên trong đáy lòng, khi phát ra tiếng lại có điểm đau đớn, Thiên Hoàng hát đệm chặn đắp trên người ra, chân trần bước xuống đất, ngay cả đứng cũng chưa đứng vững, đã lao đảo chạy ra ngoài, phía sau truyền đến tiếng kêu la, người nọ tựa hồ muốn đuổi theo ngăn đón, y cũng không nhìn đến, tay hát lên, một đạo hồng quang bức thẳng đến mặt người nọ, ép được hắn tránh ra sau, nhân lúc hắn chần chừ, Thiên Hoàng đã đi rất xa.

Dọc đường cũng có người liếc nhìn, nhưng Thiên Hoàng vô lực phân tâm, chỉ chạy một mạch về phía Tru Tiên đài.

Mây mù bay lượn trên Tru Tiên đài, từ đằng xa đã có thể cảm thấy một luồng tán tiên hàn khí tu vi khá nồng tập kích, thậm chí còn có thể cảm nhận được âm hàn khó nhin, bất giác muốn rời xa.

Khai Dương đang quỳ ở trung ương, dưới gối là trận pháp giam cầm trùng trùng điệp điệp, áo ngoài đại biểu cho thân phận tiên gia đã bị cởi ra, y chỉ mặc một chiếc áo đơn áo bạch, búi tóc tháo xuống, gương mặt không có lấy một chút biểu tình.

Dao Quang bị ngăn bên ngoài bố trận, sắc mặt còn khó coi hơn Khai Dương.

“Canh giờ sắp đến”.

Thanh âm vang lên, Khai Dương lại giống như không nghe thấy, Dao Quang ngược lại đột nhiên vùng vẫy, muốn chạy đến ngăn trở: “Khai Dương, Khai Dương! Thả ta ra!”

Khai Dương im lặng quỳ ở đó, cảm giác được có tiếng bước chân càng lúc càng tới gần mình, mới ngẩng đầu lên, nhìn Dao Quang ở ngoài mấy bước có vẻ nhếch nhác dị thường, nhin không được phải bật cười ra, Dao Quang ngạc nhiên trừng mắt nhìn y, giống như nhìn thấy quỷ vậy.

“Dao Quang”. Nhẹ nhàng gọi một tiếng, Khai Dương có thể cảm thấy tiếng bước chân kia hơi dừng một chút, y lại thấp giọng nói thêm một tiếng, “Cám ơn”.

Dao Quang nhìn y có điểm cứng ngắc, trên mặt một mảnh tro tàn.

Khai Dương nhìn bộ dáng đó của y, ảm đạm cười: “Không hề giống người”.

“Khai Dương...” Trong thanh âm của Dao Quang có thêm một phân cầu khẩn, giống như đang lo lắng vì Khai Dương cứ nhiên còn có thể bình tĩnh như vậy.

Khai Dương khẽ thở dài, cười nói: “Ta đã nghĩ một ngày, cảm thấy, rốt cuộc vẫn là ta tự chuốc lấy, không trách được ai”.

Dao Quang trở nên kích động: “Trách không được ai cái gì! Đây căn bản không phải là lỗi của người...”

Khai Dương lắc đầu: “Trên thiên đình, hắn cũng là một bằng hữu của người, sau này... nếu có thể, người hãy giúp hắn đi”.

“Ai muốn giúp hắn, loại người như hắn, loại người như hắn...” Dao Quang ngôn ngữ kích động, dưới ánh nhìn của Khai Dương, câu kể tiếp chung quy lại nuốt vào bụng, chỉ nặng nề hừ một tiếng, cắn răng quay đi.

Khai Dương biết y khó chịu trong lòng, lại không biết nên nói gì thì tốt, hồi lâu, chỉ có thể thở dài từ bỏ: “Ta cũng không quá để ý... bầu trời, kỳ thật cũng chẳng có gì hay”.

Dao Quang đỏ mắt đang định phản bác, lại nghe có người cao giọng xướng lên: “Vương mẫu nương nương đến!”

Khai Dương với Dao Quang đều sửng sốt, lại thấy Vương mẫu được chúng tiên tử bao quanh đã đến gần, dường như đã nghe được lời Khai Dương, sắc mặt hơi lạnh, hoãn thanh nói: “Nếu Khai Dương đã không quan tâm, canh giờ cũng xấp xỉ rồi, hành hình đi”.

“Vương mẫu nương nương!” Dao Quang kinh hãi kêu lên thành tiếng, còn muốn cầu tình cho Khai Dương, lại bị chúng nhân bịt miệng kéo đi.

Khai Dương nhìn Dao Quang liên tục giãy dụa bị kéo qua bên cạnh, trong mắt tựa hồ có điểm xin lỗi, lại không kích động sợ hãi mấy, chỉ im lặng quỳ ở đó, bên môi thậm chí còn mang theo nét cười nhàn nhạt.

Dưới Tru Tiên đài, trên vân thạch tiểu đạo kéo dài ra tới bên ngoài không có lấy một người, Khai Dương cúi mắt, nhỏ giọng nói:

“Động thủ đi”.

Bạch quang lóe lên trước mắt, phía sau đột nhiên có một luồng hàn khí kéo tới, Khai Dương khép mắt lại, một khắc cuối cùng, dường như lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc kêu lên thảm thiết.

“Không...”

Sau đó tất cả ngừng lại, không còn nghe thấy gì nữa.

Thiên Hoàng lão đảo chạy đến phụ cận Tru Tiên đài, từ xa xa trông thấy trên đầu Khai Dương hiện lên một đạo bạch quang, người còn chưa chạy tới, đã thất thanh kêu lên, lại vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn Khai Dương biến mất giữa bạch quang đó, hóa thành một quầng sáng cực tỏ, chỉ trong khoảnh khắc đã bay vút về phương đông.

Y lão đảo dừng lại dưới Tru Tiên đài, kinh ngạc nhìn về nơi vừa rồi người kia còn im lặng quỳ, mãi đến khi trên mặt bị đau, mới từ từ phục hồi tinh thần.

Dao Quang không biết từ khi nào đã vùng thoát ra khỏi gò bó, vọt tới trước mặt mà đánh cho y một quyền, tức giận nhìn y, vung tay giống như còn muốn đánh nữa.

Thiên Hoàng không tránh, chỉ đứng đó, cứ nhìn lên đài mà không hề nhúc nhích.

Dao Quang cuối cùng không đánh nữa, lúc nắm đấm sắp đập lên người Thiên Hoàng, lại lật tay nắm vạt áo y, nghẹn ngào gào lên: “Khốn nạn, tên khốn nạn nhà ngươi! Ngươi...”

Nhìn Dao Quang ở trước mặt khóc thành tiếng, Thiên Hoàng lại cảm thấy có điểm chết lặng, đau đớn hoảng hốt vừa rồi dường như đã theo người kia biến mất vô tung.

“Được rồi, ồn ào đủ rồi, trở về hết đi”. Vương mẫu từ bên cạnh đi tới, chỉ nói một câu như vậy rồi quay người định rời đi.

Thiên Hoàng quay ngoắt lại: “Không phải”. Thanh âm cực lớn, giống như dốc hết toàn lực mà kêu ra, khiến tất cả mọi người không khỏi cả kinh, kinh ngạc nhìn về phía y.

Thiên Hoàng lui lại một bước, mở miệng toan nói, nhưng mãi mới phát ra tiếng: “Không phải, đều là giả... không phải Khai Dương câu dẫn ta... không phải y...”

Chung quanh một mảnh yên lặng, không ai nói gì, Vương mẫu cũng chỉ ngừng bước, không hề ngoảnh lại.

Thiên Hoàng giống như đã không thể tiếp tục chống đỡ mà ngã quỵ xuống đất, thanh âm khản đặc không cách nào hình dung: “Y chưa từng, y trước nay chưa từng câu dẫn ta, là ta...” Y hít vào một hơi, mới miễn cưỡng nói tiếp, “Là ta, đã động *** với y, y không để ý tới ta, ta thậm chí còn cưỡng ép y, y trốn ta khắp nơi, là ta vẫn không chịu buông tay, dây dưa mọi nơi, còn sinh lòng oán hận, ngày hôm qua, ngày hôm qua...”

Câu tiếp theo đã không nói được nữa, Thiên Hoàng nằm phục ở đó, toàn thân không nhin được mà run run, chung quanh im lặng vô cùng, tựa hồ chân tướng này đã khiến tất cả kinh sợ.

Rất lâu sau, Vương mẫu mới chậm rãi mở miệng: “Thiên Hoàng Đế Quân, ngươi cũng biết mình đang nói bậy bạ cái gì?” Trong lời nói lại tràn ngập ý cảnh cáo.

Thiên Hoàng ngẩng đầu không dám tin, sau một lúc lâu mới giống như hiểu được cái gì, kêu lên: “Không phải, lời ta nói đều là sự thật, người phải bị phạt chính là ta, không phải là y, mọi tội lỗi đều phải do một mình ta gánh vác, y vô tội, nương nương... xin người đừng vì thiên vị Thiên Hoàng mà vu tội cho y, người như y, không đáng chịu những tội này”.

Sắc mặt Vương mẫu càng lúc càng kém, nghe một câu cuối cùng của Thiên Hoàng, bèn cười lạnh một tiếng: “Nói vậy, ngươi là muốn ôm hết tội vào người? Cũng muốn lên Tru Tiên đài, hạ phạm bởi Khai Dương lịch kiếp sao?”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 26

CHƯƠNG 26

By Kì

Lu béo:

– Hi hụi sửa tên bạn Diêu Quang thành Dao Quang, chẳng biết còn sót chỗ nào không.:(

– Đã edit xong Vong Xuyên, hi vọng có thể kết thúc trước ngày 1/4 =.=

– Bạn cóc chủ đang bị ngộ độc lữ truyện tranh kinh dị TT__TT

– Muốn cài lại Win lâu lắm rồi dưng bệnh lười hêm cho phép.
(*nhìn nhìn* toàn những câu chả liên quan)

“Thiên Hoàng cam nguyện chịu phạt”.

Thiên Hoàng giống như không hiểu cảnh cáo trong lời nói của Vương mẫu, dập đầu sát đất, không chịu đứng dậy: “Chỉ xin nương nương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, tha cho Khai Dương”.

Vương mẫu lạnh lùng nhìn y: “Người đã hạ phạm rồi, làm sao kéo về được? Hơn nữa, người với hấn sở ti chức trách bất đồng, ngày thường lại không xuất hiện đồng thời, cho dù không phải là hấn trêu chọc trước, việc này hấn vị tất đã thật sự hoàn toàn vô tội...”

“Là Thiên Hoàng trêu chọc y trước, cũng là Thiên Hoàng liên tục dây dưa không buông, hoàn toàn không liên quan tới Khai Dương, việc này Dao Quang Tinh Quân cũng có thể làm chứng, xin nương nương minh xét!”

Dao Quang đã định xông lên nói giúp, Vương mẫu liếc y một cái, nói: “Người không cần nói nữa, Dao Quang với Khai Dương cùng thuộc Thất Tinh cung, tình cảm như huynh đệ, lúc trước Dao Quang tiếp nhận chức vụ, hẳn còn là người dẫn dắt, đã là huynh đệ lại là thầy trò, Dao Quang không làm chứng được”.

“Vậy thì Thiên Hoàng nguyện cùng chịu tội giống như Khai Dương”.

Vương mẫu trầm mặc rất lâu, đi đến trước mặt Thiên Hoàng, hít mắt nhìn y, hơi đề thanh âm xuống: “Có thể tưởng được, việc này Khai Dương đã nhận tội, hình phạt cũng đã chấp hành rồi...”

“Thiên Hoàng nguyện cùng chịu tội giống như Khai Dương”. Không đợi Vương mẫu nói xong, Thiên Hoàng đã lặp lại, cắt ngang lời bà.

Vương mẫu phát tay, hừ lạnh một tiếng: “Vậy người cứ lên Tru Tiên đài chặt đứt tiên căn, hạ lịch kiếp đi!”

“Tạ ơn nương nương!” Thiên Hoàng lại cúi lạy sát đất, đứng dậy quay người bước lên Tru Tiên đài, trên mặt lại có ý cười,

Ta không phải là muốn hối hận, ta chỉ là... không đủ dũng cảm, mới khiến người thất vọng. Bây giờ tuy rằng đã muộn, nhưng chung quy vẫn tốt hơn là không làm được.

“Khoan đã!” Thiên Hoàng với Vương mẫu đều chưa nói thêm, Dao Quang lại đột nhiên kêu lên một tiếng, vội vàng nhìn Thiên Hoàng một cái, bước nhanh đến trước mặt Vương mẫu, bụp một tiếng đã quỳ xuống.

Vương mẫu quay đầu, nhìn Dao Quang, trong mắt giống như có gai, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Người muốn cầu tình cho hần?”

“Không”. Dao Quang nhanh chóng phủ nhận, ánh mắt nhìn về phía Thiên Hoàng mang theo vẻ sắc bén, “Dao Quang chỉ không cam tâm”.

“Hừm?” Vương mẫu chỉ đáp một tiếng, không nói gì.

Dao Quang lại nhìn Thiên Hoàng một cái, cúi đầu nói: “Khai Dương vô tội lại mang vạ, chẳng những lên Tru Tiên đài, còn phải lịch bách thể kiếp nạn chết yểu kia, hiện giờ vô pháp vấn hồi, Dao Quang mặc dù đau lòng, lại bất lực. Nhưng, nhìn người khởi xướng là Thiên Hoàng Đế Quân bây giờ cũng chỉ phải chịu tội giống như Khai Dương... bách thể luân hồi, tuy có đau khổ, lại có thể quên hết tiền trần, đây chẳng phải là lợi cho hần sao?”

“Người nói gì...” Thiên Hoàng sắc mặt hơi chuyển, khẽ hô ra tiếng.

Dao Quang không trả lời, chỉ nhìn Vương mẫu.

Vương mẫu chuyển mắt nhìn Thiên Hoàng một cái, lại đảo mắt nhìn về phía Dao Quang: “Vậy người cho rằng nên thế nào”.

Dao Quang cắn răng: “Tiểu tiên nghĩ, chi bằng miễn tội cho hần, mặc hần tự do lui tới các giới, hần nếu đã thẹn trong lòng, lại có tình với Khai Dương, nhìn Khai Dương chịu khổ mà vô lực cứu giúp, không phải là trừng phạt càng tốt cho hần sao?”

Vương mẫu giống như nở nụ cười một chút, nhưng lúc Dao Quang nhìn lại đã không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ thấy Vương mẫu đi đến trước mặt Thiên Hoàng, hỏi: “Người nói sao”.

Thiên Hoàng trong lòng hoảng sợ, chỉ thấp giọng nói: “Thiên Hoàng y theo nương nương xử lý”.

Vương mẫu nở nụ cười, quay đầu nói với Dao Quang: “Người có chủ ý gì thì tự người hiểu, nhưng... người cho là thật sự có thể sao?” Ngay khi sắc mặt Dao Quang hơi biến đổi, bà mới thông thả nói tiếp: “Cứ theo lời người đi, người bên ngoài không biết, còn tưởng ta muốn thưởng cho hấn nữa”. Dứt lời, không nhìn hai người nữa, gọi tiên tử đi theo qua, nhanh chóng rời khỏi Tru Tiên đài.

Lưu lại Thiên Hoàng ở đó, nhìn Dao Quang, rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi ra miệng, nhìn nhau không nói gì hồi lâu, ngược lại là Dao Quang giành mở miệng trước: “Nghe cho rõ, ta không phải là giúp người, ta chỉ muốn giúp Khai Dương thôi”.

“Có... có ý tứ gì?”

Dao Quang nhìn Thiên Hoàng vẻ mặt tái nhợt, hận đến nghiến răng mà vung tay đánh một quyền: “Tên khốn nhà người!”

Thiên Hoàng đột nhiên chịu một quyền của y, đợi một lúc, thấy Dao Quang không động thủ nữa, mới chậm rãi mở miệng: “Nếu bực bội thì cứ nói ra đi”.

“Người cho rằng... chỉ lên Tru Tiên đài là có thể xong chuyện à?” Dao Quang cười lạnh một tiếng, trong mắt đã có một tia đau đớn rõ rệt, “Còn có bách thế kiếp nạn! Đời đời chịu hết tra tấn, thiếu niên chết yểu, đều là vì người, đều là vì người... Khốn nạn!”

“Đời đời chịu hết tra tấn, thiếu niên chết yểu...” Thiên Hoàng thì thào lặp lại lời Dao Quang, một tia hoảng sợ trên mặt lại từ từ nhạt đi, trở thành một mặt ôn nhu kèm theo chút ưu sầu, “Người đúng”.

“Dao Quang cần rằng: “Ta không thể tùy tiện hạ phạm, bây giờ người lĩnh ý chỉ của Vương mẫu nương nương, có thể tùy ý qua lại. Cho dù thiên ý không thể trái... cũng cầu người, bảo vệ y”.

Rõ ràng trong mắt vẫn có hận, lại vẫn kiềm chế mà nói ra chữ “cầu” này. Dao Quang cũng thật lòng thích Khai Dương chăng?

Thiên Hoàng nhìn Dao Quang hai mắt hơi đỏ, giống như lần đầu tiên nhìn rõ hảo hữu của mình.

“Cảm ơn”.

Dao Quang ngẩn người, chuyển mắt đi theo bản năng: “Ai cần người cảm ơn, người ta muốn giúp lại chẳng phải là người!”

Thiên Hoàng rút cuộc nở nụ cười nhàn nhạt, không nói nữa.

Quả thật là vì Khai Dương, nhưng mà, làm sao không phải là giúp mình một phen?

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 27

CHƯƠNG 27

By Kì

Chung quy là quá khờ dại, lĩnh thủ lệnh, xuống thế gian lần nữa, một đường tìm kiếm, đến khi tìm được chuyển thế của Khai Dương, Thiên Hoàng thiếu chút nữa đã sụp đổ mất.

Công tử quan quý quen sống an nhàn sung sướng, bởi vì trong nhà đắc tội với người quyền quý nên bị tịch biên, phái làm quan nô, vì không thể chịu đựng sự nhục nhã, càng không chịu nổi bị kẻ thù áp dưới thân cường hành chuyện long dương, mới bị tịch biên vĩnh viễn đến ngày thứ hai đã nhảy xuống hồ nước tháng ba tuyết mới vừa tan.

Thiên Hoàng chạy đến trông thấy mấy hạ nhân run cầm cập đang mò bên hồ, người được kéo lên đã sớm đoạn khí, chỉ có những vết xanh tím trên thân người chết tỏ rõ chuyện y từng gặp phải.

Xa xa có ba hư ảnh, Thiên Hoàng đưa mắt nhìn lại thì không thể động đậy nữa.

Hai quỷ soa đang bắt Khai Dương đi, Khai Dương quay đầu nhìn lại, tựa như đang nhìn y, trong mắt lại trống rỗng, giống như ngay cả tuyệt vọng cũng đã vứt bỏ, cuối cùng nở nụ cười thê lương, quay đầu đi, theo quỷ soa dần dần biến mất.

Chỉ cười, không hề hận, không hề khiển trách, không tuyệt vọng, giống như chẳng qua là hai người xa lạ ngẫu nhiên gặp mặt, không thể bận tâm.

Thiên Hoàng đứng yên thật lâu, mới phục hồi tinh thần, vội vàng đuổi xuống địa phủ.

Trên cầu Nại Hà không thấy Khai Dương, náo loạn một hồi lại khuyên giải một hồi, cuối cùng là Phán quan không nhẫn tâm, lên đưa y một mảnh gấm trắng, bên trên viết hướng Khai Dương đầu thai tiếp theo.

Bách thế sau đó, giống như không có điểm cuối, cứ không ngừng lặp lại.

Lần lượt để vượt mất, nhìn y rành rành ngay trước mắt, lại chỉ có thể trở mắt nhìn y đau xót rơi lệ, nhìn y yêu người khác, nhìn y tuyệt vọng chết đi.

Không thể nói rõ là tội phạt của ai nặng hơn, quên hết tiền trần lại đời đời khổ nạn, hay là đứng ngoài hồng trần mà lần lượt bắt lực, tưởng rằng đã không thể đau hơn được nữa, nhưng một đời cuối cùng kia, lại bị mũi chùy tước thịt lóc cốt ấy giết cho không kịp trở tay.

Cho dù là hư ảo, có thể nghe người kia nói “yêu” đã đủ để vui mừng rồi, nhưng lại kém một bước, không có sau này nữa, chỉ có tiếc nuối mà thôi.

Thiên Hoàng ngồi bên sông Vong Xuyên, nhìn mặt nước lại dần yên bình, nhưng đau đớn trong lòng càng lúc càng kịch liệt, không cách nào kiềm chế, chuyện cũ lướt qua trong lòng, y cắn răng theo bản năng, thấp giọng lẩm nhẩm: “Khai Dương, Khai Dương, Khai Dương...” mảy cũng càng cau lại.

Mặt nước thủy chung không có động tĩnh, kinh hoàng trong lòng Thiên Hoàng càng lúc càng đậm, hồi lâu, giống như rút cuộc không thể chống cự nổi sợ hãi cắn nuốt người kia được nữa, y đứng bật dậy, hai tay đưa lên trước ngực, mười ngón tương khấu, một mặt quyết tuyệt chột lóe qua trong mắt. “Khai Dương, ngươi sẽ không việc gì đâu...”

Mỉm cười nhắm mắt, ngay lúc đầu ngón tay Thiên Hoàng dần dần nổi lên hồng quang nhàn nhạt, minh hà trước mặt lại đột nhiên truyền ra một trận tiếng nước cực lớn, Thiên Hoàng cả kinh trừng mắt, liền thấy trên mặt sông nổi lên từng vòng gợn sóng, ào một tiếng, hai người từ trong nước nổi lên nửa người, trong đó một người trên người còn bao phủ bạch quang cực đậm.

“Khai Dương!”

Hai người đó đúng là Vong Xuyên với Khai Dương, Vong Xuyên đang xúc Khai Dương, Khai Dương nhắm chặt mắt, giống như đã mất đi thần chí.

Thiên Hoàng kêu lên một tiếng, không thềm nhìn đến gì khác, cứ lao thẳng qua, một tay nắm vai Khai Dương, tay kia thì lại muốn kéo Vong Xuyên qua, nhưng Vong Xuyên hơi chìm xuống, lách mình tránh ra không dấu vết, chỉ đỡ Khai Dương, áp sát bờ có điểm khó khăn.

“Y...” Đợi đến khi đã gần ngay trước mắt, Thiên Hoàng mới phát hiện trên người Khai Dương dường như có một tia trong suốt khá mỏng, trong lòng cả kinh, nhưng mở miệng lại không dám hỏi ra.

Vong Xuyên không nhìn y, chỉ đẩy Khai Dương lên bờ, đồng thời thấp giọng nói: “Mau đỡ y lên, y chìm quá sâu, nước đã bắt đầu ăn mòn nguyên thần”.

Thiên Hoàng nghe y nói vậy càng sốt ruột hơn, không cần Vong Xuyên thúc giục đã vội vàng kéo Khai Dương lên, ôm chặt vào lòng, giống như không cảm thấy cái lạnh giá thấu xương trên người Khai Dương, chẳng qua không nhịn được mà bắt đầu run rẩy, lúc khẽ gọi Khai Dương, thanh âm đã hơi run run: “Khai Dương, tỉnh lại, Khai Dương...”

Vong Xuyên vịn bờ, cúi mắt mỉm cười nhàn nhạt: “Y không sao đâu, qua một thời gian ngắn là công phu có thể bù lại... người không cần quá lo lắng”.

Thiên Hoàng thoáng ổn định lại, mới phát giác Vong Xuyên còn đang ở dưới sông, vẻ mặt có chút xấu hổ, trừ trừ vươn tay định kéo y lên: “Cám ơn người”.

Nhưng Vong Xuyên không duỗi tay ra, bàn tay vịn bờ ngược lại hơi lỏng một chút, im lặng nhìn Thiên Hoàng: “Người đã đồng ý nghe ta nói một câu”.

Tay Thiên Hoàng đang giơ lên giữa không trung không duỗi ra nữa mà cũng chẳng thu lại, nghe Vong Xuyên nói như vậy, mới tựa như nhớ tới lời y đã nói trước lúc nhảy xuống nước, trong lòng khẽ động, gật đầu nói: “Người cứ lên đi rồi hãy nói”.

Tay Vong Xuyên lại hơi lỏng một chút, y cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng lắc đầu: “Người hãy nghe ta nói”. Lời nói nhu hòa, nhưng Thiên Hoàng lại nghe được nửa phần cầu xin trong đó.

“Người nói đi, ta nghe”.

Vong Xuyên mở miệng, lại không có thanh âm phát ra, mắt y hơi trừng lên, nhưng lại nhanh chóng buông xuống giống như đã minh bạch điều gì, có điểm nản lòng mà cười cười.

Chuyện sau đó, Thiên Hoàng thậm chí còn không kịp phản ứng.

Một khắc trước y còn đang chờ lời nói dường như là do dự mà không chịu nói của Vong Xuyên, nhưng chỉ trong nháy mắt, bàn tay Vong Xuyên đang vịn bờ đã hoàn toàn buông ra, chìm xuống mà không hề báo trước. Mặt nước thậm chí ngay cả gợn sóng rất nhỏ kia cũng không thấy lan ra, Vong Xuyên cứ biến mất ngay trước mắt như vậy, bên tai quanh quẩn ba chữ cực nhẹ cực ngắn –

“Ta yêu người”.

Y nói, ta yêu người.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 28

CHƯƠNG 28

By Kì

Có thể là thời gian rất ngắn, cũng có thể đã qua rất lâu, tay Thiên Hoàng vẫn ôm chặt Khai Dương, không chịu buông lỏng lấy một chút, hai mắt lại nhìn chăm chăm nơi Vong Xuyên vừa chìm xuống, tràn đầy vẻ không tin.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hết thấy vừa rồi giống như một hồi ảo cảnh, không hề chân thực chút nào, lại tàn khốc khiến người vô lực.

“Cái gì...” Một thanh âm khàn khàn vang lên, mang theo nỗi kinh hoàng, thống khổ cùng kháng cự, còn có càng nhiều cảm xúc không thể miêu tả, phiêu đảng giữa minh giới, có vẻ chói tai vô cùng. Phải mất một lúc, Thiên Hoàng mới ý thức được đó là thanh âm của chính mình.

Bởi vì ý thức được mới càng kinh hoàng hơn.

Thiên Hoàng đến cả thân thể cũng đã run rẩy, nghiêng người như muốn bổ lên trước để nhìn cho rõ, nhưng lại cương tại đó, ôm chặt Khai Dương không chịu buông, giống như sợ vừa buông tay là sẽ làm mất Khai Dương, chặt vật ngã ngồi xuống đấy, gắt gao trừng mắt, hồi lâu lại có lệ rơi xuống.

Rõ ràng Khai Dương đã ở trong lòng, nhưng mà, nhìn Vong Xuyên chìm xuống, trong lòng lại đau đớn hơn cả lúc nhìn Khai Dương nhảy khỏi cầu.

Trong đầu tràn đầy hình bóng Vong Xuyên, một màn cuối cùng khi chìm xuống, y nản lòng mà cười, ánh mắt cực giống Khai Dương, tròng lớn, sau đó buông xuống.

Ánh mắt luôn mang theo ý cười ôn nhuận như vậy, một khắc cuối cùng lại là thương tâm minh bạch, giống như một cái dùi, đâm giữa tim người.

Không phải là loại đau đớn kinh hoàng đến mức tuyệt vọng, hận không thể nhảy xuống cùng y, mà là đau buốt trong lòng từ từ rướm ra, liên tục mà ẩn nhẫn, như mắc ở hầu, đau đến nỗi khiến người nghẹt thở.

Y vẫn đưa đò trên sông, oán linh giữa sông hẳn phải không tổn hại gì y, nhưng, tại sao còn có thể chìm xuống, chìm xuống thì sẽ thế nào...

Vô số vấn đề chợt lóe lên trong đầu Thiên Hoàng, cuối cùng cũng chỉ còn lại một câu cuối cùng kia của Vong Xuyên, lời mà y vẫn tâm niệm niệm muốn nói cũng như muốn Thiên Hoàng nghe.

Y nói, ta yêu người.

“Không có khả năng... Người bắt quá là đồng tình ta, bắt quá là nhất thời mê hoặc, hay chỉ là nơi này quá tịch mịch... Người sao có thể yêu ta chứ?”

Giống như lại nhớ tới rất lâu trước đây, người kia vẽ mặt bình thản mà hỏi mình, ta có thể yêu người sao.

Cơ hồ là trả lời theo bản năng, không thể nào, sao có thể chứ, nhưng tới lúc này rồi, cho dù là câu nói tương đồng, cũng đã không thể chắc chắn như lúc trước nữa.

Nước mắt vẫn chảy xuống, không cách nào khống chế, còn có cả đau lòng.

Thiên Hoàng càng nắm chặt tay Khai Dương, trong mắt có một mạt hoảng hốt, lẩm bẩm nói: “Khai Dương, mau tỉnh... Khai Dương... Ta rõ ràng là yêu ngươi, người ta yêu chính là ngươi mà... Khai Dương...”

Lời nói giống nhau không ngừng lặp lại, Thiên Hoàng ép mình phải hồi tưởng, cảnh tượng khi mới gặp Khai Dương, bộ dáng làm cho y tâm động, nụ cười nhân nhật, vẻ ôn nhuận trong mắt, cặp mắt kia, cuối cùng lại dần chồng lên ánh mắt của Vong Xuyên trong trí nhớ, không phân rõ được nữa.

Khai Dương thủy chung không tỉnh, Thiên Hoàng nhìn y, một thân đơn bạc, khuôn mặt nhợt nhạt, bộ dáng nhăm mắt đặc biệt yếu ớt, sớm đã tiêu tan hết oán hận, cũng chẳng có một phen vui mừng, thậm chí không có lấy một phen sinh khí.

Rõ ràng từng là một người ôn nhuận như ngọc, đào tươi sáng rực trên trời, y đứng đó cười trong trời, cho dù không có tuyệt sắc dung nhan, cũng đủ để động phách câu hồn, nhưng hiện tại lại phách như tờ.

Đều là vì mình.

Là mình quá ích kỷ, không chịu buông tay, không biết quý trọng, một mực dây dưa mới có kết quả như bây giờ, lại không nghĩ tới kết quả ngày xưa, chẳng ngờ chính là nguyên nhân của ngày hôm nay.

Một nghiệt lại một nghiệt, kết quả là phụ không chỉ một người, làm sao đền bù đây?

Qua không biết bao lâu, Thiên Hoàng đột nhiên khép mắt, cười sảng sặc, hai tay ôm chặt không chịu buông, lệ trong khóe mắt lại rơi càng hung.

“Khai Dương... Nếu ta không còn nữa, ngươi sẽ khóc vì ta sao?”

Người trong lòng không trả lời, Thiên Hoàng lại si ngốc nhìn gương mặt khắc họa trong lòng, giống như kiên nhẫn chờ y trả lời, qua một hồi, mới ảm đạm cúi mắt, bên môi gợi lên một mặt tươi cười, vẻ nản lòng có đến bảy phần giống với Vong Xuyên.

“Người vẫn hận ta sao...” Y thấp giọng tự nói, rồi lại chậm rãi nở nụ cười nhợt nhạt, “Nhưng, nếu là y... nói không chừng sẽ khóc”. Y cúi đầu, khe khẽ hôn lên trán Khai Dương, thanh âm vô cùng ôn nhu, “Khai Dương, tái nhập luân hồi, người sẽ quên hết tiền trần, không còn nhớ ta nữa, cũng sẽ không còn hận ta... y ư, y dễ quên... cho dù thương tâm, cũng có thể mau chóng quên mất, cũng sẽ không yêu ta nữa”.

“Nhưng y như vậy, lại nhớ nhiều năm, chỉ để nói một câu yêu với người”. Ngay khi Thiên Hoàng từ từ buông đôi tay đang ôm Khai Dương ra, một thanh âm lạnh lùng vang lên, Thiên Hoàng quay ngoắt lại, liền thấy một người đứng ngay phía sau.

Người nọ một thân cẩm bào thương hồng, trên mặt là vẻ kiêu ngạo nhất quán, lúc này lại ần ần có thêm một phen tái nhợt, chính là Khung Quang.

Thiên Hoàng sửng sốt một chút, rất nhanh liền nở nụ cười, mở miệng gọi lại không phải là tên Khung Quang: “Dao Quang, tới vừa đúng lúc... Chuyện ngăn ta đi gặp Niệm Tích, người chắc hẳn cũng là bị ép buộc, nếu có chút ân hận, những chuyện về sau... xin nhờ người”.

Khung Quang chỉ cười lạnh lùng: “Ta đáp ứng người. Chỉ cần người chịu lấy hồn phách tiên của người chặn đứng minh hà, cứu y lên!”

“Ta cũng đang có ý này”. Thiên Hoàng nở nụ cười, đoạn đứng dậy, quay người đối mặt với dòng sông, hai tay đưa lên trước ngực, mười ngón chập vào nhau, từ từ nhắm mắt lại, môi trên hơi động, giống như đang niệm cái gì, đầu ngón tay y chậm rãi nổi lên hồng quang, trên mặt lại càng trở nên tái nhợt, hồng quang từng bước mở

rộng, tận đến khi che phủ hai tay y, Thiên Hoàng đột nhiên vung tay lên, thét dài một tiếng, hồng quang vẽ thành một lưỡi dao sắc bén, bổ thẳng về phía mặt sông. Sau một tiếng vang, nước sông trước mặt Thiên Hoàng lại chậm rãi phân ra hai bên, tạo thành một con đường, càng lúc càng rộng, càng lúc càng sâu, đến cuối cùng khi ngừng lại, đã có thể nhìn rõ đáy sông.

Một thân ảnh đơn bạc đang nằm phía dưới, dường như chính là Vong Xuyên.

Thiên Hoàng buông tay, lão đảo lui lại một bước, vô thức quay đầu nhìn Khai Dương bị mình thả xuống, ngay tại thời điểm nhún người nhảy xuống, y mới phát hiện Khai Dương đã mở mắt, nhưng lại giống như Khung Quang, gất gao nhìn chằm chằm thân ảnh đơn bạc dưới đáy sông kia.

Chân vừa chạm đất, Thiên Hoàng hơi lắc lự, không dám do dự, cắn răng phi thân bổ về phía Vong Xuyên, một tay ôm chầm lấy người, nhảy lên bờ không chút do dự. Ngay tại khoảnh khắc mũi chân y rời mặt đất, dòng nước phân ra hai bên giống như bị mất khổng chế mà hợp lại tức khắc.

Rốt cuộc là kém nửa phân, nước dâng lên chân Thiên Hoàng, y kêu lên một tiếng đau đớn, mất đi cân bằng, ôm Vong Xuyên ngã lên bờ, trên chân là một trận đau đớn như bị kim châm muối xát.

Thiên Hoàng lại không nhìn đến mình, chỉ nghiêng người ngồi dậy, kích động nhìn về phía Vong Xuyên, nhưng lập tức sững sờ đương trường.

Trên người Vong Xuyên không lưu lại vết thương bị oán linh tập kích như trong tưởng tượng, giống như y thật sự chỉ rơi xuống dòng sông bình thường, thế nhưng, dưới lớp quần áo ướt đầm ấy, thân thể Vong Xuyên lại giống với Khai Dương vừa được cứu lên, chẳng qua có chút bất đồng là vẻ trong suốt kia đã cực rõ ràng, nằm trên mặt đất, tựa hồ còn có thể nhìn thấy mạn châu sa hoa đỏ tươi dưới thân y.

Trong lòng giống như có thứ gì đó sụp đổ, Thiên Hoàng hốt hoảng quay đầu nhìn về phía Khung Quang, thanh âm lộ vẻ tuyệt vọng: “Dao Quang...”

Khung Quang, không, có lẽ nên gọi là Dao Quang, thượng tiên trên thiên đình, Dao Quang Tinh Quân. Dao Quang cũng lập tức ngã xuống đất, thanh âm lại bình tĩnh lạ thường: “Lúc ngươi bức y xuống đó, chưa từng nghĩ tới sao?”

Thiên Hoàng lắc đầu giống như không tin: “Sao...”

“Y không phải là cô hồn dã quỷ bình thường, y cũng là tiên thân, xuống Vong Xuyên, y sẽ bị nước sông ăn mòn, hồn phi phách tán”.

“Không thể nào... sao có thể... y rõ ràng, y rõ ràng là người đưa đồ... làm sao...”

Khai Dương lúc trước vẫn không lên tiếng lúc này vùng vẫy đứng dậy, cười lạnh một tiếng, trong thanh âm lộ vẻ oán hận: “Chuyện phạm nhân đều biết, hóa ra ngươi lại không hay biết...”

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 29

CHƯƠNG 29

By Kì

Thiên Hoàng nhìn Khai Dương, trên gương mặt vẫn hằng mong nhớ kia lại là biểu tình xa lạ vô cùng, vẻ mù mờ trong mắt y càng sâu thêm.

Dao Quang thở dài, đi đến bên cạnh Vong Xuyên, cẩn thận vươn tay ra nắm lấy bàn tay gần như trong suốt kia, mày nhíu lại, hồi lâu, mới buồn bã nói: “Ta vốn nghĩ... nhiều năm luân hồi đã kết thúc, lần này trở lại, có thể nói với y, ta kỳ thật không phải là Khung Quang, ta là Dao Quang, Thất Tinh cung Dao Quang Tinh Quân trên trời, mặc dù tên là giả, nhưng những chuyện khác, đều là thật...”

Nỗi bất an trong lòng Thiên Hoàng càng lúc càng mãnh liệt, y nhìn Vong Xuyên, vừa mở miệng, đã ho khan kịch liệt, theo từng tiếng ho khan, thân thể y cũng dần mờ đi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành một缕 khói nhẹ mà tan mất, một lúc sau, y mới miễn cưỡng dần cơn ho khan xuống, thân thể cũng khôi phục lại, y khẽ gọi một tiếng, trong lời nói đã mang theo một tia cầu xin: “Dao Quang...”

“Người luôn miệng nói người yêu Khai Dương, kỳ thật cũng chẳng yêu bao nhiêu đâu nhỉ?” Dao Quang đưa mắt nhìn y, thanh âm mang theo lãnh liệt.

Lời nói giống như đã từng biết, tim Thiên Hoàng chợt nghẹn lại, mới phảng phất nhớ tới, Vong Xuyên lúc nhảy xuống sông cũng từng nói qua lời tương tự.

Thiên Hoàng phục hồi lại tinh thần, có điểm sót ruột mà nhìn sang Khai Dương bên cạnh, còn chưa kịp mở miệng, Khai Dương đã tranh nói trước: “Không cần giải thích với ta, ta không phải là hấn”.

Một câu ý vị không rõ, lại khiến tâm Thiên Hoàng lập tức nguội lạnh.

Khai Dương nhìn về mặt của y, hừ một tiếng, vẫn nói một câu như cũ: “Chuyện phàm nhân đều biết, hóa ra người lại không hề hay biết...” Nói tới đây, giống như nộ khí dâng lên trong lòng, y loạng choạng đi đến bên cạnh Thiên Hoàng, định kéo Thiên Hoàng dậy, nhưng y vừa bị nước sông Vong Xuyên ăn mòn, thân thể hư nhuyễn, bất ổn một cái lại ngã về phía trước, Thiên Hoàng cả kinh đưa tay định đỡ, Diêu Quang đã nhanh tay hơn, một tay đỡ lấy y.

“Đừng kích động, Phụ”.

Cách xưng hô xa lạ khiến Thiên Hoàng cả kinh: “Cái... gì?”

Dao Quang thấy Khai Dương đã đứng vững, mới chậm rãi quay đầu qua, lúc nhìn về phía Thiên Hoàng, trong ánh mắt cũng phủ lên một tia châm chọc: “Chúng ta thật sự không ngờ rằng người lại có thể không biết. Cho dù lúc ở trên trời không biết, nhân gian bách thế, chẳng lẽ người còn chưa từng nghe qua? Nhân gian có nói, Bắc Đẩu thất tinh ở xa nơi phương Bắc, sao thứ nhất gọi là Thiên Xu, thứ hai là Thiên Tuyền, ba là Thiên Cơ, bốn là Thiên Quyền, năm là Ngọc Hoàng, sáu là Khai Dương, bảy là Dao Quang...” Nhìn về mặt ngưng trọng của Thiên Hoàng, thanh âm từ từ nặng thêm, y ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Phụ tinh bám vào Khai Dương, cho nên tá đầu thành công, hình dạng cũng giống nhau... trần thế nhìn lên, thấy Khai Dương là song tinh”.

Khai Dương lạnh lùng tiếp lời: “Ta còn cho là, trên thiên đình, Khai Dương Tinh Quân trời sinh hồn phách thành đôi đã là chuyện không người không biết, lại không nghĩ tới có loại người ngu ngốc như người”.

Thiên Hoàng há miệng, ngớ ra đó, không nói thêm được lời nào, chỉ không ngừng lắc đầu, giống như muốn phủ nhận lời hai người nói.

“Người, không phải là... Khai Dương?” Qua một hồi, Thiên Hoàng mới gian nan thốt ra được một câu.

“Là ta”. Khai Dương cười khế một tiếng, “Khai Dương chỉ có một, chẳng qua là linh hồn bất đồng thôi. Nhưng ta thường ngủ say, lúc nhân gian có thể thấy Phụ, mới là lúc ta chủ trì. Để phân biệt chúng ta, bình thường họ vẫn gọi ta là... Phụ”.

“Vậy... Khai Dương”. Thiên Hoàng có chút bối rối mà ngừng lại một chút, “Y... ta...”.

Khai Dương, không, Phụ chột ngắc đầu, lạnh lùng nhìn y, hận ý vốn đã nhạt đi lại nổi lên nơi khóe mắt, bên môi lại là một mặt lãnh tiếu: “Người muốn hỏi, người người yêu là ‘Khai Dương’ hay ‘Phụ’ sao?”

Thiên Hoàng lắc đầu cứng ngắc, đáp án đã quá rõ ràng rồi.

Lúc trước không hiểu Khai Dương vì sao lại đột nhiên trở mặt, lại vì Khai Dương lúc lạnh lúc nóng mà cảm thấy ủy khuất cùng cảm phần bất bình, hiện tại tất cả đều đã có đáp án.

“Vậy thì, Khai Dương đâu?” Gian nan hỏi ra miệng, Thiên Hoàng cúi đầu nhìn Vong Xuyên, thấy thân thể y đã gần như trong suốt, Dao Quang không biết đã quỳ xuống nắm tay Vong Xuyên từ lúc nào, trong lòng y ít nhiều đã có phần minh bạch.

Quả nhiên Phụ đã chậm rãi mở miệng: “Trên bàn đào yến người dương diện trốn tránh trách nhiệm, người nghe chính là Khai Dương, lúc lên Tru Tiên đài, người tỉnh cũng là Khai Dương, kiếp luân hồi đầu tiên, người người nhìn thấy cũng là Khai Dương”.

Trong đầu chợt lóe qua vẻ trống rỗng trong mắt Khai Dương lúc trước, khiến y cơ hồ đương trường sụp đổ, Thiên Hoàng từ từ cắn răng.

Phụ giống như không nhìn thấy vẻ đau đớn trên mặt y, chỉ chậm rãi nói tiếp: “Khi đó hẳn gặp người, xuống địa phủ, lên cầu Nại Hà... không chịu nổi nữa, nhảy thẳng xuống Vong Xuyên”. Trong lòng Thiên Hoàng chợt đau đớn, đau đến mức y vô thức nắm chặt tay, hồi lâu mới run giọng hỏi: “Cái gì là... không chịu nổi?”

Phụ ánh mắt lạnh lùng, mở miệng nhưng không hề nói lời nào. Dao Quang rút cuộc nhìn qua: “Phụ, ta cũng muốn biết”.

Nhưng Phụ vẫn trầm mặc, rất lâu sau, Thiên Hoàng đột nhiên khom người, kịch liệt ho khan.

Phụ nhìn y ho khan liên tục, hồi lâu, mới chuyển tầm mắt qua bên Khai Dương, thản nhiên mở miệng: “Người chịu lấy hồn phách cùng chống đỡ với hắn, ta sẽ cho người chết được minh bạch”. Y ngừng lại một chút, thấy Thiên Hoàng miễn cưỡng kiềm nén cơn ho mà nhìn qua, mới nói tiếp: “Bởi vì... so với người, Khai Dương đã yêu sớm hơn”.

VONG XUYÊN

Trần Sắc
dtv-ebook.com

Chương 30

CHƯƠNG 30

By Kì

Phụ nhìn y liên tục ho khan, hồi lâu, mới chuyển tầm mắt qua người Vong Xuyên, thần nhiên mở miệng: “Người đã chịu lấy hồn phách để cùng chống đỡ, ta sẽ cho người chết được minh bạch”. Y ngừng lại một lát, thấy Thiên Hoàng miễn cưỡng kiềm chế cơn ho mà nhìn qua, mới nói tiếp: “Bởi vì... so với người, Khai Dương càng yêu sớm hơn”.

Thiên Hoàng như bị sét đánh, huyết sắc trên mặt sớm mất sạch: “Có... có ý gì?”

“Ý của ta chính là, tại sao người cứ muốn trêu chọc hần! Hần không giống ta, chỉ biết tử thủ thanh quy của thiên đình, động tâm cũng không dám thừa nhận, chỉ biết đau khổ kiềm nén... Người còn dây dưa như vậy, là cố ý buộc hần bước lên tuyệt lộ sao? Loại người trước nay quen được nịnh hót tán tụng như người, chỉ biết tùy hứng hành động theo ý mình, căn bản không thể biết hần vất vả thế nào. Ta với hần đồng thể liên tâm, ngày ngày nhìn hần đấu tranh... chỉ hận, chỉ hận khi đó không giết người, nếu giết người, đã không đến nỗi rơi vào tình cảnh như hôm nay!”

Thiên Hoàng ngờ ngác nhìn Phụ: “Khi đó, người ở Vũ Khúc điện đuổi ta, là người?”

“Đương nhiên là ta. Hần không đuổi được, người lại không thức thời, đương nhiên chỉ có thể để ta ra tay”. Trên mặt Phụ tràn đầy vẻ phẫn hận, “Sớm biết như vậy thì khi đó đã một thương giết chết

người, không để người lại cho người làm tổn thương tâm hấn... Nhưng không ngờ, đồ ngốc kia chuyện gì cũng không nhớ, rốt cuộc lại vẫn yêu người...”

Thiên Hoàng không nói được lời nào.

Biết người mình yêu cũng yêu mình, vốn phải vui mừng, nhưng hiện tại, lại chỉ có thể bị tuyệt vọng chôn vùi càng sâu hơn.

Nếu chưa từng yêu, cũng bất quá là mình bội ước, lấy mệnh cùng chống đỡ, từ nay về sau cứ để y quên đi, tuy rằng không cam lòng, cũng chưa hẳn là kết quả không tốt nhất.

Nhưng có ai ngờ được, hóa ra là yêu.

Như vậy, mình đi dây dưa khắp chốn, thề nguyện sắt son, rồi cuối cùng lại làm trò trước mặt y, khi mình trốn tránh sạch sẽ hết thấy, khi mình đổ hết lỗi lầm lên người y, người vốn đã đau khổ kiềm nén kia, có thể xử thế nào đây?

Hóa ra, tội so với mình đã tưởng, còn nặng hơn nhiều.

“Người đối với hấn như vậy, hấn đã sớm liệu đến, người như người căn bản không thể tin, nhưng tên ngốc kia vẫn nản lòng hồ đồ, ta nói lúc lên Tru Tiên đài cứ để ta tỉnh là được, nhưng hấn không chịu, nhất định muốn tự mình nhận lấy, nói là mình thật đáng. Kiếp luân hồi đầu tiên, gặp phải khổ nạn như vậy, khí vừa đứt thì trí nhớ đã trở lại cả, người lại lông tóc không tổn hao gì mà xuất hiện ở đó, người bảo hấn có thể làm thế nào?” Thanh âm của Phụ liên tục vang lên bên tai, “Lên cầu Nại Hà, hấn ngay cả đầu cũng không quay lại đã nhảy ngay xuống, khi đó ta chỉ nghĩ, hồn phi phách tán nói không chừng còn là giải thoát của hấn, cũng sẽ đi theo hấn. Nhưng không ngờ, rơi xuống sông, nước sông ăn mòn, ngược lại phân chúng ta ra. Ta tỉnh lại trước, lúc cứu hấn lên thì hấn đã chẳng còn nhớ được gì, ta phải đi cầu Phán quan, để hấn ở lại...”

“Sau đó... y liền biến thành Vong Xuyên”. Thiên Hoàng thì thảo tiếp lời, không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Chẳng trách lại có đôi mắt, vẻ bất đắc dĩ cùng tươi cười tương tự như thế, còn có cảm giác khiến y an lòng. Cứ mãi đau khổ đuổi theo một ảo ảnh sai lầm, nhưng hóa ra người trong lòng kia vẫn ở ngay nơi này, chưa từng rời khỏi.

Đến cuối cùng, vẫn là mình ngu xuẩn, lại bức y lên tuyệt lộ lần nữa.

Chỉ cần người nguyện ý, là có thể quên. Luân hồi mấy trăm năm đã kết thúc rồi, không phải sao? Quên, là có thể bắt đầu một lần nữa.

Khi đó là lời của Vong Xuyên, hay cũng là lời của Khai Dương? Nếu khi đó nguyện ý từ bỏ, có phải là thật sự có thể bắt đầu lần nữa?

Hồi hận, lại không thể quay đầu.

“Phụ!” Dao Quang đột nhiên kêu lên một tiếng, Thiên Hoàng hốt hoảng quay đầu nhìn lại, mới phát hiện tay Vong Xuyên mà Dao Quang vẫn nắm đã trở nên cực đậm, dường như chỉ là hình ảnh do một lũ khói nhẹ hư cấu nên, gặp gió thổi qua là sẽ tan mất.

“Dao Quang...” Thiên Hoàng vô thức kêu lên một tiếng, Dao Quang chỉ quét mắt nhìn y một cái, lại nhìn về phía Phụ.

Phụ sắc mặt âm lãnh, nhưng không trực tiếp trả lời Dao Quang, chỉ đi đến trước mặt Thiên Hoàng, chậm rãi nói từng chữ: “Người đã được minh bạch rồi, bây giờ chắc hẳn người cũng chỉ đang đau khổ chống đỡ? Nên sớm từ bỏ... đi chết đi!”

Thiên Hoàng vô thức lắc đầu mãnh liệt, nhìn Vong Xuyên đang nằm trong lòng Dao Quang càng lúc càng đơn bạc, nước mắt đã chã rơi xuống.

“Bây giờ mới khóc thì có ích lợi gì?” Phụ hừ một tiếng, “Hắn không có việc gì đâu, người có thể an tâm đi chết rồi!”

Lúc này Dao Quang lại kêu một tiếng: “Phụ!”

“Ta sẽ cứu hắn, hắn sẽ không việc gì đâu”. Phụ lặp lại lần nữa, không nhìn Thiên Hoàng thêm, chỉ nặng nề va vào bả vai Thiên Hoàng, đi đến bên cạnh Dao Quang, ngồi xổm xuống.

Dao Quang nắm chặt tay Vong Xuyên, cúi đầu nói khẽ: “Nước sông ăn mòn quá sâu, hồn phách của y bị tổn hại quá nặng, chỉ sợ...”

“Ta cũng bị ăn mòn”. Phụ đột nhiên nói một câu không chút liên quan, Thiên Hoàng sửng sốt, lại thấy Dao Quang bỗng ngẩng đầu lên. Chỉ nghe Phụ bật cười rồi nói tiếp: “Dao Quang tiểu đệ, tuy rằng chúng ta cảm tình không sâu, nhưng hắn vẫn rất thích ngươi, ta cũng chỉ có thể tin tưởng ngươi... Thiên thượng kia, ta chưa bao giờ thích, hắn cũng không muốn trở lại, về phần luân hồi, bách thế cũng đủ rồi... ngươi nghĩ cách, để hắn lưu lại đi”.

“Phụ...” Trong thanh âm của Dao Quang lại có một tia ghen ngào.

Phụ nở nụ cười: “Ngươi xem ngươi tuy rằng không muốn, lại không hề ngăn cản, vẫn cảm thấy quyết định của ta là đúng, phải chứ? Vậy thì đừng có trưng ra bộ dáng khóc tang đó nữa”. Vừa nói vừa tiếp nhận Vong Xuyên trong lòng Dao Quang, ánh mắt dần nhu hòa lại, khẽ vỗ về trán Vong Xuyên, “Từ nay về sau, ngươi chỉ còn là Vong Xuyên, quá khứ... quên đi cũng tốt. Tiếc là lần ăn mòn này, sợ là có bổ thể nào đi nữa, cũng không thể bổ hoàn chỉnh, về sau chắc còn dễ quên hơn trước kia”. Nói xong, trên tay y chậm rãi sáng lên một mặt bạch quang cực nhu, bạch quang càng lúc càng sáng, Phụ nhắm mắt, thân thể lại dần trở nên trong suốt.

“Ngươi đang làm cái gì?” Thiên Hoàng nhìn hết thấy trước mắt, cảm thấy trong lòng chỉ còn lại nỗi kinh hoàng.

Dao Quang không ngẩng đầu lên, chỉ thấp giọng cười, nói nhỏ: “Không nghe thấy sao? Phụ muốn bỏ tề hồn phách của y”.

“Có... Có ý tứ gì?”

“Chính là ý ngay mặt chữ, hồn phách của họ vốn là một thể, hiện tại chỉ có Phụ mới có thể cứu y”. Ngay giữa lúc Dao Quang không nói những lời khi dễ, thân thể Phụ càng lúc càng nhạt đi, cuối cùng giống như muốn biến mất giữa bạch quang, thân thể Vong Xuyên lại không còn trong suốt nữa, hai mắt nhắm nghiền, chỉ giống như trầm trầm ngủ đi.

Sau cùng, thân ảnh Phụ chung quy đã tiêu thất, Vong Xuyên lẳng không rơi xuống, được Dao Quang một phen đỡ lấy, tay Thiên Hoàng cương ở ngoài một bước, hồi lâu lại thu trở về. Thấy Dao Quang chỉ nhìn Vong Xuyên mà không quản tới mình, Thiên Hoàng dè dặt đi đến bên cạnh, nghe Dao Quang kêu tên Vong Xuyên cực khẽ, bèn ngồi xổm xuống theo, nhìn chăm chăm cặp mắt nhắm chặt kia mà không hề chuyển đi.

Trong lòng rất đau, cho dù biết người kia không phải là Khai Dương, nhưng nhìn thân ảnh quen thuộc ấy lại một lần nữa tan thành mây khói ở ngay trước mắt, vẫn nhịn không được khổ sở. Nếu không phải là do mình thì đã không rơi xuống nông nỗi như thế này.

Như vậy, chỉ cần nhìn một lần cuối cùng, nhìn thấy y tỉnh lại, để cặp mắt kia lại nhìn mình lần nữa là đủ rồi. Dù rằng có làm thế nào cũng vô pháp bù lại, nhưng, có thể lấy mạng của mình để bù đắp một chút, cũng không nén nổi sẽ có cảm giác thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thiên Hoàng cứ ngồi như vậy, nghe Dao Quang hô từng tiếng, cho đến khi trước mắt đã mờ hồ, mới thấy đôi mắt nhắm chặt kia hơi hé ra.

“Vong Xuyên!” Thiên Hoàng vô thức kêu lên một tiếng, kè lại gần.

Dao Quang cũng chẳng ngăn cản, chỉ thở dài một tiếng, không nói gì.

Vong Xuyên từ từ mở mắt ra, trong mắt sạch sẽ đến mức không có bất cứ điều gì. Qua một hồi, mới giống như chậm rãi in lại sự việc, y nhìn về phía Thiên Hoàng, trong ánh mắt có thêm một phân mờ mịt.

“Người...” Thiên Hoàng há miệng, lại cúi mắt xuống.

Không biết qua bao lâu, lại cảm thấy trên mặt chột lạnh, Thiên Hoàng chấn động cả người, nhìn thấy tay Vong Xuyên lau mặt mình, sau đó lại nghe y nói: “Đừng khóc. Người không yêu ta cũng không sao, ta yêu người là được rồi”.

Đừng khóc.

Nhưng nước mắt lại rơi như mưa.

Thiên Hoàng mỉm cười nhắm mắt lại, nước mắt trượt tới khóe môi, thấm vào miệng, có một tia chua xót: “Dao Quang, về sau... xin nhờ người”. Y khe khẽ thở ra nhẹ nhõm, thân thể hơi lắc lư, từ từ trở nên đơn bạc, sau đó trong suốt...

“Không làm tiên... ta có thể giữ người lại cho người làm một con quỷ”.

Giữa mông lung, cuối cùng nghe được chính là tiếng Dao Quang khẽ than.

Vong Xuyên hà, thiên niên xá, nhân diện bất thức đồ nại hà.

Thiên niên tẫn xá, nhân diện bất thức.

Nước sông Vong Xuyên huyết hoàng yên ả như đã ngừng lại, sương mù phủ trên mặt sông như khói, một chiếc thuyền con khẽ

trôi bên trên, trên thuyền con có hai người sóng vai mà ngồi, dựa vào rất gần.

Trong đó một người nắm chặt tay người còn lại, trong mắt có một mặt khinh sầu, bên môi lại hàm chứa ý cười cực đậm.

“Hai người ở chung, Thiên Hoàng Đế Quân kia trong lòng sinh ***, sau đó Khai Dương Tinh Quân lấy được một bầu rượu từ chỗ Dao Quang Tinh Quân... Dao Quang Tinh Quân, hôm qua có nhắc tới, còn nhớ chứ?”

Người còn lại suy nghĩ một hồi, hơi chau mày, cúi mắt lắc đầu: “Không nhớ”.

“Không nhớ cũng không sao, ta nói lại từ đầu với người”.

“Nói cái gì?”

“Nói bầu trời từng có một vị Khai Dương Tinh Quân, là người vô cùng tốt, lại bởi vì lỗi của Thiên Hoàng Đế Quân, liên lụy tới y, người còn nhớ cuối cùng thế nào không?”

Người kia mờ mịt nhìn y: “Người có nói qua sao?”

Người nọ ánh mắt buồn bã, nhưng vẫn cười nói: “Không nhớ cũng không sao, người không nhớ, ta sẽ kể lại cho người, cuối cùng Khai Dương ở lại địa phủ, y quên hết tiền trần nhưng vẫn nhớ y yêu Thiên Hoàng, Thiên Hoàng lại không yêu y... Thiên Hoàng cũng mất đi thân phận tiên gia, Dao Quang cuối cùng mềm lòng, bảo vệ hồn phách của y, để y làm một con quỷ, ở lại minh giới bởi Khai Dương vĩnh viễn”.

“Vậy thì tốt quá!”

Người nọ mỉm cười gật đầu, thanh âm lại có thêm một phân ghen ngào: “Như vậy, cho dù Khai Dương dễ dàng quên, Thiên Hoàng cũng có thể nói với y mỗi ngày...” Y không nói được nữa,

cho đến khi người còn lại mờ mịt nhìn qua, mới ảm đạm cười, kè lại gần, khe khẽ hôn lên đôi môi hơi hé mở kia, nhỏ giọng nói tiếp, “Ta yêu người”.

Cặp mắt ôn nhuận kia quả nhiên giống như mỗi một ngày trong quá khứ, bỗng nhiên trũng lớn, tràn ngập kinh ngạc cùng không tin, người nọ đau xót trong lòng, nhưng chỉ ôn nhu tăng sâu nụ hôn kia hơn.

Nụ hôn triền miên, giống như tưởng niệm ngàn vạn năm đều ở trong đó, tận đến khi hít thở không thông cũng không chịu thôi.

Những lời đã nói khi đó, còn nhớ chứ?

Chỉ cần nguyện ý, là có thể quên. Luân hồi mấy trăm năm đã kết thúc rồi, không phải sao? Quên, là có thể bắt đầu một lần nữa.

Người không nhớ cũng không sao, ta có thể nói với người mỗi ngày, cho người mỗi một ngày đều nhớ được là ta yêu người.

Quên bao nhiêu lần, ta đều có thể nói lại cho người, vậy nên, quên cũng không sao.

Ta có thể nói một ngàn năm, một vạn năm, đời đời kiếp kiếp.